

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\W\Westlake Donald
E\Westlake_Donald-Jak_nevodit_policii_za_nos.PDB

PDB Name: Westlake_Donald-Jak_nevodit_pol
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.9.2006
Modification Date: 3.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Donald E. Westlake

Jak nevodit policii za nos

Jakmile se jednou člověk oddá vraždě,
velmi brzy začne pomýšlet na loupež;
a od loupeže je už jen krůček k pití
a znesvěcování svátečního dne,
a od toho zase k nezdvořilosti a nerozhodnosti.

THOMAS DE QUINCEY

»Vražda jako jedna z krásných uměn«

PŘELOŽIL IVAN NĚMEČEK

1. DOBRODRUŽSTVÍ S CHYBĚJÍCÍM »R«

Bylo po ní. Marno truchlit nad rozlitém mlékem. Pustil jsem její ruku - puls nehmatný - a rozhlížel jsem se po místnosti, zatímco se mi v hlavě odvíjely útržky imaginárních rozhovorů:

»Tak vy říkáte, že jste ji praštil?«

»Jen jsem se o ni otřel. Uklouzla, to je všechno. A narazila hlavou na konferenční stolec.«

»Následkem vašeho úderu.«

»Následkem jejího neustálého leštění pitomé podlahy.«

Víc než cokoliv jiného vlastně Lauru zabil její přísně strohý vkus. Tohle že byl bytček staropanenského děvčete? Ten monstrózní konferenční stůl, ty chromované lampy, vinylové bílé židle a holá černá podlaha? A kde jsou polštářky, dečky, záclonky a závěsy, kde je něha? Odevšad čiší jen sterilní chlad; klidně to mohla být galerie.

»Ale vy jste ji přece praštil, ne?«

»Vždyť to byla nehoda!«

A jestliže to byla nehoda, mohl jsem být zrovna tak někde jinde. Já tu vůbec nebyl, pane, byl jsem, eh... Promítal jsem si film. Ano, byl jsem doma sám. Ano, to dělám pořád, patří to k mé práci.

Vstal jsem a rozhlédl se po místnosti. Co by bylo jinak, kdybych tu nebyl?

Tak za prvé ta sklenice. Nestála by na vražedném konferenčním stole, uvnitř by nebyl Jack Daniels a zvenčí plno mých otisků.

Otisky. Ty budou asi po celém tomhle naleštěném bytě, ne?

»Ano, pane?«

»Znáte slečnu Lauru Penneyovou?«

»Ano, velmi neurčitě.« Velmi neurčitě: »Stalo se něco?«

»Byl jste někdy v jejím bytě?«

»Párkrát jsem se pro ni zastavil, když jsme šli na promítání.«

Skvěle. Odesl jsem sklenici do kuchyňky, umyl ji a uložil. Poté jsem se odebral do koupelny, abych prozkoumal toaletní skříňku. Holící strojek, holící krém, kartáček na zuby; žádná stopa, která by mohla vést k -

Počkat! Co ta lahvička s nálepkou dragstóru, není to -?

Je. Mé valium s mým jménem na nálepce: Carey Thorpe, podle potřeby jednu tabletu při stressu. A tak jsem si jednu vzal - jestli tohle není zmíněná situace, pak už žádná jiná - a zastrčil jsem lahvičku do kapsy.

Tady už nic, a tak rychle do ložnice. Šatstvo, přirozeně. Pár košil, kravata, manžetové knoflíčky s profilem císaře Nerona, nějaké slipy, jeden z mých modrých svetřů -

Ponožky? Černá, velikost univerzální; mohly patřit komukoliv, a tak je tu necháme. Už tak to bude slušný balíček.

Co ještě? Zásuvky u nočních stolků se svými anonymními drag-stórovými poklady. Pod postelí nic. Ani prach. Fin.

Zpátky do obývacího pokoje s plnou náručí prádla. A Laura si tu leží jako živá na nablýskané podlaze - taková scéna by pasovala téměř do každého Ralstonova filmu s Johnem Carrollem a Věrou Hrubou. Z téhle strany vypadala opravdu báječně.

A teď sako. A kabát. A do kapes nacpat všechny košile, slipy a kravaty a kolem pasu si pod sako i kabát uvázat svetr. Díky bohu, že je únor, kdy je běžné vyhlížet objemně a nemotorně.

Teď už jen nasadit rukavice a naposled se rozhlédnout. Panebože, ten dopis od Warner Brothers, ve kterém oznamují obnovenou premiéru nějaké omšelé vykopávky. Je na něm moje jméno, a z data je zřejmé, že nemohl přijít dříve než dnes. Popadl jsem ho a zamířil ke dveřím.

Co to jen bylo za ten film, který budou znovu dávat? Letmo jsem pohled na dopis: Odfláknutá vražda.

No ovšem. Zastavil jsem se a upřel zraky do nebes, nebo přinejmenším do stropu. »No tak, Bože,« řekl jsem. »To je přece pod tvou úroveň.« A zmizel jsem odtud.

*

Dokud se Laura Penneyová neoddělala, znal jsem násili většinou jen zprostředkovaně. Carey Thorpe je jméno, a pokud vám nic neříká, nezajímá se vážně o film. Připouštím, že jste mohli snadno prošvihnout mé filmové recenze v publikacích jako Film Třetího světa nebo Hlas Kips Bay, ale má první kniha Autor a auteur: Dynamika a dominance ve filmu kandidovala v létě 1972 na cenu Book Find Clubu a má druhá kniha, Mafie ve filmu: Od Rica k Puzovi, sklídila nadšené kritiky.

Narodil jsem se roku 1942 v Bostonu a vědomí jsem nabýval v součinnosti s televizí. Před přístrojem jsem strávil převážnou část dětství. Hltal jsem všechno, co mi programoví šéfové servírovali. Hlavní část programu tehdy tvořily staré filmy, takže když jsem v šedesátém roce odcházel na univerzitu (Pennsylvánská státní, jen když jsem vypadl z domova a od rodiny), věděl jsem toho o filmech víc než Sam Goldwyn, ale o všem ostatním míň než on.

Na koleji bylo pochopitelně plno takových vytáhlých mladíků, jako jsem byl já. Naši předchůdci se možná bavili o sexu, pivu a lososových konzervách, ale my jsme diskutovali o Hitchcockovi, Ful-lerovi a Gretě Garbo (proč jen se nechala přemluvit k natočení Ženy dvou tváří?). Ve druhém ročníku už se mé filmové recenze objevovaly v univerzitním časopisu, v předposledním ročníku mi v Montage Quarterly přijali článek »Billy Wilder: Úsměv v lebce« (dvacet pět dolarů a dva výtisky zdarma, oba potrhane listonošem) a ihned po ukončení studia v oboru Americká literatura jsem s psacím strojem v ruce zamířil rovnou do New Yorku, kde jsem už zakotvil.

Babička z matčiny strany naštěstí skončila pod dnem dřív, než já jsem skončil školu - a zanechala mi pojistku s roční rentou kolem patnácti tisíc dolarů. Ta stará rašple mi naneštěstí nedůvěřovala stejnou měrou, jakou mě milovala, a zablokovala pomocí bank a právníků celou pojistku tak důkladně, že jsem se k ní v životě nemohl propracovat. (To mi můžete věřit, zkoušel jsem to.) Patnáct litránků za rok byla nicméně přijatelná sumička; v posledních několika letech jsem si psaním vydělával přibližně stejně, takže jsem si žil poměrně dobře.

Na druhé straně jsem chtěl žít velmi dobře a doufal jsem, že udělám díru do světa Pozdravem z Itálie. Zdálo se mi, že Amerika je zralá na velkou výpravnou reprezentativní publikaci o italském poválečném neorealismu, která by byla nabitá fotografiemi. Nemohl jsem však najít nakladatele. Připouštím, že sedm set snímků z filmů jako Děti ulice, Zloději kol, Řím - otevřené město a Paisa by mohlo působit poněkud depresivně, ale co všechny ty krásky v potrháných šatech? Někdy té vydavatelské politice přestávám rozumět.

Svou nastávající, původním jménem Shirley Francesconiovou, jsem potkal asi rok po přistěhování do New Yorku na projekci pro tisk. Byla o dva roky starší než já a žila s nějakým feťákem, který byl blázen do politiky a amatérského filmování, takže jsem se s ní asi rok vídal pouze při společenských příležitostech, a kdybych měl aspoň trochu rozumu, zůstalo by při tom. Její feťák však zkrachoval a odebral se na delší zdravotní dovolenou, a tak jsme se párkrát sešli a pak jsme spolu začali žít a pak jsem se vzali a pak jsme zjistili, že se vzájemně nenávidíme.

Jediným důvodem, proč jsme to spolu vydrželi sedm let místo sedmi dní, byla moje rodina, která si myslela, že Shirley je fantastická. Po našem loňském rozchodu taky nezamířila ke svým rodičům do Queens, ale k mým do Bostonu. Od té doby žije u nich, pomalu chystá rozvod a ždíma ze mě peníze. Naneštěstí odcházela zrovna v době, když jsem byl v ráži a všude vykřikoval, kolik prachů vytřískám na Pozdravu z Itálie. Má rodina je zámožná - můj otec jako vedoucí úředník pojišťovny si celý život dopřával pětkrát denně řádné jídlo - a ještě ji povzbuzuje, aby mě pořádně zmáčkla. To má být vzorová rodina?

Pak jsou tu taky děti. Je sice pravda, že nejsem zrovna ukázkový otec, ale taky jsem o sobě nikdy netvrdil, že budu. Kdyby byla Shirley šla s dobou a polykala ty zatracené pilulky, jak se to od ní očekávalo, nemusely tu být žádné děti, ale to ona ne, pilulky jí působí migrénu. Migrénu! Pilulky by jí možná způsobily migrénu, ale pesar jí způsobil dceru jménem Rita a antikoncepční krém jí způsobil syna jménem John; a či je to chyba? Jen ať si ji rodiče podporují, když chtějí, ale já budu podporovat sebe.

Tak taková je situace, lépe řečeno taková byla, než Laura trochu upadla. Nejsem žádný mnich, mám rád dámskou společnost, jenže je mi jasné, že na mě Shirley najala soukromé detektivy - udělala by cokoli, aby v den rozvodu posílila u soudu svou pozici - a tak jsem vštěpoval oběma svým dívkám, že musíme zachovávat přísnou konspiraci. Nežili jsme spolu, moc jsme se nescházeli, a pochopitelně jsem jim oběma vysvětlil, že je v zájmu věci, abych vzal příležitostně na promítání nebo na večírek jinou ženu. (Obě mé dívky o sobě také nevěděly, Laura a Kit se sice zběžně znaly, ale neměly důvod svěřovat se jedna druhé, takže jsem byl v takovém bezpečí, v jakém si jen člověk může hověť v tomhle slzavém údolí. Mohl jsem dokonce vzít jednu z nich na premiéru, kde byla ta druhá, aniž bych vzbudil jakékoliv podezření.)

A teď to všechno skončilo. Laura, která se zpočátku jevila jako ta nejzuvěřivější a nejnezávislejší sufražetka, si najednou

začala stěžovat na náš tajnostkářský život, dělala ze sebe chudinku a chtěla vědět, proč jsem se ještě nerozvedl (proč uspěchávat něco, co mi způsobí jen finanční těžkosti a nesnáze?), a dokonce mi jednou nebo dvakrát vyhrožovala, že si pohovoří s Shirley. Samozřejmě to nemyslela vážně, ale už mě otravovalo poslouchat tyhle žvásty, které mě ostatně dneska večer vyprovokovaly natolik, že jsem ztratil sebeovládání a jednu ji natáhl...

»Tak vy říkáte, že vám slečna Penneyová vyhrožovala prozrazením vašeho vztahu manželce?«

Hm. Udělal jsem dobře, že jsem se toho zbavil, jak rychle a tiše to jen šlo. A tak jsem vyšel z toho bytu, otíraje za sebou kliky rukavicí, pořádně jsem se rozhlédl po ulici, než jsem vyšel z domu, a šel jsem pěšky až na Sheridan Square, než jsem si vzal taxíka.

Doma jsem měl na telefonním automatickém záznamu několik vzkazů. Nejprve jsem se zbavil mnohočetných svršků a pak jsem si teprve nalil a usadil se k poslechu.

První vzkaz mi tlumočil příjemný ženský hlas s britským přízvukem:

»Kancelář pana Gautiera volá pana Thorpa ohledně té projekce dvacátého. Mohl byste přijít ve čtyři místo ve dvě?«

Rád. Toho dne jsem neočekávaně nezadaný - třeba by mě na projekci ráda doprovodila ta dívka s milým britským přízvukem. Vzal jsem si tužku a papír a poznamenal si, že jí mám zavolat. To už jsem poslouchal druhý vzkaz od Sogezy

»Tima« Kinywy, vydavatele Filmu Třetího světa: »Tady je Sogeza, Carey. Už máš titulky k tomu článku o

Ejzenštejnovi?«

To tedy nemám. Už jsem si chtěl udělat další poznámku, když promluvil třetí hlas: »Á, ty už jsi pryč. Chtěla jsem ti připomenout, abys mi vzal tu Molly Haskellovou, ale to nevádi.«

Mno. Podivný pocit, naslouchat hlasu ze záhrobní. Vymazal jsem pásek, dopil sklenici a ulehл jsem.

*

Můj domácí telefon nefunguje. Říkal jsem to správci, ale ten ovládá pouze jakousi podivnou variantu španělštiny, která je srozumitelná jen na šestimílovém úseku jižního pobřeží Portorika. Říkal jsem to také domácímu, staříkovi s nosem jako okurka, ale odpověděl mi tak, jak odpovídá každému nájemníkovi, který přijde se stížností, totiž útočnou přednáškou o ekonomice, v níž rozvinul teorii tak tajemnou, tak šílenou, tak rozporuplnou a tak absurdní, že bylo s podivem, že ji vlada dosud nevyzkoušela. Nebo možná vyzkoušela.

V každém případě mi bylo znemožněno zjistit, kdo že to zvoní v půl desáté ráno po té Lauřině nehodě, ale kdo jiný než policie to mohl být? Nevyslychají snad automaticky všechny její přátele, každého, koho najdou v jejím adresáři? Za tohoto povzbuzování jsem opustil nedojedenou omeletu a stiskl bzučák k hlavnímu vchodu, aby se dostali dovnitř.

Dostal. Když jsem otevřel dveře bytu a zaposlouchal se, uslyšel jsem na schodech jen jedny kročeje. Nechodí snad policajti ve dvou? Zřejmě ne. Když udělal obrátku na odpočívadle, uviděl jsem cizího podsaditého chlapa středních let v hnědém svrchníku a černém klobouku. Vypadal nějak jako Martin Balsam v Psychu. Stoupal po schodech ke mně; měl jsem na sebe hodit babiččin šláfrok a s ječením ho probodnout.

To jsem tedy skutečně měl, jenže jsem to samozřejmě neudělal. Místo toho jsem zůstal stát ve dveřích a tvářil jsem se vstřícně a poctivě a nevinně a přátelsky, a když vystoupil na poslední schod, řekl jsem slušně: »Ano?«

»Brýráno,« pozdravil a usmál se. Byl trochu zadýchaný z výstupu a nijak nespíchal, aby se vyjádřil. »Pan Thorpe, ne?«

»Ano. Mohu vám nějak pomoci?«

»Pane,« řekl, »myslím, že je tomu právě naopak. Já mohu pomoci vám.«

Tak ne policajt? Kdo tedy? Nějaký podomní obchodník?

»O čem mluvíte?« zeptal jsem se.

»O tomhle.« Vyndal z kabátu bílou obálku a podával mi ji.

»Co to má být?« zamračil jsem se.

»Nechal jste to tam.« Usmíval se s nenuceným sebeuspokojením. »Včera večer,« dodal.

»Včera večer?« Bezděčně jsem tu věc od něj vzal a obrátil ji. Mohl jsem si přečíst zpáteční adresu: Warner Brothers, Pátá avenue 666. A pak zřetelnými typy moje jméno a adresa.

Obálka! Vzpomněl jsem si na ten ztracený dopis, ale ne na obálku. Kde byla?

Odpověděl na mou nevysslovenou otázku: »Pod ní.«

»Hmm,« řekl jsem.

»Proč si nepromluvíme uvnitř?« navrhl s neutuchajícím úsměvem na rtech a vykročil. Musel jsem mu uhnout, jinak by mě srazil. Zavřel jsem za ním dveře a následoval ho do obývacího pokoje. Stál tu, pokyvoval hlavou a usmíval se při pohledu na filmové plakáty, cihlovou zeď, zrcadly vyložený přístěnek, který dodával bytu iluzi prostornosti, promítačku a plátno u protilehlých zdí, nedojedenou snídani na stolku u kuchyňky. »Pěkné hnízdečko,« řekl. »Moc pěkné.«

Váhavě jsem k němu přistoupil. Nevypadal přesně jako policajt ve filmech, ale co jiného mohl být? »Jste od policie?«

Věnoval mi pobavený úsměv. »Ne tak docela,« řekl a uvelebil se na pohovce. »Jsem soukromý detektiv.«

»Soukromý detektiv?« V hlavě se mi vyrojily tisíce filmových soukromých čmuchalů, většinou představovaných Dickem Powellem.

»Minulou noc jsem byl na pozorovačce,« řekl mi. »Tam před tím domem.«

Cítil jsem, že to neustojím. Vnořil jsem se do své kožené režiséřské židle. »Tak ona mě vážně nechala sledovat,« řekl jsem.

Do jeho úsměvu se vloudil zmatek. »Cože?«

»Manželka.«

»Aha,« řekl. »Přece bych nedělal nepříjemnosti kvůli nevinnému sedánku. Kdepak, pane, to sledování nemá s vámi nic společného. To na paní Penneyovou jsem byl nasazen. Najal mě její manžel.«

»Manžel?« Věděl jsem, že Laura byla kdysi vdaná, ale každý z nás byl v minulosti jednou dvakrát ženatý, každá jednou dvakrát vdaná. Já však byl do té chvíle přesvědčen, že to Laurino manželství už dávno skončilo. »Vy říkáte, že byla pořád vdaná?«

»Tak jsem tomu rozuměl,« řekl. »Ale nežili spolu, tuším.«

A po mně chtěla, abych se zbavil starých pout! Ted jsem to viděl jasně před sebou; držela si manželka, dokud já nezačnu jeho místo. Proradné, proradné ženy, všechny jsou stejné. Josef von Sternberg věděl, o čem mluví. Detektiv promluvil do mého vnitřního monologu. »Celá věc tkví v tom, že jsem tam byl. Viděl jsem vás dva vcházet do domu a za nějaký delší čásek jsem vás viděl vyjít samotného. A musím vám říct, pane Thorpe, že chlap, který se chová tak podezřele jako vy, se jen tak nevidí. Nevěděl jsem samozřejmě, o co šlo, ale řekl jsem si, že bych na vás měl trochu dohlédnout.«

»Vy jste mě sledoval.«

»Přesně to jsem udělal,« souhlasil. »A všiml jsem si další zvláštní věci. Musel jste nechat ujet nejméně deset prázdných taxíků, ale jakmile jste se dostal na Sheridan Square, byl jste najednou úplně posedlý, abyste nějaký chytil a naskočil do něj.«

Odměl se a upřel na mě bystrý a bdělý pohled, jako by mě vybízel, abych ho pochválil za jeho stopařské schopnosti. Toho jsem se však nedopustil, a tak pokračoval. »Pomyslel jsem si, že nejspíš nechcete, aby vás někdo od domu paní Penneyové sledoval, a připadlo mi to podivné. A tak jsem vás sledoval až domů, čekal jsem, které okno se rozsvítí, a pak už jsem si jen přečetl vaši jmenovku. Ale řeknu vám, měl byste si dávat pozor, koho pouštíte do domu, co kdyby to byl nějaký syčák.«

»Domovní telefon je rozbitý.«

»Tak byste ho měl nechat spravit. Moc bezpečné to tu nemáte, to mi můžete věřit, pracuji v oboru.«

»Říkal jsem to správci i majiteli. Ale počkat! O čem se to tu vlastně bavíme?«

»Máte pravdu,« řekl, »trochu jsem odbočil. Já jsem úplně posedlý bezpečností. Sám se sichruju na každém kroku a pořád k tomu nutím i ostatní. Ale abych se vrátil k tématu. Když jsem si na vizitce přečetl vaše jméno, vrátil jsem se zpátky do bytu paní Penneyové.«

To mě překvapilo. »Vy jste měl klíč?«

»No,« vykouzlil další z bohaté škály drobných pousmání, »já mám hodně klíčů.«

»Jinými slovy jste se vlámal dovnitř.«

»Ale no tak, pane Thorpe,« pokáral mě, »neměl byste používat takových ostrých slov. Jsem tu proto, abychom se dohodli.«

»No tak dobrá, dobrá. Přejděte k věci.«

»Vy víte, co jsem tam našel.«

»Tuhle obálku,« zakomíhal jsem pěstí, ve které jsem ji svíral.

»Ano,« řekl. »A na ní leželo tělo. Z určitých stop na konferenčním stolku a na podlaze jsem usoudil, že se tam odehrála nějaká půtka. Vy jste ji uhodil - po straně čelisti měla malou modřinu, která už se nestačila zvětšit - a ona narazila hlavou na konferenční stůlek, když padala.«

»Byla to nehoda,« řekl jsem.

Zatvářil se uvážlivě, sevřel rty a přejel si rukou čelist - celý Sidney Greenstreet. »To je možné,« řekl. »Vy jste však odtud utekl a ještě jste se snažil zahltit stopy v bytě. A když se podíváte na tenhle snímek, musíte uznat, že vypadáte jako vrah na útěku.«

Vytáhl z kabátu fotografii, naklonil se ke mně a podal mi ji. Vzal jsem ji od něho volnou rukou, která nedrtila obálku, a zahledl jsem se na zrnitý, ale zřetelný černobílý snímek, na němž jsem byl zachycen, jak prchám z Laurina domu. Panebože, vypadal jsem jak vrah na útěku - otevřená ústa, vypoulené oči a pootočenou hlavu, jak jsem se stále ohlížel. Vypadal jsem také velmi rozložitě, jako bych odnášel všechno stříbro. Připadal jsem si jako Peter Lorre ve Vrahovi mezi námi.

»Infračervená fotka,« řekl. Byl zřejmě sám se sebou velmi spokojený. »Negativ mám v kanceláři ve svém psacím stole.«

Odtřhl jsem se od svých vypoulených očí a zahledl se do jeho poklidné posměšných. »Takže co? Co hodláte dělat?«

»Ale pane,« řekl. »Myslel jsem, že to nechám na vás.«

Byli jsme náhle v situaci, kterou jsem znal z filmů. »Tak tedy vydírání,« řekl jsem.

Zatvářil se dotčeně. »No tak,« řekl, »už zase začínáte s těmi ostrými slovy. Prostě jsem si jen myslel, že byste mohl mít zájem o koupi negativu, to je všechno.«

»A vy budete mlčet?«

»Nerad dostávám někoho do obtíží, jimž se dá předejít.« Mírně nadzdvihl své mohutné tělo a poposedl si. »Mám svou zprávu odevzdat do dnešního poledne. Zdá se mi, že s ní můžu naložit dvěma způsoby. Buď řeknu, že nějaký džentlmen - to jako vy - doprovodil paní Penneyovou k domu, ale rozloučil se s ní u dveří a odešel, nebo taky můžu říct, že jste šel s ní a vyšel bez ní. A k tomu přiložím vaši fotografii.«

»Kolik?« řekl jsem.

»No,« zauvažoval, »je to velice vzácná fotografie.«

»A já jsem velice chudý člověk.«

Nevěřicně se zasmál. »Ale jděte. Bydlíte v pěkném bytě v bohaté čtvrti, máte -«

»Tohle není bohatá čtvrť. Pár bloků východně už ano, ale tady ještě ne.«

»Ale vždyť je to Upper East Side,« informoval mě, jako bych nevěděl, kde bydlím.

»Podívejte,« řekl jsem. »Sám jste až sem vyšplhal po schodech, copak si myslíte, že v bohatých čtvrtích jsou domy bez výtahů?«

»V Upper East Side ano. A kromě toho jste spisovatel.«

»Jsem filmový kritik. V tom moc peněz není.«

»Vydal jste knihy.«

»Filmové kritiky. Už jste někdy viděl knihu filmových kritik na seznamu bestsellerů?«

»Nevzpomínám si, že bych kdy byl nahlížel do seznamu bestsellerů,« řekl, »ale léta praxe u agentury mě utvrdila v přesvědčení, že úspěšní spisovatelé mívají slušné balíky.«

»Já ne,« řekl jsem. »Proboha, člověče, vždyť jste detektiv, tohle jste si mohl určitě ověřit, přesvědčit se o tom, jestli lžu nebo ne. Ukážu vám svou šekovou knížku, ukážu vám dopisy od mé ženy, v kterých úpí o peníze, ukážu vám svá stará daňová přiznání.«

»Tak tedy, pane,« řekl, »pokud jste příliš chudý, asi bych udělal nejlíp, kdybych vás nechal zavřít.«

»Přeběhl mi mráz po zádech. «Počkejte,« řekl jsem, »neřekl jsem, že nemám žádné peníze. Pokud si budu moci dovolit zaplatit, udělám to pochopitelně radši, než abych šel do vězení. Záleží jen na tom, kolik budete požadovat.«

»Ušklíbl se na mě. Pak si mě prohlédl, zamyslel se, rozhlédl se po obývacím pokoji - umíte si představit, jak mě v tu chvíli těšilo, že jsem tu z toho udělal draze vyhlížející byt - a dospěl ke konečnému rozhodnutí: «Deset tisíc dolarů.«

»Deset tisíc dolarů! To nemám!«

»Nebudu se s vámi handrkovat, pane Thorpe.« Vypadal smutný, ale rozhodnutý. »Za zfalšování své zprávy nemůžu vzít ani o pětník mňh.«

»Já ty peníze prostě nemám, to je jednoduché.«

»Pomalů se zvedl. «To je mi ale vážně líto, pane Thorpe.«

»Já jim to stejně všechno řeknu, že jste mě zkoušel vydírat.«

»V jeho úsměvu byla mírná zvědavost. «Vážně?«

»Pochopí, že je to pravda.« Zasunul jsem si fotografii do kapsy u kalhot. »Tu fotku budu mít jako důkaz.«

»Pokrčil rameny, usmál se a zavrtěl hlavou. «To vám možná uvěří, ale bude jim to jedno,« řekl. »Na policii je právě legrační, že kdykoliv radši chytí jednoho vraha než jednoho vyděrače.«

»Takhle by měli oba. Já sice půjdu do vězení, ale vy tam půjdete se mnou.«

»To si zrovna nemyslím.« Nemohl být klidnější. »Víte, já budu jejich korunní svědek,« řekl. »Hvězda procesu. Nemyslím, že by chtěli kydat hnůj na svého korunního svědka, co říkáte? Myslím, že vás obecně mínění bude považovat za lháře. A lidé si budou myslet, že to děláte z nevráživosti.«

»Zamyslel jsem se. Pozoroval mě, jak přemýšlím, na rtech mu pohrával úsměv. «Dva tisíce,« řekl jsem konečně. »To bych snad mohl dát dohromady, to určitě někde posháním.«

»Je mi líto, pan Thorpe, ale řekl jsem vám, že se nebudu handrkovat. Buď deset tisíc, nebo nic.«

»Jenže to já nemám! Jako že je Bůh nade mnou!«

»Ale jděte, pane Thorpe, určitě jste si něco schoval na horší časy.«

»Neschoval. Nikdy jsem to neuměl a byla to jedna z věcí, kterou u mě můj otec vždycky nesnášel. On je veverka, já jsem saranče.«

»Svraštil čelo. «Cože?«

»Nestrádám si oříšky,« vysvětloval jsem, »nebo co si to sarančata střádají. To je jen taková bajka, víte? Já jsem ten, který nestrádá.«

»Tak se mi zdá, pane Thorpe,« řekl, »že jste měl poslouchat svého tatínka.« Obrátil se a zamířil ke dveřím. Měl jsem ho zabít, to by bylo nejrozumnější, co jsem mohl udělat. Popadnout něco těžkého, třeba tu plechovou krabici s filmem Na sever Severozápadní linkou, a praštit ho do hlavy. Naneštěstí jsem nebyl ještě dostatečně zvyklý být vrahem, takže jsem stiskl zuby, vstal jsem a řekl: »Počkejte.«

»Počkal. Dokonce se otočil, aby se na mě znovu podíval. Ve tváři měl tentýž trpělivý úsměv, jímž mi dával na vědomí, že mám právě tolik času, kolik potřebuju. Jenže to bylo všechno, co jsem měl.«

»Nevím, jestli to dokážu,« řekl jsem. »Budu si muset půjčit, budu muset - já nevím, co všechno budu muset.«

»Ale pane,« řekl a přistoupil ke mně, »já vám to ztěžovat nebudu. Tady je moje vizitka.«

»Jeho vizitka. Vzal jsem si ji.«

»Na tohle číslo mi můžete zavolat před půl dvanáctou,« řekl, »pokud se rozhodnete zaplatit.«

»Myslíte, pokud budu schopen zaplatit.«

»Jak je ctěná libost,« řekl. »Nejvíce by se mi zamlouval pokladní šek na doručitele.«

»Ano, to si myslím.« Pohlédl jsem na darovanou vizitku. Modrými písmeny na ní stálo Tobinova komplexní vyšetřovací služba - specialisté na manželské záležitosti. V levém dolním růžku bylo telefonní číslo, v pravém jméno: John Edgarson.

»Jestli budete volat,« řekl mi John Edgarson, »ptejte se po Edovi.«

»Budu.«

»A pane Thorpe,« řekl, »zkuste se na věc podívat z té světlejší stránky.«

»Vrhl jsem na něj udivený pohled. «Ze světlejší stránky?«

»Dostal jste včasné varování,« vysvětloval. »Pokud se rozhodnete nezaplatit, máte téměř tři hodiny náskok.«

*

Je úžasné, co člověk dokáže během hodiny, když mu jde o život. Do jedenácti hodin jsem dokázal proměnit v hotovost

následující:

Úspory 2763,80

Běžný účet 275,14

Do zastavárny: (promítačka 120, kamera Leica 100, 8mm kamera 70, počítač 160, 8 mm promítačka 50, věž 180, psací stroj 50, hodinky 40, snubní prsten a šperky 90) 860,00

Filmy, plakáty, fotografie atd. 450,00

Půjčka od nakladatele z budoucích honorářů 1500,00

Stodolarové nekryté šeky obchodníkovi lihovinami, květinami, hokynáři, čistírně, holiči a železáři 600,00

CELKEM 6448,94

Zapotřebí 10000,00

Chybí 3551,06

Jedenáct hodin. Jedenáct pět. Vrátil jsem se do bytu s kapsami plnými peněz. Ale kde jsem měl vzít tři tisíce pět set padesát jeden dolar šest centů?

Peníze po babičce? Bez šance. Dvakrát nebo třikrát jsem se s těmi bankovními byrokraty poštěkal a oni mi dostatečně objasnili, že na správě dědictví jim záleží stokrát víc než na mém blahobytu.

Můj otec? Další slepá ulička. Peníze měl, to ano, a spoustu, ale i kdyby mi chtěl pomoci - a to on by nechtěl - hotovost by sem z Bostonu nikdy nemohla dorazit za čtyřicet minut. A kromě toho, kdybych už i vyslovil svou žádost, zeptá se proč, než řekne ne.

Spokojí se Edgarson s menší částkou? Šest tisíc dolarů v hrsti je nepochybně lepší než deset tisíc dolarů na střeše.

Výtočil jsem číslo z vizitky, kterou mi dal, a když se hrubý ženský hlas ohlásil jménem společnosti, chtěl jsem k telefonu Eda. »Moment,« řekla a odložila sluchátko.

Trvalo to hezkou chvíli, než se konečně ozval až příliš známý hlas. »Ano?«

»Edgarson?«

»To je pan Thorpe? Voláte o pár minut dřív.«

»Dal jsem dohromady, uť, šest tisíc, uť, dolarů. A čtyři stovky. Šest tisíc čtyři sta dolarů.«

»To je skvělé,« řekl. »Na sehnání toho zbytku máte ještě dvacet minut.«

»Já už nemůžu. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách.«

»Pane Thorpe,« řekl. »Myslel jsem, že jsme spolu uzavřeli dohodu, vy a já.«

»Jenže já víc sehnat nemůžu!«

»Pak tedy, pane Thorpe, být na vašem místě, seberu těch šest tisíc čtyři sta dolarů a koupím si letenku někam hodně daleko odsud.«

Jižní Amerika. Zlaté věže. Jenže mně se líbil můj život v New Yorku, mé povolání, mé přítelkyně, mé jméno vytištěné na obálkách knih a v časopisech. Nechtělo se mi utíkat do nějakého absurdního hnízda a učit se být někým jiným.

»Tak sbohem, pane Thorpe,« řekl ten prašivý pes, »přeju vám hodně štěstí.«

»Počkejte!«

Ve sluchátku jemně bzučelo, Edgarson zdvořile vyčkával.

»Nějak,« řekl jsem mu, »nějak to ještě zkusím.«

»To je skvělé,« řekl. »To mi spadl kámen ze srdce.«

»Ale může to trvat o chvíli déle. To byste mi mohl umožnit.«

Povzdychl si jako velkorysý muž, který ví, že se vzdává své výhody, ale který je prostě příliš dobrosrdečný, aby odmítl.

»Já vám tedy řeknu, co a jak, pane Thorpe. Znáte tam u vás podnik P. J. Malona?«

»Ano, jistě. Je asi tři bloky odsud.«

»Tak tam já budu obědvat. Odejdu odsud dvacet minut po dvanácté, abych odevzdal svou zprávu. To je jediné, co pro vás mohu udělat.«

Dvacet minut navíc; ten člověk byl dobrák od kosti. »Tak dobrá,« řekl jsem »budu tam.«

A co teď? Odebral jsem se na toaletu, abych spolkl další valium - už druhé toho dopoledne - a pak jsem se posadil k psacímu stolu v obývacím pokoji, položil si ruce na místo, kde sedával můj psací stroj, a čekal jsem inspiraci. Nic se nestalo. Přehlédl jsem své psací náčiní, slovníky, suvenýry a ostatní drobnosti, pozůstalé útržky života, jež jsem měl ztratit, a usilovně jsem přemýšlel, kde vzít zbytek těch ztracených peněz.

Od bratra Gordona? Ne. Od sestry Fern? Ne. Ani od Shirley, ani od Kit, od žádného z mých newyorských přátel. Bylo to moc peněz, až příliš moc.

Co bych tak řekl svému otci? »Ahoj, táto, nemohl bys mi během deseti minut telegraficky poslat čtyři tisíce dolarů, protože - « Dokonči tu větu do pětadvaceti slov či méně a vyhraješ... zájezd ... možnost zadarmo zůstat doma.

V psacím stole jsem měl pistoli; ne opravdovou, maketu, která hrála ve filmu Heller v Harlemu. Byl jsem se podívat na natáčení, abych získal podklady k článku pro Kino Třetího světa, a producent mi na znamení díky tu pistoli věnoval. Na rukojeti bylo vyryto jméno filmu, mé jméno a datum darování.

Vzal jsem tu pistoli, potěškal ji a otočil ji proti sobě, abych se podíval do hlavně. Věrohodná, ďábelská věcička. Kdyby byla skutečná, mohl jsem s ní zabít Edgarsona.

Jenže ona skutečná nebyla. A tak mi zbývalo jediné.

*

»Jste přepadeni,« řekl jsem.

Pokladní, vyzáblá černošská dívka, jejíž účes z mnohočetných copánků vypadal jako čerstvě zplužené pole, se na mě podívala v pobaveném údivu. »Nehrajte to na mě, člověče.«

»Mám pistoli,« řekl jsem, vytáhl jsem ji ze svrchníku a zase ji schoval. »Měla byste si radši přečíst tohle.«

Byl to vzkaz, který jsem vymýšlel skoro čtvrt hodiny. Chtěl jsem co nejuděnější sdělení vyjádřené co možná nejmenším počtem slov. Nakonec jsem stvořil derivát inspirovaný několika filmy příslušného žánru. Byl vyveden velkým čitelným písmem na kusu papíru, který teď držela pokladní, a stálo v něm:

MÉ DÍTĚ BEZ OPERACE ZEMŘE.

DEJTE VŠECHNY PENÍZE DO PYTLE,

NEBO NÁS OBA ZABIJU.

Jsem si vědom, že slůvko »nás« bylo poněkud dvojznačné; mohlo znamenat, že zabiju buď pokladní a sebe, nebo své dítě a sebe, ale spoléhal jsem na situační kontext, v jehož světle byla zpráva jasná. Mé dítě tu nebylo, zatímco pokladní ano.

Jediný pytel, který jsem měl k dispozici, pocházel původně od láhve šampaňského. Na zeleném podkladě zářil nápis Zlatá pečeť, Charles Fournier, Eläne de Blancs, stát New York, Champagne. Pytel mi dosud sloužil k přechovávání písmenkové skládačky. Vím, že nápis nebyl zrovna nejšťastnější pro někoho, kdo se prezentuje jako lupič z nouze, který shání prostředky na operaci svého dítěte, ale doufal jsem, že kombinace vzkazu, pistole a mého zoufalství bude slavit úspěch.

Měl jsem také takový dojem - získal jsem jej z nějakého novinového článku nebo odkud - že bankovní úředníci či pokladní mají od svých zaměstnavatelů instrukce, aby se lupičům nestavěli na odpor ani nevyvolávali náhlý poplach, ale raději se spoléhali na svůj stálý elektronický dohled - v ten okamžik už si mě například ofotografovali - a neriskovali přestřelky v bankách, pokud se jim dalo jakkoliv předejít.

Tentokrát jsem byl však na fotografování dobře připraven. Nedi-optrické brýle s kostěnou obroučkou byly suvenýrem z dalšího filmu, soukennou čepici, kterou jsem koupil nedaleko odtud, jsem měl naraženou hluboko do čela, a tampóny, jimiž jsem si vystlal tváře, mi posloužily ke změně výrazu podobně jako Madonu Brandovi v Kmotrovi. Tak jen si fotografuj, elektronická ostraho, tuhle fotku kupovat nebudu.

Během mých úvah pročítala pokladní vzkaz. Když jsem na ni předtím vytáhl pistoli, oči se jí rozšířily, ale při podrobném zkoumání vzkazu se zase zúžily. Zamračila se, obrátila papír, aby se podívala na čistou stranu, vzala pytel od šampaňského a potěžkala jej - při tom odpadlo jedno »r«, sakra - a řekla mi: »Jste si jistý, že víte, co děláte?«

»Pospěšte si!« zasyčel jsem na ni, »než znervózním a začnu střílet.« A znovu jsem jí ukázal pistoli.

»Nervózní už jste pěkně. Celý obličej máte zpoceny.«

»Pospěšte si!« zopakoval jsem, čímž jsem vyčerpал repertoár výhrůžek. Jakmile jednou člověk tou pistolí zamával, nemohl dělat už nic jiného, protože nic jiného ta hračka neuměla.

Naštěstí už nebylo ničeho zapotřebí. S dokonale nevzrušeným pokrčením ramen - záviděl jsem jí její klid, který zachovávala v krizové situaci - prohlásila: »Koneckonců - nejsou to moje peníze.« (Moje řeč, děvče.) Sáhla do zásuvky a začala peníze pytlout.

Konečně. Stejně to všechno trvalo příliš dlouho. Velké nástěnné hodiny ukazovaly dvanáct a pět minut a já byl od lokálu P. J. Malona na míle daleko. (Usoudil jsem, že bude lepší, když vyloupím banku mimo místo svého bydliště.)

Chtěl jsem to děvče znovu urgovat, ale bál jsem se, abych příliš nezdůrazňoval rozdíl mezi jejím klidem a mou rozechvělostí, a tak jsem raději mlčel a přešlapoval jsem z nohy na nohu, zatímco v mém krásném zeleném pytli mizely svazky bankovek v hodnotách dvacet, deset a pět dolarů.

Cpala je tam, dokud pytel nevypadal jak vánoční punčoška Honzy Silvera, pak jej převázala a přistrčila ke mně přes přepážku. »Mějte se pěkně,« řekla ironicky a já jsem cítil, jak na mě všechno padá. Ona to možná nebrala vážně, ale já ano.

*

Opozdil jsem se o tři minuty, ale Edgarson tam stále byl a obědval v zadním boxu. Posadil jsem se naproti němu. Obdařil mě tím svým povzbudivým úsměvem a řekl: »Tak jste tu. Už jsem o vás začínal mít starost.«

»Své starosti si ušetřete.« Teprve v jeho přítomnosti jsem pocítil, jak silně ho nenávidím. Nemám ve zvyku někomu takhle vypomáhat, a pokud kdy budu mít příležitost se s tím parchantem vypořádat, sáhnu po ní.

Musel vytušit mé myšlenky, neboť se okamžitě začal tvářit obchodnický. »Máte ty peníze?« řekl.

»Máte ten negativ?«

»Samozřejmě.« Vytáhl ze saka malou obálku, otevřel ji, podržel mi před očima oranžovočerný negativ, který okamžitě zastrčil zpátky do obálky.

»Chci si ho prohlédnout,« řekl jsem. (Scénář: Podává mi negativ, já ho strkám do úst a polykám. Co udělá on?)

Jenže on se usmívá a vrtí hlavou. Opravený scénář: Ponechává si negativ, nedůvěřuje mi. »Nejdřív mi dejte peníze,« řekl. »Pak si ho můžete prohlížet, jak chcete.«

»Tak dobře.« Sáhla jsem do kapes. »Neměl jsem čas vystavit pokladní šek. Nebude vám vadit hotovost, že?« Začal jsem před sebe plnými hrstmi vršit hromadu papírových bankovek.

Dokonce i Edgarson při tom ztratil svůj bukolický klid. S pohledem na peníze řekl: »No to mě podrž. Ne, hotovost mi nevadí. Ani v nejmenším.«

V tu chvíli přišel číšník. Udiveně se podíval na peníze a řekl: »Budete si něco přát, pane?«

»Jacka Danielse,« objednal jsem si. »S ledem.«

»Pouze jednu sklenici?«

»Ha ha,« řekl jsem. Ukázal jsem na peníze. »Vyloupil jsem banku,« dodal jsem na vysvětlenou.

»Ha ha,« řekl číšník a odešel.

Podíval jsem se na Edgarsona. »Vážně jsem vyloupil banku. K tomu všemu jste mě dneska donutil.«

Už se stačil vzpamatovat. Záměrně se usmál a zavrtěl hlavou. »Vy jste opravdu zajímavý chlapík, to se vám musí nechat,« řekl.

»Nechte si ty kecy na koledu.« Přisunul jsem mu malou obálku z banky mého vydavatele, v níž byly peníze za inkasovaný šek. »Je tam patnáct set. Můžete si to přepočítat, jestli chcete.«

»To bych mohl,« řekl a dal se do přepočítávání.

Já jsem mezitím pokračoval ve vydávání peněz. Byly to většinou dvacetidolarovky a desetidolarovky, občas se mezi nimi objevila padesátka. Osm set šedesát z různých zastaváren, šest set z nekrytých šeků, čtyři sta padesát z bazarů, dvě stě sedmdesát pět z běžného účtu. Přisunul jsem mu další obálku. »Mé bývalé úspory. Dva tisíce sedm set šedesát tři dolary osmdesát centů,« řekl jsem.

»Podivuhodná věc,« pokračoval v poklidném počítání, »skoro každý má víc, než si myslí.«

»Skutečně fascinující,« řekl jsem a přisunul mu pyramidu bankovek. »Tady jsou další dva tisíce sto osmdesát pět.« Ke stolu přistoupil číšník a postavil mou sklenici na místo, kde ještě před chvílí byla hromada peněz. »Jak se člověk může stát vaším přítelem?«

Pozdvihl jsem sklenici. »Tohle napište na jeho účet,« řekl jsem.

»Jak jinak,« odpověděl a vzdálil se.

Napil jsem se. Edgarson počítal. Napil jsem se o něco víc a Edgarson počítal o něco usilovněji. Napil jsem se ještě o něco víc a Edgarson řekl: »To bychom měli těch šest tisíc čtyři sta čtyřicet osm dolarů.« Spočítané bankovky zmizely v jeho ošacení. Přistrčil mi přes stůl osmdesát centů. »Drobnými se nebudeme zdržovat,« řekl. »Rádi bychom však viděli další zelené.«

»Ty jsou v mém zeleném pytlí,« řekl jsem a zalovil pod košili pro lup. Opřel jsem si sak do klína jako umělý penis, rozvázal jsem šňůrky a začal vydávat další peníze.

Tentokrát jsem také trochu počítal, protože jsem dosud neměl příležitost zjistit, kolik jsem vydělal na svém prvním výletě do světa velkého zločinu. Promiňte, na druhém výletě; zapomněl jsem na Lauru. »Dvě stě,« řekl jsem a pohodil přes stůl štůsek dvacetidolarovek. »Sto osmdesát,« a svazeček desítek. A tak dále, a tak dále, a tak dále.

Jenže dno pytle se objevilo příliš brzy. Potřeboval jsem tři tisíce šest set dolarů, ale můj celkový zisk z bankovní loupeže byl jen dva tisíce sedm set osmdesát.

Edgarson si toho také povšiml. »Devět tisíc dvě stě dvacet osm dolarů,« řekl konečně. »Dlužíte mi sedm set sedmdesát dva.«

»Nemůžu vyloupit další banku,« řekl jsem. »V tomto případě musíte slevit ze svých zásad, nebo nás oba zabiju.« Sáhl jsem do saka pro zbraň a na okamžik ji ukázal Edgarsonovi, stejně jako před tím pokladní. »Mám toho už dneska dost. Víc už nesnesu.« Hlas mi přeskočil nepřírozně vysoko.

Edgarson udělal uklidňující gesto. »Tak si to tak neberte,« řekl mi. »Jen klid, pane Thorpe, není důvod se rozčilovat. Co bych jen byl za člověka, kdybych tu a tam nedokázal přimhouřit oko?«

Já bych mu byl řekl, co je za člověka, ale zdržel jsem se toho. Jen jsem tam tak seděl a civěl na něj a svíral popsanou rukojeť své pistole.

»Teď už,« promluvil a mně se zdálo, že za jeho profesionálním klidem jsem vycítil nepatrný záchvěv nejistoty, »teď už jsem si jistý, že se mnou hrajete poctivě,« řekl, »a že víc peněz už prostě nemůžete sehnat a že by ode mne nebylo čestné nepřevzít devět tisíc dolarů. Myslím, že naši smlouvu můžeme považovat za vyřízenou.«

Trochu se mi ulevilo, přesto má ruka dál spočívala na zbrani. »Tak dobrá,« řekl jsem.

Znovu vytáhl tu obálku s negativem a podal mi ji. »Tady to máte, příteli.«

Pustil jsem zbraň a stejnou rukou převzal obálku. Pohlédl jsem na negativ a zběžně se přesvědčil, že je to ten pravý. »Je to jediná kopie, že? Nechci domyslet, co by se stalo, kdybyste vyrukoval s další.«

»Pane Thorpe,« řekl, »vy se ve mně mýlíte. Žádné další negativy neexistují a žádné další kopie také ne. A jakmile jednou předložím falešnou zprávu, těžko už můžu přijít znovu a sám se označit za lháře, nemyslíte?«

To znělo rozumné. »Tak dobrá,« řekl jsem.

»Když už o tom mluvíme,« řekl a vytáhl z náprsní kapsy dvě větší obálky, »tohle je ta zpráva, kterou neodevzdám. Třeba si ji budete chtít nechat. A tohle je ta, kterou odevzdám, jestli chcete nahlédnout.«

To jsem sice chtěl, ale nejdřív jsem chtěl vidět tu pravdivou. »Nápadné chování... podezřelý spěch... nervózní a rozčilený...« Jako spisovatel nebyl Edgarson nic moc, ale zpráva vyzněla jasně.

Falešná zpráva byla jině počteníčko. Dal jsem si pozor, abych zprávy nepomíchal, a vrátil jsem mu tu falešnou.

Pravdivou jsem zastrčil do jedné ze svých prázdných kapes.

Edgarson zamával na vrchního a řekl: »Ještě o něčem bych si s vámi chtěl promluvit.«

Ruka mi sklouzla k pistoli. »A o čem?«

Znovu udělal ono uklidňující gesto. »O ničem, co by vás rozčílilo,« ujistil mě. »Náhodou jste se zmínil, že máte nějaké manželské potíže, a tak bych vám chtěl doporučit, abyste se obrátil na někoho z naší agentury. Někdy je překvapující, jak - «

»Cože?« Nemohl jsem tomu věřit. »Vy mi tady jen tak nabízíte tu vaši zatracenou detektivní agenturu?«

»Nenajdete lepší než Tobin-Global,« řekl naprosto vážně. »Čtyřicet sedm set let společně.«

»Buďte zticha,« řekl jsem mu. »Udělejte nám oběma tu laskavost, Edgarson, a buďte zticha.«

Naštěstí se ukázal číšník s účtem. Zatímco Edgarson dával dohromady mé peníze, jimiž hodlal zaplatit, číšník se na mě

podíval a řekl: »Končím ve tři.«
»S tím se obraťte na něj,« odpověděl jsem.
Edgarson zaplatil a číšník odešel.
»Rád bych byl u toho, až budete odevzdávat tu zprávu,« řekl jsem.
Zachmužil se. »To by nebylo moudré, aby nás dva viděl někdo pohromadě.«
»Počkám tedy venku. Ale chci mít jistotu, že půjdete přímo do vaší agentury a odevzdáte tuhle zprávu.«
»Když vám to pomůže, pane Thorpe,« pokrčil rameny, »tak tedy pojďte.«

*

Detektivní agentura Tobin-Global sídlila v Graybar Building, v zadním traktu Grand Central. Vyjel jsem s Edgarsonem výtahem, a když vešel do kanceláře, procházel jsem se po chodbě. Zdržel se asi tři minuty. Vyšel s úsměvem a ukázal mi prázdnou kapsu, v níž předtím spočívala obálka. »Hotovo, pane Thorpe,« řekl. »Zpráva odevzdána, nemáte žádný další důvod k obavám.«

»Musím si být jistý,« řekl jsem. »Chci klidně spát.«
»Pane Thorpe,« řekl, »já už vám spaní v žádném případě rušit nebudu. V mé profesi musí člověk odevzdávat zprávy a já tu svou právě odevzdal a později bych se neodvážil ji popírat. Zvlášť když jde o vraždu.«
»Takže z vaší strany mi nehrozí žádné nebezpečí?«
»Absolutně ne.«
»Dobrá,« řekl jsem. »Přemyslím ještě, jestli bych vás nemohl požádat o laskavost.«
Znejistěl. »Ano, pane?«
»Dříve nebo později ke mně přijde policie a bude se vyptávat na včerejší noc. Rád bych vám řekl, co jim hodlám říct, a chtěl bych vědět, co si o tom myslíte. Myslím z profesionálního hlediska.«
Ulevilo se mu a řekl přátelsky: »Bude mi potěšením, pane Thorpe. To je velmi dobrý nápad.«
A tak jsem mu na té chodbě převyprávěl svou verzi pro policii: »Vzal jsem Lauru na promítání pro tisk, pak na večeři a nakonec domů. Na večeři se mi svěřila, že se bojí, protože si myslí, že na ni manžel najal vraha.«
Edgarson se zamračil. »Ale pane Thorpe,« řekl, »asi byste si neměl začínat tolik vymýšlet, tím jen vzbudíte podezření. Nejlepší je jednoduchá přímočará historka.«
»Počkejte,« řekl jsem, »poslechněte si tuhle a uvidíme, co si o ní budete myslet.«
»Když na tom trváte, pane Thorpe,« pokrčil rameny, »poslechnu si to.«
»Výborně. Laura mi tedy při večeři řekla, že ji stále někdo pronásleduje, a ona má obavy, že je to najatý vrah. Já jsem ji přirozeně nevěřil a řekl jsem jí, že si vymýšlí. Když jsem ji pak doprovázel domů, ukázala mi muže, který lelkoval na protějším chodníku. Myslela si, že je to on.« Zvolna jsem si Edgarsona změřil pohledem. »Myslím, že bych toho muže dokázal dokonale popsat,« řekl jsem.
Hněvivě svařil obočí. »Co to má k čertu znamenat?«
»Abych to dopověděl,« řekl jsem, »nabídl jsem se, že doprovodím Lauru až do bytu a chvíli se zdržím, ale ona to odmítla, že raději zůstane sama, protože chce zavolat manželovi a vyříkat si to s ním. A tak jsem se s ní rozloučil a odešel domů.«
»Nevím, co touhle historkou chcete získat,« řekl Edgarson, »ale pokud ji někomu budete vykládat, vykoledujete si potíže jen pro sebe, pro nikoho jiného.«
»Říkal jste mi, že jste v tom bytě včera byl,« připomněl jsem mu. »Vím, že jste hýbal tělem, protože jste pod ním našel tu obálku. Jste si naprosto jist, že jste nezanechal žádné otisky prstů, žádné stopy vaší přítomnosti? Pokud ano, pak jste patrně v bezpečí, bude tady vaše slovo proti mému.«
»Pane Thorpe,« řekl, »vy jste třída. Pěkný hajzl, víte o tom?«
»Jistě,« řekl jsem. »Ale dokázal bych vymyslet i jednodušší historku.«
Kdyby byl nevěděl, že mám v kapse pistoli, určitě by mi dal pěsti. »Jste zatraceně lepší,« řekl.
Usmál jsem se na něj. »Takže byste mi mohl vrátit mých devět tisíc dolarů.«

*

Bylo báječné být zase doma a mít zpátky své peníze. A bylo přímo skvělé, že jsem dokázal Edgarsona přeliščit. Pokud bych s ním býval nedokázal srovnat skóre, určitě by mi to ještě dlouho strašilo v hlavě, zatímco takhle jsem si mohl uložit do paměti nezapomenutelný pohled na výraz jeho tváře ve chvílích, kdy mi plnými hrstmi vracel zelené bankovky.

Beze spěchu jsem se osprchoval, oholil, pochutnal si na kuřecích prsíčkách na víně (zbyla tu od Kitiny poslední návštěvy) a posadil jsem se ke stolu, abych provedl bilanci toho dne. Zjistil jsem, že mě Edgarson vzal o dvě stě třicet dolarů. Shovívavě jsem se pousmál - jen ať si chlapec spoří, když chce. Když odpočítám tu nepatrnou krádež a zlodějské úroky v zastavárnách za to, že jsem čtyřicet hodin mohl používat jejich peníze, bankovní loupež mě učinila téměř o dva tisíce čtyři sta dolarů bohatším, než jsem byl ráno. Můj běžný účet byl v pořádku, od Edgarsona už mi nehrozilo žádné nebezpečí a to »r« ztracené v bance se dá nepochybně nahradit. Když jsem tak nad tím přemítal, dospěl jsem k závěru, že život není marný.

A copak nám chystá večer? Promítání, večeři pro dva? Podíval jsem se do diáře. Byla tam poznámka: 19,30 večeře s Laurou.

Vypadalo to, že mi spadl do klína volný večer. Copak má asi v plánu Kit?

Už už jsem měl vytočené její číslo, když mi náhle došlo, že bych se měl podržet původního plánu. Pokud jsem měl záznam v diáři já, proč by ho tam nemohla mít ona taky? V půl osmé zajdu radši k Lauře, připraven na schůzku.

2. PŘÍBĚH TAJNEHO MILENCE

Někdo mě bzučákem pustil dovnitř.

Laura? Laura, pomyslel jsem si a nevěděl jsem, zda myslím na Lauru Penneyovou či na Premingerův film ze čtyřnačtyřicátého roku. V každém případě tu ožívala mrtvá dívka, a to byl pořádný otřes. V kalných záhybech mě myslí bloumala Gene Tierneyová a já byl nesvůj jako Dana Andrews, když jsem otevíral dveře a šel přes mrňavou halu k mrňavému výtahu.

V otevřených dveřích Lauřina bytu ve čtvrtém patře už čekal nějaký člověk v rozepnutém černém svrchníku a tmavě šedém obleku. A vypadal jako Dana Andrews, takže kdo jsem byl vlastně já? Clifton Webb?

Nic nevím, připomínal jsem si. Jsem tu, abych dostal své schůzce, a nemám ponětí, kdo ten chlap je.

Zastavil jsem na chodbě, zamračil se a rozhlédl se kolem sebe, jako kdybych si spletl poschodí. Výtah jsem nechal otevřený pro případ ústupu.

Policajt, černovlasý čtyřicátník typu Dany Andrewse, s chladnými očima, modrou bradou a rameny poprášenými lupy, mě uvítal: »Potřebujete něco?«

Navenek jsem se tvářil zmateně. »Jdu za Laurou Penneyovou.«

»Nejste náhodou pan Thorpe?«

Tak si ten záznam do diáře udělala. »Ano, to jsem,« řekl jsem a pustil dveře výtahu, které se za mnou s rachotem zavřely. »Děje se něco?« Ruce jsem ukryl v kapsách kabátu.

»Pojďte dál.«

Ustoupil stranou a pozoroval, jak vcházím do bytu. Snažil jsem se očima vyhnout místu, kde jsem ji viděl naposled, ale nedařilo se mi to. Naštěstí už tam nebyla. Abych zamaskoval indiskreci vlastních očí, točil jsem hlavou na všechny strany a rozhlížel se kolem sebe, nepřestávaje předstírat naprostou nechápavost.

»Kde je Laura?« obrátil jsem se k policajtovi, který právě zavíral dveře. »A kdo jste vy?«

»Detektiv seržant Bray,« řekl. »Jsem policista. Došlo tu k nehodě.«

»K nehodě? A co Laura?«

»Znal jste paní Penneyovou dobře?«

»Jestli jsem ji znal? Proboha, člověče, co se stalo?«

»Mrzí mě, že vám to sděluji touto cestou, pane Thorpe,« řekl, »ale obávám se, že je mrtvá.«

»Mrtvá!«

»Pojďte,« vzal mě pod paži, »posadte se.«

Nechal jsem se vést, jako bych byl ochromen. Usadil mě na pohovku a sám si sedl po mé pravici do křesla z chrómu a kůže. »Nehoda? Jaká nehoda?« řekl jsem.

»Upřímně řečeno, pane Thorpe,« odpověděl, »to ještě nevíme. Kdy jste naposledy viděl paní Penneyovou?«

»Včera. Večeřeli jsme spolu.«

»Doprovázeli jste ji domů?«

»Ano, přirozeně.«

»Kolik asi bylo hodin?«

»Kolem deváté, půl desáté, nevím přesně.«

»A kdy jste odešel?«

»Já jsem se nezdržel,« řekl jsem. »Vlastně jsem vůbec nešel nahoru, doprovodil jsem ji jen k domovním dveřím.«

»Vy jste nešel nahoru?« V jeho hlase zaznělo mírné překvapení. »Nebylo to neobvyklé?«

»Vůbec ne. Byl bych nerad, kdybyste si o našem vztahu utvořil mylný dojem; nebyli jsme... milenci, nebo něco podobného. Mám stálou přítelkyni, jmenuje se Kit Markowitzová.«

»Byli jste prostě s paní Penneyovou dobří přátelé,« navrhl mi.

Byla v té poznámce ironie? Choval se celkem nenápadně, nepodezíravě, a tak jsem se rozhodl nic za tím nehledat.

»Přesně tak. Ale chcete mi snad říct -« odmlčel jsem se, jako by mě právě přepadla znepokojivá myšlenka. »Udělal ji někdo něco?«

Zamračil se. »Jako třeba co, pane Thorpe?«

»To nevím, prostě jsem si jen vzpomněl, co říkala včera večer.«

»A co říkala?«

»Bylo to všechno velice nejasné,« řekl jsem. »Měla pocit, že ji pronásleduje nějaký muž. Včera večer mi ho ukázala; stál na protějším chodníku.«

»Vy jste ho viděl?«

»Stál tam nějaký člověk,« řekl jsem. »Nevypadal, že bychom ho Laura nebo já zvlášť zajímali. Ona měla utkvělou představu, že si její bývalý manžel najal člověka, aby jí něco udělal.«

»Znáte pana Penneyho?«

»Ne. Myslím, že žije někde v Chicagu.«

Přikývl. »Mohli byste popsat muže, kterého jste včera večer viděl?«

»Zahlédl jsem ho jen na chvíli. A přes ulici.«

»Zkuste to.«

»Řekl bych, že mu bylo něco kolem pětáctyřiceti. Měl hnědý kabát. Vypadal jako těžká váha. Mám dojem, že měl velký nos. Asi jako W. C. Fields.«

Bray mi popis odkýval, ale nic si nepoznamenal. »A vy říkáte, že paní Penneyová z něj měla strach?«

»Neřekl bych přímo strach. Byla možná vyvedená z míry. Navrhl jsem ji, že ji doprovodím nahoru, jestli se bojí, ale ona říkala, že chce zavolat manželovi. Měl jsem pocit, že u toho chce být sama.«

»Mm - hm.«

»Seržante Bray, eh - jmenujete se seržant Bray?«

»Správně.«

»Tedy - můžete mi říct, co se stalo?«

»To zatím zcela přesně nevíme,« řekl mi. »Paní Penneyová v této místnosti upadla a udeřila se do hlavy. Mohla tu být sama, mohla uklouznout. Jenže vypadá pravděpodobně, že tu s ní někdo byl.«

»Proč myslíte?« zeptal jsem se. Někjaký pohyb po mém levém boku mě přinutil otočit hlavu. Byl tam ještě jeden. Měl černý tříčvrteční kabát a hnědé kalhoty a nořil se odkudsi z hlubin bytu. Přinášel něco, v čem jsem okamžitě rozpoznal své ponožky. »Našel jsem tohle, ale - . Eh, promiňte,« řekl, když mě uviděl.

»Pojď dál, Frede. Tohle je Carey Thorpe.«

Frede osvítilo poznání. »Jasně. Večeře, v půl osmé.«

»Pane Thorpe,« řekl Bray, »tohle je můj parťák, detektiv seržant Staples.«

Vstal jsem v nejistotě, zda bychom si měli potřást rukama či ne. »Těší mě, jak se daří?«

»Ujde to.« Byl o něco mladší než Bray a vypadal vstřícněji. »Vy jste filmový kritik?«

»Vlastně ano.«

»Sleduji vaše kritiky,« řekl Staples. »V Hlasu Kips Bay. Myslíme si se ženou, že jste skvělý. Nenecháme na vás dopustit.«

»Děkuji vám.«

»Když napíšete, že film je dobrý, jdeme na něj. Když prohlásíte, že nestojí za nic, zůstaneme doma.«

»Nevím, co vám na to mám říct,« přiznal jsem po pravdě. S takovou chválou své osoby jsem se dosud nikdy nesetkal.

»Pauline Kaelová, Vincent Canby, na ty nedáme.«

I chvála se oposlouchá, a tak jsem byl rád, že mě vysvobodil Bray, který svého kolegu přerušil. »Co jsi to našel, Frede?«

»Jo aha.« Držel je jako mrtvého králíka. »Ponožky.«

Brayovi to zřejmě připadalo důležité. »Aha,« řekl. »To jsem si myslel.«

»Promiňte,« vmísil jsem se, »to je stopa?«

Staples by mi patrně odpověděl, ale Bray vystartoval s otázkou: »Víte o nějakém muži, s nímž by se byla paní Penneyová důvěrněji znala a stýkala?«

»Myslíte milence?« Zavrtěl jsem hlavou a přemítavě sraštil obočí. »Myslím, že ne. Když jsem ji volal, většinou měla čas, a taky nikdy o žádném stálém příteli nemluvila.«

»A přece tu jeden byl,« řekl Staples. »A to bude nejspíš náš člověk, co říkáš, Ale?«

»Je to možné.«

Zjistil jsem, že se na ty dva dívám jako na postavy z nějakého filmu, o němž mám napsat, a s uspokojením kvituji, jak se báječně doplňují. Bray byl pomalejší a metodičtější, zatímco Staples představoval intuitivní a emoční typ.

»Na druhé straně,« dodal Bray ve své roli, »mohl klidně přijít až potom, najít tělo a říct si, že bude lepší jít od toho dál.«

»Já si pořad myslím, že to byl milenec,« řekl Staples.

»A co ta sklenice?« namítl Bray. »Kdyby tu bydlel, neznal by to?«

Pocítil jsem zachvění v žaludku. »Sklenice?« řekl jsem ve snaze vypadat pokud možno pouze zvědavě.

Tentokrát se k odpovědi dostal Staples. »V obývacím pokoji zůstala jedna sklenice,« řekl. »Nedopitá. V kuchyňské lince byla stejná sklenice, umytá a uklizená. Takže vrah si s ní dal panáka, a když byla mrtvá, umyl svou sklenici.«

»To je fantastické,« řekl jsem. »Jak jste na to přišli? Jak jste to zjistili, když tu sklenici umyl?«

»Odložil ji do linky v normální poloze. Paní Penneyová stavěla sklínky dnem vzhůru, takže tu jednu sklenici tam dal někdo jiný.«

»Panebože,« řekl jsem, »skuteční detektivové jsou úplně stejní jako ti filmoví.«

Staples se zakřenil jako irský setr.

»Někdy prostě máme štěstí.«

»Ne, na to musí být zvláštní talent,« trval jsem na svém v úmyslu vrátit mu přehnanou chválu a zároveň jsem si nadával za svou pitomost. Jasně že ty zatracené sklenice odkládala dnem vzhůru, to jsem přece věděl, ale zřejmě jsem byl rozklepaný víc, než jsem si myslel. Linka je dost vysoko a ty proklaté sklenice vypadají skoro stejně, ať jsou v té či oné poloze.

»Kdyby tady ten chlápek bydlel,« řekl Bray svému parťákovi, »určitě by věděl, jakým způsobem odkládá sklenice.«

»Pokud ovšem nebyl rozklepaný,« řekl Staples. »Kromě toho si myslím, že tu ve skutečnosti nebydlel, spíš občas přespával.«

»To jste vyčetl z těch ponožek?« zeptal jsem se.

Staples se znovu zakřenil; naskytla se mu další příležitost, aby mě oslnil svými stopařskými schopnostmi. »Z těch jsem vyčetl mnohem víc.« Jeho slova byla zjevně určena nejen mně, ale i jeho partnerovi. »Ty ponožky byly jedinou pánskou součástí oděvu v ložnici. Holící strojek a ty ostatní věci v koupelně toho příliš neprozradí, mohly dokonce patřit oběti samotné. Ale tyhle ponožky znamenají muže, a to takového, který tu pobýval tak často, že tu měl nějaké oblečení. A víte, co ještě znamenají?«

Musel jsem připustit, že nevím, ale Bray už se chytl. »Že si své věci odsud odstěhoval.«

Staples na něj souhlasné namířil ukazovák. »Správně! Ty ponožky tady nechal, protože podle nich se nikdo vystopovat nedá. Ale všechno ostatní odklidil, protože z toho už se leccos vyčíst dalo. Značky prádelny, monogramy,

cokoliv.« Otočil ke mně svůj rozzářený obličej. »Takže vidíte, co to znamená. Znamená to, že si byl vědom své viny.«
»Aha,« řekl jsem.

Vtom se ozval Bray, ten opatrný. »Souhlasím s tebou, Frede, ale jen do určité míry. Jistě existuje nějaký přítel, který odstěhoval své věci poté, co byla oběť zabita. Myslím si však, že je tu pořád ještě jedna možnost. Mohl přijít, až když byla mrtvá, uvědomit si, v jaké situaci se ocitl, a pokusit se zahladit po sobě veškeré stopy.«

»Možná,« řekl Staples. »Třeba jsou tu dva chlápkové, ale podle mě je jen jeden.«

»A je tu ještě něco,« upomněl ho Bray a vyzval mě, abych zopakoval svou historku o muži na protějším chodníku. »To mohl být také vrah,« dodal.

»Promiňte,« vložil jsem se do toho, »ale ona toho muže neznala, takže by si s ním těžko sedla a popila, ne?«

Staples teď ukázal na mě. »Velmi dobře, pane Thorpe, velmi dobře. Přirozeně tu ta možnost je, ten chlap mohl přijít nahoru a říct, že má vzkaz od manžela nebo něco, ona ho pozve na panáka a on ji zabije. To je možné, ale není to moc pravděpodobné.«

Řekl jsem, že vrah mohl tu sklenici obrátit, aby je zmátl, aby je dovedl k myšlence, že to udělal nějaký Lauřin známý. Tentokrát se Staples usmál blahosklonně. »Pane Thorpe,« řekl, »nerad to říkám, ale to máte z těch filmů. Ve skutečném životě si zabijáci takhle mazaně nepočínají. Představte si to sám; ten chlápek přijde do bytu, zabije paní Penneyovou, pak jde do kuchyně a obrátí jednu skleničku, abychom si mysleli, že to byl její známý. Takhle se prostě lidé nechovají.«

»Asi ne,« řekl jsem.

»To by zatím bylo asi tak všechno, co jsme od vás potřebovali vědět,« řekl Bray. »Kdybychom ještě něco chtěli, doufám, že budete v dosahu.«

»Samozřejmě,« usmál jsem se na ně na oba, »neměl jsem v úmyslu odjet z města.« Staples mi úsměv opětoval, ale Bray ne.

*

Když jsem se vrátil domů, spolkl jsem valium, zapil bourbonem a posadil jsem se, abych si poslechl vzkazy z automatického záznamu. První byl od Shirley. Skřípavým hlasem bývalé manželky s nedávno nabytým bostonským přízvukem mi sdělovala: »Mám tu nějaké papíry, které musíš podepsat, ať se ti to líbí nebo ne. Posílám ti je expres, a pokud je nevrátíš do úterka, najmu si na radu tvého otce newyorského advokáta. Na tvůj účet.«

Skvěle. Další hlas patřil Timu Kinywovi z Kina Třetího světa a zněl rovněž nedůtklivě. »Tady je Sogeza, Carey. Mohl bys nám laskavě sdělit titul toho pojednání o Ejzenštejnovi? Potřeboval bych to zítra před polednem, jestli je to vůbec možné.«

U všech rohatých, na to jsem zapomněl. A přitom jsem to měl poznamenáno, hned vedle posunu projekce na jinou hodinu. Obě poznámky jsem podtrhl a zaposlouchal jsem se do další zprávy. Hlas nějaké sekretářky: »Pane Thorpe, pan Brant bude týden v New Yorku, přijede v pátek. Pokud se s ním chcete sejít, mohl byste někdy v sobotu dopoledne zavolat Sherry - Netherland?«

To bych mohl. Už šest měsíců se pokouším o interview s Velkým Johnem Brantem, někdejší slavným režisérem takových klasických filmů jako Záchvat zuřivosti při slunce západu, Tankové komando, Osudová dáma a Chytrý Alex a konečně se mi to podaří.

Poslední vzkaz byl od KU. »Ahoj automate. Jen jsem tak přemýšlela, co asi dneska večer dělá tvůj pán. Budu doma, jestli mi bude chtít za volat.«

Budu jí chtít zavolat? Uvažoval jsem nad tím, zatímco jsem vytáčet Timovo číslo a poté poslouchal nahraný záznam: »Dobrý den, vytočili jste číslo Sogezy Kinywy z Kina Třetího světa. Zrovna teď nebereme telefony, ale pokud nám necháte číslo, brzy se ozveme. Kwaheri a mír s vámi.«

Tady už nikdo s nikým nemluví. Mluvíme jen se svými automaty. »Ahoj Time,« řekl jsem přístroji. »Tady je Carey a ten titul zní „Ejzenštejnovův vliv: Schodiště ke hvězdám.“ Zítra mám ranní projekci, ale pokud se vyskytne nějaký problém, zastihneš mě doma po jedné.«

A teď Kit. Po takovém dni jsem si nemohl být jistý, zda bych se dokázal vžít do role milence, ale musel jsem se jí ozvat a zjistit, co je nového. Vytočil jsem její číslo, a ať mě hrom bací, jestli se neozval její automat. »Tady je Kit Markowitzová, ze záznamu. Skutečně mě mrzí, že s vámi nemohu mluvit osobně, ale když mi po pípnutí necháte vzkaz, co nejdříve vám zavolám. Počkejte si, počkejte. Už to bude.«

Změnila si nahrávku, ta předchozí byla neosobnější. »Velice roztomilé, Kit,« řekl jsem po pípnutí. »Tady je Carey. Večer jsem do-ma.«

Pak jsem si sedl k nějaké práci. V Chicagu začal vycházet nový časopis newyorského typu zvaný The Loop a já jsem jim slíbil článek „Bogdanovitch: Mladší bratr jako vůdce bandy“. Ze spojení Bogdanovitcha a Ryana O'Neala přes původní postavu Leea Tracyho se vyklubal záludnější oříšek, než jsem předpokládal.

Půl hodiny poté zavolala Kit. »Já si nemyslím, že je to zas tak roztomilé.«

»Mě jsi dostala tím „Počkejte si, už to bude.“«

»Ale to je všechno.«

»Já vím.«

»Jsi příliš přímočará,« řekla. Byl to jeden z jejích výpadů, které byly sice au courant, avšak ve své podstatě nesmyslné. Četla příliš mnoho paperbacků. »Co děláš večer?«

V té chvíli jsem se rozhodl, jak to pojednám. »Viš,« řekl jsem, »já se zrovna vzpomínám na šoku. Pamatuješ si na Lauru Penneyovou?«

»Tu holku s těmi myšími vlasy? Co ses s ní v poslední době tak často viděl?«

Aha, zřejmě jsem po sobě nezametal stopy tak důkladně, jak jsem si myslel. »No, teď už se s ní moc neuvidím,« řekl jsem. »Je mrtvá.«

»Panebože.«

»Přesněji zavražděná.«

»Ježíšmarjá. Jeden z těch případů znásilnění?«

»To zrovna asi ne. Stalo se to v jejím bytě. Dneska jsem s ní měl jít na večeři, tak jsem - «

»Tys ji našel! Panebože!«

»Tak zlé to nebylo. Byla tam už policie.«

»To je ale zážitek. Podezírají tě?«

Tohle mě tedy zaskočilo. Vážně. »Proč?«

»Myslela jsem, že policajti podezírají každého.«

»Aha. Pak tedy zřejmě podezírají i mě, já nevím. Ale nechovali se tak.«

»Jsi celý rozechvělý. Chceš, abych se zastavila?«

Chtěl jsem? Rozepsaná stránka ve stroji mi šedla před očima. »To by bylo báječné,« řekl jsem.

*

»Miluju tvoje Venušiny chloupky,« řekl jsem.

Přicházela k posteli s dvěma skleničkami. »Co je to zase za lichotku?«

»Jsem prostě upřímný.« Vzal jsem si od ní skleničku a udělal jí místo vedle sebe. Zahleděl jsem se na předmět našeho hovoru. »Jsou jako kožíšek, ale zas ne tak docela. Tváří se velice přátelsky.«

»Vsadila bych se, že tohle říkáš všem dívkám.«

To měla vlastně pravdu, a tak jsem na chvíli ztíchl, zatímco si upravovala přikrývku. V televizi naproti posteli se agresivně podbízelí stárnoucí adolescentní kastráti padesáti největšími hity všech dob. »Jak kdysi někdo řekl o Marion Daviesové: „Zapomenuta, avšak stále živá,“« pokýval jsem hlavou směrem k obrazovce.

Byla skoro půlnoc. Jestli ten kleštěnec v televizi vůbec kdy přestane vřeštět, mohli bychom se ještě podívat na druhou část filmu Detektiv Nick v New Yorku, na který jsem toho večera začal nahlížet zcela nově. Den končil mnohem lépe, než začal. Kit přišla kolem půl desáté, okamžitě jsme se odebrali do postele, kde jsem byl zatažen do hodinové konverzace na téma „Co se přihodilo Lauře Penneyové a proč?“. Kit, stejně jako detektiv Staples, byla názoru, že Laura měla tajného milence a ten ji zavraždil. Nemohl jsem jí přirozeně říct, že v tom má naprostou pravdu, ale na druhé straně jsem jí nechtěl příliš nápadně odporovat, a tak jsem k předmětu konverzace zaujal přemýšlivě neutrální stanovisko a ponechal na Kit, aby obstarávala většinu hovoru.

Hodná holka, tahle Kit, když se to tak vezme, asi nejlepší z mých posledních známostí. Redaktorka akvizic pro vydavatele reprintů, pěkná, rozvedená, bezdětná, bystrá, humorná a soběstačná - co víc by si osamělý muž mohl přát? Na obrazovku se vrátil William Powell s Astou. Naložili Myrnu Loyovou do taxíku směřujícího ke Grant's Tomb a jali se pronásledovat vraha sami.

»Nemohl to být Jay English?« řekla Kit.

»Co jestli nemohl být Jay English?«

»Ten tajný milenec.«

»Je to teplouš,« upozornil jsem ji.

»Třeba se pokouší o návrat k normálu.« Upírala oči na televizi, ale pokoušela se tu vyřešit vraždu Laury, nikoliv Julie Wolfové. »Proto se s tím také tajili; nebyli si jisti, jestli jim to bude fungovat.«

»Tak za prvé,« řekl jsem, »Jay English o žádný návrat k normálu neusiluje. A za druhé, pořád žije s tím chlápkem ... jak se jen jmenuje.«

»Dave ... teď si nevzpomenu.«

»To je on.«

»Aha!« napřímila se na posteli. »Tak to bude vrah!«

»Kdo?«

»Dave. Protože se dověděl o Jayovi a Lauře!«

»Jsi praštěná,« řekl jsem jí.

»Tak kdo si myslíš, že to mohl udělat?«

»Nemám nejmenší ponětí.«

Prohlížela si mě, jako by chtěla odhadnout, kolik vážím. »Ty ses kolem ní poslední dobou dost motal,« řekla. »Třebas to byl ty.«

»Pokud ano,« řekl jsem, »nachází se teď v pěkné bryndě.«

Z jejího výrazu se nedalo nikterak vyčíst, zda to myslí vážně nebo žertuje. »Byl jsi s ní přece včera na té projekci pro tisk.«

»Jen proto, že ty jsi nemohla.«

»A co jste dělali potom?«

»Šli jsme na večeři, doprovodil jsem ji domů a vrátil se sem.«

»Ještě v deset jsi tu nebyl.«

»Jistěže byl.«

»Volala jsem ti v deset a ozval se automat.«

Položil jsem svou sklenici na noční stolek a natočil se k ní. »To myslíš vážně?«

»Volala jsem v deset a ozval se automat,« trvala na svém. Stále však ještě nevypadala ani se nechovala tak, jako že leží v posteli s vrahem.

»Promítal jsem si film pro článek, který teď píšu. Páni v cylindrech. Víš přece, že v takových chvílích zapínám automat.«

»Vsadím se, že tě policie podezírá.«

»Vážně?«

»Cože?« Překvapeně se na mě zahleděla. »Hej,« řekla, »ty jsi vážně rozčilený!«

»To tedy jsem.«

»Vždyť já si ve skutečnosti nemyslím, žeš to byl ty, blázinku,« poplácala mě po břiše. »Jsem přesvědčená, že to udělal Jayův milenec Dave.«

»Taky si myslím,« řekl jsem. »Ale největší problém je, kdo zabil Julii Wolfovou.«

»Koho?«

Pokývl jsem k obrazovce, kde Asta nacházela další mrtvolu. »V televizi, na kterou se díváme.«

»Aha.« S nepřítliš velkým zájmem pokrčila rameny. »To už jsem viděla,« řekla. »Byl to ten advokát.«

3. WICKERÚV PŘÍPAD

Ráno zavolala Kit k sobě do kanceláře, na něco se vymluvila a šla se mnou na projekci. Zhlédli jsme francouzský film L'Abbe de Lancaster, který bych označil jako ancien vague. Byl plný obličejových detailů a krčení ramen. »Tam se na venkově hodně kouří, co?« řekla Kit po chvíli.

Po krátkém obědě se Kit odebrala do práce a já jsem se vrátil domů, abych na film napsal recenzi pro Hlas Kips Bay. Předtím jsem si však musel vypošlechnout telefonické vzkazy.

Byly tři. V prvním mi Tim Kinywa děkoval za titulek a sděloval mi, že žádné problémy nenastaly, zatímco ve třetím mi můj »přítel«, kolega z branže, oznamoval: »Nic důležitého, ozvu se znovu.« Věděl jsem, o co jde. Vycházela mu kniha časopiseckých kritik a on chtěl slyšet pochvalu.

Byl to však druhý vzkaz, který mou zahýbal. »Ten automat mluví úplně jako vy, pane Thorpe,« promluvil veselý hlas detektiva seržanta Freda Staplese. »Až se dostanete domů, nezavolejte detektiva Staplese? Číslo je sedm sedm pět pět čtyři devět devět. Mockrát děkuju.« Co teď? Kitin nepodezíravý výslech veřejného večera otrásl mou sebedůvěrou a já už si zdaleka nebyl tak jistý, zda bych dokázal čelit týmu složenému ze zarytých metodického Braye a vesele intuitivního Staplese. Proč mi jen volal? Na co jsem zapomněl?

A tak jsem spolkl valium a zavolal mu. Byl na telefonu. »Zdravičko, pane Thorpe. Měl byste odpoledne chvíli čas?«

»No, ano, myslím, že ano. Proč?«

»Chtěl bych vás poprosit o pomoc,« řekl.

Hlavou mi bleskla věta z britských kriminálních filmů: »Byli bychom rádi, kdybyste nám pomohl při pátrání.« To policajti neřekli nikomu jinému než vrahovi. »S radostí, pokud to bude v mých silách,« řekl jsem. »Budu doma celé odpoledne.«

»Zastavil bych se během, no během půl hodiny, ano?«

»Výborně,« řekl jsem.

Tu půlhodinu jsem strávil nad recenzí a obávám se, že jsem nebohého Abbého z Lancasteru ztrhal víc, než si zasloužil. Ještě jsem bušil do stroje, když zazvonil zvonek. Pokládal jsem za jisté, že je to Staples, a tak jsem stiskl bzučák a spolkl další valium.

Byl to Staples, veselý a čilý jako vždycky, i když trochu zadýchaný z výstupu. Potřásl mi rukou a vesele mě pozdravil, ale nemíhl se hluboko v jeho očích záblesk podezření? Pamětliv filmové tradice, že policajti nepijí s lidmi, které chtějí zabásnout - nebylo to taky v tom filmu Bijte ďábla? - nabídl jsem mu něco k pití. »Dáte si pivo? Nebo víno?«

»Ne, díky,« řekl s úsměvem. »To je na mě moc brzo.«

Zatraceně. Mohl jsem jen doufat, že se z něj vyklubá další vyděrač. Zavřel jsem dveře a nabídl mu židli. »Tak v první řadě vám musím oznámit,« řekl, když se usadil, »že jste mimo podezření. Ne že bychom vás kdy podezírali, aspoň ne moc.«

Podíval jsem se na něj v nejistotě, zda jsem dobře rozuměl. »Mimo podezření?«

»Byla prokázána vaše nevina,« řekl.

Sedl jsem si na režiséřskou židli. »Výborně,« řekl jsem. »Mnohokrát děkuji.«

»Nejlegračnější na tom je,« pokračoval, »že ji prokázal ten chlápek, o němž vám řekla Laura Penneyová. Ten, co ji údajně sledoval.«

»Vážně?«

»Včera večer jsme kontaktovali manžela. Pana Penneyho. A ať se propadnu, jestli si nenajal soukromé detektivy na sledování své manželky. Nasadil je na ni před několika dny.«

»Zdá se, že moc nepomohli.«

»Měli snad shromažďovat nějaké důkazy pro rozvod či co.« Zavrtěl hlavou. »To nepochopím, vy ano? Tajně nasadit detektivy na vlastní manželku. Snad mám příliš šťastné manželství, ale chlápku, který udělá něco podobného, prostě nerozumím.«

Přikývl jsem. »Já vím, asi to není správné. Když ale nahlédnete do bulvárních plátek, najdete v inzertech spoustu agentur, které se na to specializují. Někde své klienty musí získávat.«

»Asi ano.« Tento vzhled do temnějších záhybů lidské duše málem vymazal Staplesovi z tváře jeho zářivý úsměv. Vzápětí se však sebral a řekl: »V tomto případě nám to však bylo ku prospěchu.«

»Našli jste vraha?«

»To ještě ne, ale leccos jsme si ujasnili. Zavolali jsme tu detektivní agenturu a oni nám poslali své materiály. Máme fotografie téměř každého, s kým se paní Penneyová v posledních dnech setkala. Máme dokonce vaši fotografii. Chcete

ji vidět?«

Peter Lorre ve Vrahovi mezi námi. »Rád se podívám.«

Vyndal z kapsy saka bílou obálku obepjatou červenou gumičkou. Nejdříve přemístil gumičku na své zápěstí, pak obálku otevřel a vyndal svazek fotografií; malých, asi tak šest krát jedenáct centimetrů. Jednu vybral, usmál se a podal ji jí. Tak ne Peter Lorre ve Vrahovi mezi námi, ale Rock Hudson s Doris Dayovou v Rozhovoru na polštáři. Na snímku jsem byl já, kterak Lauru ve vši slušnosti doprovázím ke dveřím. Nic nenásvědčovalo tomu, že s ní vyjdu nahoru a spáchám vraždu.

»Hezká fotka,« řekl Staples.

Vzdychl jsem. »To bylo naposled, kdy jsem Lauru viděl. Můžu si to nechat?«

»Ale jistě,« řekl. »Už to nebudeme potřebovat, protože vy nejste vrah.«

»To jste vyčetl z toho snímku?«

»Ne, řekl nám to ten chlapík, který to fotil. Hlídkoval před domem do jedné v noci a přísahá na to, že jste se tam během té doby nevrátil.«

Proč by na to nepřisahal? Byla to čistá pravda. (Jakou trýzeň muselo Edgarsonovi způsobit, že mi nemohl navléknout na krk smyčku.)

Mohl bych mu ještě trochu zavařit? »Pak ovšem ten soukromý detektiv musel vidět vraha,« řekl jsem.

»Pokud ho viděl,« uvažoval Staples, »nepoznal ho. Anebo je tu ta možnost, že vrah už v bytě paní Penneyovou čekal, a pak použil jiného východu. Třeba bočního východu ze sklepa. Což by ovšem naznačovalo promyšlený čin.«

»Podle toho, co říkal seržant Bray, to nevypadalo na úkladnou vraždu,« řekl jsem. »Spíš na hádku, náhlý výbuch vzteku nebo něco takového.

Staples přikývl. »Všechno nasvědčuje tomu, že se jednalo o nečekanou hádku s přítelem. Proto bych rád, kdybyste se podíval na ty ostatní fotografie - « přistrčil mi je » - a zjistil, kolik těch lidí znáte.«

»Aha. Vy si myslíte, že by to mohl být někdo z nich.« Půl tuctu fotografií; probral jsem se jimi a uviděl sled rozmazaných, ale známých tváří.

»Neomezujeme se jen na tyhle,« řekl mi Staples. »Zatím by to ještě mohl být kdokoli.«

»Kromě mě,« řekl jsem a vtom zazvonil telefon.

Staples s úsměvem přikývl. »Správné, kromě vás.«

Vstal jsem a došel k psacímu stolu. »Zapnu automat,« řekl jsem přes rameno. »Nenecháme se rušit.«

»Byl bych radši,« řekl Staples do druhého zvonění, »kdybyste to vzal, jestli vám to nevadí. Nechal jsem na policii vaše číslo, takže by to mohlo být pro mě.«

»Aha, dobře.«

Samozřejmě to bylo pro něj. Když jsem zvedl sluchátko a ohlásil se, ozval se mi drsný mužský hlas, který mohl klidně patřit Brayovi. »Je tam Staples?«

»Předám.« Otočil jsem se a podal jsem mu sluchátko. »Měl jste pravdu.«

Natáhl se pro ně a vesele se ohlásil. Ze zdvořilosti jsem předstíral zaujetí fotografiemi - nezúčastněné tváře, bachratá těla v zimmicích, Laura při několika nevýznamných společenských příležitostech, cinéma verité ve své nejpokleslejší pokleslosti - a poslouchal jsem Staplesovu konverzaci.

Nebylo to k ničemu - to hlavní bylo řečeno na druhém konci drátu. Staples se omezil na jo a ne a rozumím a dělal si stručné poznámky tužkou do bloku. »Hned jsem tam,« řekl nakonec, zavěsil a odložil blok.

Byl na odchodu? Výborně. Ač zbaven podezření, byl jsem v jeho přítomnosti nervózní.

Ačkoliv však slíbil, že tam hned bude, nejevil žádné známky spěchu. Naopak se na mě obrátil s otázkou: »Znáte filmového režiséra Johna Wickera?«

»Natočil dva filmy,« odpověděl jsem. »Nic moc. Osobně ho neznám. Je to ten týpek ze západního pobřeží. Mladý, vypracoval se na televizních reklamách, ale zatím toho moc neukázal.«

»Taky už toho moc neukáže,« informoval mě Staples. »Někdo ho zastřelil.«

»Zastřelil?«

»Kousek odsud. Při promítání jeho nového filmu.« Bublavě se zasmál. »Tomu říkám skutečná kritika.«

»On natočil něco nového?« Snažil jsem se rozpomenout, co jsem o něm v poslední době četl. »Aha, to mohl být Zvuk vzdálených bubnů pro Lanische a Sansského.«

»Lanische a Sansského? Znáte ty lidi?«

»Vím, kdo jsou; pracují v mém oboru.«

»Jedná se o Huga Lanische?«

»Jistě. Před třemi nebo čtyřmi lety šéfoval šest neděl Twentieth Century Fox. Proč se ptáte?«

»Protože Wicker byl zavražděn v jeho domě,« řekl Staples. Náhle ho něco napadlo. »Poslyšte, pane Thorpe, nechtěl byste se tam podívat se mnou?«

»Podívat? Co tím myslíte?«

»Mohl byste nahlédnout do policejního vyšetřování, do skutečného policejního vyšetřování,« řekl. »A zároveň byste nám o těch lidech mohl něco říct. Nijak bych vás nepředstavoval, dělal byste prostě mlčenlivého policajta v pozadí. Co tomu říkáte?«

Zasmál jsem se, nedalo se tomu ubránit. Stal jsem se detektivovým pomocníkem. »Říkám, že jdeme na to!«

*

Edgarson seděl ve voze na protější straně ulice. Byl zachrutý do kabátu, ale poznal jsem ho okamžitě podle lesknoucích

se šmejdi-vých oček.

Otočil jsem se k němu zády a společně se Staplesem, oba sudovití v tlustých zimmících, jsem se nacpal do otřískaného zeleného fordu s policejním označením na stínítku. Staplesovi trvalo hodnou chvíli, než se mu podařilo nastartovat. Motor se zahlcoval, ale Staples ne-pozbýval nálady a řečnil o chladném počasí. »Nejraději bych po Novém roce zajel do Portorika a nevracel se až do svatého Patrika.«

»To já taky.«

»Jen kdybych si to mohl dovolit.«

»To já taky.«

»Vážně? Ne že bych chtěl vyzvídat, pane Thorpe, ale měl jsem za to, že patříte k bohatší sortě.«

»Možná tak působím,« řekl jsem. (Jako bych to nevěděl.) »Ale vycházím úplně na doraz. A to si nevydržuju žádnou rodinu. Nebo auto,« dodal jsem, když jsme se konečně rozjeli.

»To je rozdíl, živit rodinu,« souhlasil Staples. »Topení ani nebudu zapínat. Trvá to deset minut, než začne hřát, a do té doby tam budeme.«

Vzal jsem s sebou Lauřiny fotografie. »Chcete si popovídat nejdřív o těch fotkách, nebo o Jimu Wickerovi?«

»Povídejte o Wickerovi,« řekl. »A o tom Hugovi...«

»Lanischovi,« pomohl jsem mu a dal se do vyprávění o producentském tandemu Lanisch - Sanssky a o Jimu Wickerovi. Hugo Lanisch a Gregor Sanssky, oba staří filmoví harcovníci, kteří dělali v branži třicet nebo pětadvacet let a pamatovali časy, kdy se v ateliérech opravdu něco točilo, se asi před patnácti lety stali nezávislými producenty a točili všechno, co bylo momentálně v oblibě. Jeden čas udělali v Anglii pár sci-fi snímků a poslední dobou se dali na detektivky. Dařilo se jim docela dobře, ale nikdy nedosáhli výraznějšího úspěchu.

To byl také případ Jima Wicker, třicetiletého Kalifornána, který se vyučil na televizní reklamě a pak natočil několik televizních dobrodružných snímků a dva nikterak pozoruhodné melodramatické celovečerní filmy, první pro American International a druhý pro nějakého nezávislého producenta z Floridy. Wicker byl technický typ, který odváděl nezajímavou práci, ale odváděl ji včas a nepřekračoval rozpočet. Přesně to potřebovala dvojice Lanisch - Sanssky: poslušnost a láci.

Celou dobu, po kterou jsem Staplese krmil těmito nudnými informacemi ze světa filmu, jsem v zádech cítil Edgarsonův nepřátelský pohled. Sledoval nás? Neodvážil jsem se otočit a podívat se, hlodající pochybnost mi ztěžovala soustředit se na to co říkám.

Staples mi položil pár otázek o Wickerovi a Lanischovi, ale jakmile zabrousil z profesionální sféry do soukromí, nebyl jsem k ničemu. Nevěděl jsem, jestli byl Wicker ženatý, dokonce ani jestli byl heterosexuální. Nevěděl jsem, zda je Lanisch zadlužený.

»Tak jsme tu,« řekl Staples a přirazil k hydrantu na 67. ulici mezi Madison Avenue a Park Avenue. »Je to tamhle ten dům. Buďte zticha a nechte všechno na mně.«

»Dobře.«

Vystoupili jsme z vozu a já jsem se rychle ohlédl. Edgarsona jsem nikde neviděl, ale stále jsem ho cítil.

*

Bray nesl mou přítomnost nelibě a nikterak se tím natajil. Potkali jsme se s ním v hlavních dveřích, kde si povídal s uniformovaným policistou. Vrhla na mě nesouhlasný pohled. »Co to má znamenat?« zeptal se svého kolegy.

»Pan Thorp nám bude velice užitečný, Ale,« řekl Staples. »Víš toho spoustu o těch lidech.«

Bray si mě zkoumavě měřil. »Vy znáte Lanische?«

»Nikoho z nich neznám osobně,« řekl jsem. »Ale vím, kdo jsou.«

»Celou cestu mi o nich vyprávěl,« řekl Staples. »Neměj starosti, Ale, stoupne si někde do kouta a nepromluví ani slovo.«

»Je to tvůj host,« řekl Bray, jako by říkal Přejímáš za něj plnou zodpovědnost. »Všichni jsou nahoře,« řekl ještě a odvrátil se.

Staples mi věnoval povzbudivý úsměv, který jsem váhavě opětoval. Ponechali jsme uniformovaného policistu jeho služební povinností u vchodu a následovali jsme Braye přes prázdný obývací pokoj s vysokým stropem k malému výtahu s kruhovým okénkem ve dveřích.

Obchody ve světě filmu zřejmě Hugovi Lanischovi jen kvetly, když si mohl dovolit koupit takový dům. Byl to pěkný domeček, pětiposchodový, postavený ve stylu Bauhaus, samé bílé zdi, chromové koule a ostré diagonály. Byl tu také ten výtah, který jsme my tři přeplnili a který jel tak pomalu, že nám Bray stačil vyložit celý příběh en route. »Nahoře je speciální promítací sál,« řekl. »Bylo tam šest lidí včetně Wicker, a když promítání skončilo, Wicker byl ve svém křesle mrtvý. Byl střelen zezadu do hlavy a pistole ležela na zemi za ním. Otisky žádné.«

»Mohl tam během promítání přijít někdo jiný?« zeptal se Staples.

»Ne. Jsou tam jen jedny dveře, a kdokoliv by vstoupil, musel by projít před plátnem.«

»Takže vrah je určitě mezi těmi dalšími pěti diváky.«

Bray se tvářil rozmrzele. »Jeden z nich to být musel,« řekl a výtah se zastavil. Otevřel dveře a my jsme ho následovali do čtvercové místnosti s vysokým stropem, černým kobercem, nízkými měkkými bílými křesly a dalším uniformovaným policajtem. »Tudy,« řekl Bray a všichni tři jsme v sevřeném šiku přepochodovali místnost.

Místo činu. Panebože. Dokonce i oběť, rozvalující se v bílém koženém křesle s mrtvolným výrazem ve tváři. Otevřené oči měly upřené ke stropu, ale bulvy byly zapadlé příliš hluboko v důlcích, jako by se scvrkly. Na koženém opěradle křesla se rozkládala velká lepkavě vyhlížející skvrna barvy beaujolais. To moje oběť byla daleko ohleduplnější.

S obtížemi jsem se přinutil porozhlédnout se po místnosti - malé přepychové promítačce. Na šedém koberci tu bylo roztroušeno deset bílých kožených křesel na chromovaných kolečkách, která byla sem tam proložena bílými konferenčními stolky. Celá zeď nalevo od vchodu sloužila jako plátno. Po stranách byly závěsy, které se po promítání patrně zatahovaly. Na bočních stěnách visely zarámované filmové plakáty a v zadu byl malý, ale velkoryse zásobený bar.

Staples řekl: »Myslel jsem, že jsi mluvil jen o jedné dveřích.« Pokynul hlavou směrem k druhým dveřím vedle baru.

»Ty vedou do promítací kabiny,« odpověděl mu Bray. »Je uzavřená - nemá žádný jiný východ.«

»Aha.« Staples obcházel mrtvolu v křesle a zkoumal ji z různých úhlů. »Je úplně tuhý, co?«

»Kdybyste chtěl zvracet,« obrátil se ke mně Bray, »hned u výtahu je záchod.«

»Nechystám se zvracet.« Ve skutečnosti mi vůbec špatně nebylo, i když na mrtvolu jsem se zrovna dívat nemusel. Bray mi prostě jen znovu dával najevo, že mu vadí moje přítomnost.

Staples, který už studoval mrtvolu tak dlouho, že ji musel umět nazpaměť, se narovnal. »Tak dobrá. Kde máme podezřelého?« řekl.

»To musíme zpátky.«

Prošli jsme předpokojem, kolem výtahu a krátkou bílou chodbou jsme se dostali do místnosti obložené knihami, která byla zařízena v odstínech oranžové a hnědé. Vysoká úzká okna na protější stěně odhalovala únorově obnažené větve stromů za nějakým domem na 68. ulici. Nízká křesla s chromovými opěradly byla čalouněna hnědým manšestrem a na nich tu sedělo půl tuctu vyděšeně vyhlížejících lidí. Nebyl tu nikdo, koho bych znal, ale dva tři obličeje mi připadaly povědomé; nejspíš jsem je zahlédl na tiskovkách. Všichni vypadali ztrhaně a nervózně, jako by v nás viděli úředníky bernáku, kteří přišli dělat kontrolu daňových přiznání. V rohu stál další uniformovaný policajt a tvářil se jako strážný v bance.

Bray oslovil přítomné: »Promiňte nám to malé zdržení, dámy a pánové, dělali jsme, co jsme mohli. Já jsem detektiv seržant Bray a tohle je detektiv seržant Staples. Rádi bychom zjistili, co se tu stalo. Má někdo z vás nějaké návrhy?«

Utrápené tváře na sebe vzájemně pohlédly, ale promluvila pouze popelavá blondýna v černých kalhotách a perlově šedém svetru. »Zřejmě to musel být někdo z nás?« řekla tázavě, jako by tomu nechtěla věřit.

»Už to tak vypadá,« sdělil jí Bray. »Je mi líto. Pokud ovšem někdo nemá jinou teorii.«

Jinou teorii nikdo neměl. Obličeje byly nadále ztrápené, ale pozorné.

»Tak dobrá,« řekl Bray. »Takže můžeme začít.«

Následoval běžný, ale důkladný výslech, který začal zjištěním jmen a funkcí přítomných. Nejstarší z nich byl téměř plešatý podsaditý šedesátník se silným středoevropským přízvukem, náš hostitel Hugo Lanisch, koproducent filmu, který v době vraždy sledovali. Štíhlá blondýna v černých kalhotách byla jeho poslední manželka Jennifer, chladná třicetiletá kráska z dobré rodiny, která se nejspíš provdala za dům.

Mezi bílými byl jeden černocho, vousatý tlustý čtyřicátník Gideon Fergus, který pro film skládal hudbu. Pamatoval jsem si jeho práci z několika černošských sociálních filmů - převážně bonga a elektrické kytary.

Dále tu byli dva lidé z United Films, společnosti, která film financovala a měla jej distribuovat. Řízná bruneta mezi čtyřicátkou a padesátkou s kostěnými brýlemi a příliš hlučným hlasem byla Ruth Carrová, střihačka známá po celém Východním pobřeží, která do celého projektu svou společnost patrně zatáhla. Hubený blondatý teplouš ve velkých žlutých brýlích a kožené vestičce se jmenoval Barry McGivern a v United Films působil jako zástupce šéfa reklamního oddělení.

Nakonec tu byl ještě promítač, asi pětadvacetiletý úpravně oděný mladík jménem Jack March. Byl zárodečně schopný, tvářil se vážně, měl krátké světlé vlasy, brýle s kovovými obroučkami a kalifornsky opálenou pleť. V celé vraždě si přisoudil roli úslušného pozorovatele který rád přiskočí, když někdo bude chtít kávu.

Když si Bray ujasnil jména a rodokmeny, přešel ke Staplesovi, který pracoval na zasedacím pořádku během vraždy.

Jelikož účastníků bylo pouze šest, nebyli nahoufováni v jednom koutě, ale rozptýleni po celé místnosti. Staples nakonec musel vytáhnout tužku a papír a načrtnout si plánek. Pak už bylo všechno jasné. Nejdále od plátna seděl Wicker, takže kdokoliv z ostatních mohl opustit své místo a po kolenou přilézt za něj, aniž by byl pozorován zbývajícími účastníky projekce.

Kromě promítače ovšem. Mladý March sledoval film malým okénkem vedle promítacího přístroje, ale vyšlo najevo, že už film viděl - přivezl jej totiž osobně ze střížny na západním pobřeží - a nebyl tudíž dostatečně soustředěný. Vysvětlil detektivům, že v kabině je vždycky co dělat, ale byla to nepochybně pouze zdvořilá lež, neboť vidět Zvuk vzdálených bubnů podruhé muselo být nad lidské síly.

A kromě toho, pokud pachatel za Wickerem při vraždě klečel, promítač by ho tak jako tak mohl jen stěží zahlédnout.

Měli jsme tedy podezřelého i jejich rozmístění v době vraždy. Bohatý starý producent, jeho bohatá mladá žena, druhořadý černošský skladatel, dva zaměstnanci filmové společnosti a bezvýznamný mladík s aspiracemi na kariéru ve filmovém průmyslu se sešli, aby poprvé zhlédli film, na jehož výrobě se všichni podíleli. Viděli zatím jen hrubý sestřih, který byl o několik minut delší, než měl být, a k němuž dosud nebyla nahraná hudba. Během promítání někdo z nich zastřelil režiséra z důvodů, které čekaly na objasnění.

Braye však více než motiv zajímal jiný aspekt zločinu, totiž zvuk výstřelu. Odstoupil od Staplese a řekl: »Pan Wicker byl zavražděn revolverem ráže nula pětadvacet. Nedělá sice takový rachot jako třeba pětáctičítko, ale není to zas úplně tichá zbraň. Jak hlučný byl ten film, na který jste se dívali?«

Odpověděl Gideon Fergus, ten černý skladatel. »Nijak zvlášť. Jim byl tentokrát nitemější než ve svých předchozích filmech, snad proto, že si tentokrát psal scénář sám. A kromě toho zatím přirozeně chyběla hudba.«

»Ale byl tam přece ten jeden výstřel,« poznamenal Barry McGivern. »Vzpomínáte si? Jak vystoupili z toho vlaku.«

»Jestli si vzpomínám?« zahulákala střihačka Ruth Carrová. »To bych řekla, že si vzpomínám, skoro mě z toho ranila

mrtvice.«

»Ono se tam střílelo?« řekl Bray s buldočí trpělivostí.

Všichni souhlasně zamručeli: ano, jeden výstřel ve filmu padl. Barry McGivern vyslovil to, co bylo už každému zřejmé:

»Takže vrah mohl vystřelit v tu samou chvíli.«

»To je sice ošidná teorie,« řekl Bray, »ale mohlo to tak být. Slyšel někdo po výstřelu, že by Wicker vydával nějaké zvuky?«

»Obávám se,« řekla Ruth Carrová, »že nikdo nic slyšet nemohl, protože jsem příšerně zaječela.«

Barry McGivern se k ní obrátil. »Musím říct, Ruth, žeš mě vylekala víc než ten výstřel.«

»Vy jste vykřikla?« vyzvídal Bray.

»Je mi líto.« V úsměvu Ruth Carrové bylo více pýchy než lítosti. »Já už jsem prostě taková - filmy doslova hltám. Vždycky je strašně prožívám.«

»No dobře.« Brayův nezáměr o prožitky Ruth Carrové byl tak zjevný, že si toho všimla i ona sama a zatvářila se dotčeně. I to Bray ignoroval. »Vyskytly se během filmu ještě nějaké výrazné hlasité zvuky?« zeptal se neadresně.

»Takové, za kterými by mohl zaniknout zvuk výstřelu?«

»Dvakrát nebo třikrát se tam prásklo dveřmi,« odpověděl Gideon Fergus, »ale nejsem si jistý, jestli to bylo až tolik hlučné.«

»A ten start toho letadla,« ujala se opět slova Ruth Carrová. »Myslela jsem, že mi to protrhne bubínky.«

Mezi Gideonem Fergussem, Ruth Carrovou a Barrym McGivernem se rozpoutala menší diskuse o tom, zda by zvuk vzlétajícího letadla mohl přehlušit výstřel. Hugo a Jennifer Lanischovi, jak jsem si všiml, se nezúčastnili ani téhle diskuse, ani předchozího hovoru. Seděli těsně u sebe, ale nedotýkali se, ani se na sebe nepodívali. Bůh ví, že do dvojčat měli daleko - on se svou blyštivou kulatou plešatou hlavou a zvrásněným obličejem a ona s oválnou tváří lemovanou bohatými popelavě světlými vlasy - ale jejich výrazy byly téměř stejné. Odevzdané, prázdné, ale kontrolované. Při pohledu na ně mě napadlo: Nebyla Jennifer milenkou mladého Jima Wickera?

Táž myšlenka nepochybně bleskla hlavou Brayovi i Staplesovi. Jakmile odezněla diskuse o zvukových efektech, oba detektivové nenápadně nadnesli otázku motivu. Jak dlouho znali všichni naši podezřelí Jima Wickera, jaký k němu měli vztah, jak se tento vztah utvářel? Otázky byly obecné, zdánlivě směřované všem, ale bylo jasné, že jsou zaměřeny víc a více na Jennifer Lanischovou.

Byli Bray se Staplesem tak natvrdlí, nebo snad stále nevěděli, kdo je vrah? Nakonec už jsem neviděl jiné východisko, než porušit slib mlčení.

»Vrahem je přirozeně Jack March,« řekl jsem, »ale stále je tu ještě otevřená otázka motivu. Domnívám se, že jakmile zjistíme jeho pravé jméno, budeme mít v této věci jasno.«

Všichni na mě zírali, dokonce i uniformovaný policajt v rohu. Bray vypadal jako vteřinu před infarktem, ale Staples byl pouze mírně udiven. »O čem to mluvíte?« řekl. V jeho hlase znělo zoufalé přání, abych opravdu věděl, o čem mluvím. A to jsem věděl. »Předpokládám, že jeho pravé jméno není Jack March,« řekl jsem, »protože zjevně změnil svůj zevnějšek. Všimněte si, že spodní polovinu obličeje má opálenou míň než horní. To znamená, že si teprve nedávno oholil plnovous. Jeho oblečení je také úplně nové, takže předtím zřejmě nosil zcela jinou garderobu. Ten krátký zástříh vypadá taky dost čerstvě a ty brýle jsou falešné - mají obyčejná skla. Mám doma jedny takové, sloužily jako rekvizita ve filmu. Úplně jinak odrážejí světlo.«

Teď už se všichni dívali na Jacka Marche místo na mě, a Marchovi se to vůbec nelíbilo. »To je blbost,« řekl. »Je pravda, že jsem si oholil vousy, když jsem dostal tuhle práci, ale to ještě neznamená, že bych někoho zabil.«

»Během promítání filmu jste byl jediný, kdo byl za Wickerem,« upozornil jsem ho.

Staplesův pohled byl zároveň plný naděje, úzkostlivý a varovný. »Už jsme si tu ujasnili,« řekl, »že k Wickerovi se mohl zezadu připlížit kdokoli.«

»A riskovat, že ho uvidí promítač? Kromě toho, dosud jsem neuvedl rozhodující důkaz.«

»Pak bych si tedy přál, abyste ho uvedl,« řekl Staples a já viděl, že Bray s ním tiše souhlasí.

»Výstřel zazněl současně s jiným hlasitým zvukem filmu, nejspíše také výstřelem. Jenže ten výstřel ve filmu byl tak nečekaný, že slečna Carrová vykřikla, když k němu došlo. Jedině ten, kdo už film viděl, mohl výstřel očekávat a zařadit se podle toho. A viděl ho jedině March, který přivezl kopii z Los Angeles. Jedině March toho mohl využít.«

»Dobře, viděl jsem ten film,« řekl March chraplavě a mně bylo jasné, že teď už uslyšíme pravdu. »A znal jsem ho, protože jsem k němu napsal scénář! A ten parchant mi ho ukradl! Já mu věřil, já - já - Byla to jediná možnost, jak se s ním vypořádat, když tam tak seděl a koukal se na něco co mu ne - ne - « March sklesl na kolena a zabořil hlavu do dlaní.

Obrátil jsem se s úsměvem ke Staplesovi. »Elementární, můj drahý Watsone,« řekl jsem.

4. OSTROVNÍ HÁDANKA REKLAMNÍHO TEXTAŘE

Staples celou cestu domů nadšeně vykřikoval. »Viděl jste ten Brayův výraz?« zeptal se mě mezi jucháním a hned si sám odpověděl hlasitým smíchem a plácáním na volant.

Jistěže jsem viděl výraz Ala Braye - vypadal, jako když na něj spadlo šapitó. Neřekl mi nic, ale civěl na mě jako pozenšťan při setkání s mimozemšťanem. Já jsem měl na druhé straně tolik rozumu, že jsem po svém malém výstupu zůstal skromně v pozadí. Nebylo důvodu se nadýmat; člověk, který chce přelstít policajta, by měl mít pod nohama pevnější půdu, než jsem měl já.

Marchovo zhroucení a následné doznání v každém případě celou tu záležitost uzavřelo, takže mě Staples mohl odvézt domů a nechat Brayovi, aby se pošťoural v detailech. Když jsme vyšli na chodník, přijížděla právě pohřební služba a technický personál. Zatímco Staples krátce hovořil s techniky, porozhlédl jsem se po Edgarsonovi. Nikde ho nebylo vidět: vyplašila ho snad přítomnost policie?

Takže mě Staples vezl domů a celou cestu vítězoslavně povykoval a neutišil se, dokud jsme nezaparkovali u požárního hydrantu poblíž mého domu. Pak zvažněl. »Pokud byste dokázal to samé v případě Laury Penneyové, moc byste nám pomohl.«

Přirozeně jsem mohl dokázat to samé, ale nijak zvlášť se mi nechtělo. Mladý Jack March mi uštědřil obrovskou lekci - a že jsem ji potřeboval: předvedl mi, že vzdát se předčasně je pitomost. Dostal jsem ho na základě nepřímých důkazů a nebylo pochyb, že policie odhalí jeho pravou totožnost i motiv vraždy Jimy Wickera, ale dokázala by něco bez Marchova přiznání? Pokud by mu nemohli dokázat vlastnictví vražedné zbraně - a to podle mého soudu zřejmě nemohli - zůstaly by tu jen menší pochybnosti, které by jen trochu gramotný advokát proměnil v osvobozující rozsudek.

Úkladný vrah March naplánoval všechno dokonale, ale po vraždě samé ztratil nervy a zdravý rozum a zhroutil se. Na druhé straně já, neúkladný vrah, který začal plánovat až po vraždě, jsem byl jediný člověk na světě, který z ní nebyl podezírán, protože jsem záhy nabyl dočasně ztracené rovnováhy a zachoval si pevné nervy a zdravý rozum. Staples však potřeboval alespoň zdání spolupráce a upřímnosti, a tak jsem mu vyhověl. »Sám Bůh ví, že bych si přál ukázat prstem a říct, „Tohle je vrah.“ Víte, Lauru jsem měl moc rád, a po její smrti si to uvědomuji čím dál tím víc.« V Staplesových očích se mihl záblesk sympatizujícího porozumění. »Vím, co myslíte. Ale máme tu ty fotografie. Můžeme si je teď projít a třeba vás při tom něco napadne.«

»Výborně.« Okolnosti vyžadovaly pohostinnost. »Chcete jít nahoru?« zeptal jsem se, protože v nevytopeném Staplesově autě byla příšerná zima. »Bude tam větší pohodlí a můžeme si dát kávu.«

»To je dobrý nápad.«

A tak jsme vylezli po schodech až k mému bytu, kde jsme se hodnou chvíli vyprošťovali z kabátů. Nato jsem odešel do kuchyňky připravit kávu, zatímco Staples bloumal po obývacím pokoji a prohlížel si zdejší pamětihodnosti. Když jsem ho uviděl u psacího stolu, zavolaal jsem na něj: »Nezapnul byste telefonní záznamník? Rád bych si poslechl vzkazy.«

»Ale jistě.« Rozpačitě zůstal stát, pln dobré vůle, avšak nevědoucí. »Jak se to dělá?«

»Otočte vypínač na playback a stiskněte zpětné převíjení.«

Zachoval se podle pokynů a z pásky se ozvalo nesrozumitelné drmolění, jak se rychle přetáčel na začátek. Pokračoval jsem v přípravě kávy. Pak se ozval první vzkaz: »Ahoj, Carrey, tady je, ehm, Jack Freelander. Ehm. Vypadá to, ehm, jako by v Esquire, ehm, chtěli ten článek, ehm ehm. Už jsem ti o tom říkal, ehm, jedná se o ty pornografické filmy. Ehm. Nebudeš mít, ehm, v nejbližší době trochu volna? Rád bych, ehm, od tebe posbíral nějaké rozumy. Ehm. Nevíš náhodou, ehm, kde je Laura Penneyová? Ehm. Nebere telefon. Ehm. Tak zatím. Ehm ehm.«

»Jak budete chtít tu kávu?« zavolaal jsem do závěrečného blekotání Jacka Freelandera.

»Normálně.« Staples se postavil do kuchyňských dveří. »Připa-dám si jako špicl, když tohle poslouchám,« řekl.

»To nemusíte,« utěšoval jsem ho. »Já nemám co skrývat.« Vtom se ozval druhý vzkaz. »Ahoj miláčku, tady je Kit.

Dneska večer něco mám, ale zavolej mi zítra. Pořád si myslím, že to udělal Jay English.«

»Kristepane,« zamumlal jsem. Dal jsem Staplesovi jeho kávu a společně jsme se odebrali do obývacího pokoje, abychom si poslechli třetí vzkaz:

»Zdravíčko Thorpe, jaký je to pocit, být vrahem?«

*

Když jsem si setřel pot z čela a nalil další šálek kávy, Staples mě přemluvil, abychom si párkrát přehráli poslední zprávu, jestli náhodou podle hlasu nepoznám, kdo volal.

»Zdravíčko, pane Thorpe. Jaký je to pocit, být vrahem? Zdravíčko, pane Thorpe. Jaký je to Zdravíčko, pane Thorpe pocit být jaký je to Zdravíčko, pane jaký je to pocit jaký je to pane Thorpe pocit být vrahem? vrahem? vrahem?«

»Nevím,« řekl jsem. »Ten hlas je mi povědomý, ale nedokážu ho zařadit.«

Nakonec to Staples vzdal. »Oslovoval vás „pane Thorpe“, takže ať to už byl kdokoliv, neřekl bych, že by vás znal nějak důvěrně.«

»Také si myslím. Prominete na chvíli. « A uklidil jsem se na záchod, kde jsem spolkl valium. Co dělalo lidstvo, než byly vynalezeny tyhle záračné pilulky?

Když jsem se vrátil, Staples si prohlížel mé filmové plakáty, ale myslel stále na ten vzkaz, protože řekl: »Nepustil byste mi to ještě jednou? Promiňte, vím, že vám to není příjemné, ale chtěl bych si to nahrát.«

Ukázalo se, že má v kabátě kazetový magnetofon. Krucinál. Zvažoval jsem možnost záznam nešťastnou náhodou vymazat, ale bál jsem se, abych nevzbudil Staplesovo podezření, a tak jsme si to naposled přehráli, přičemž jeho přístroj pozorně naslouchal mému přístroji. Pak jsem konečně mohl toho parchanta vymazat, posadit se ke kávě a čekat, až valium začne působit.

»S takovými cvoky se setkáváme dnes a denně, pane Thorpe,« utěšoval mě. »Mají utkvělou myšlenku a žádná fakta je nepřesvědčí.«

»A co byste si teď myslel, kdybyste už nevěděl, že jsem nevinný?« zeptal jsem se.

Staples se zasmál. »Abych vám řekl pravdu, místo podobných úvah bych si nejraději promluvil s tím bláznem.

Zapomeňte na to, pane Thorpe, to je bezvýznamná záležitost. Podíváme se na ty fotografie.«

A tak jsme se podívali. Na šesti fotografiích byla Laura, na každé s jiným mužem, z nichž každého jsem více či méně znal. Když jsme je pomalu probírali, poskytl jsem Staplesovi stručné životopisy, přičemž jsem musel odolávat pokušení, abych mu nezasil do mysli séme podezření na některého z těch chlapů.

Tuhle otázku jsem si sám pro sebe dosud nevyřešil. Pokud jsem Lauru nezabil já - a oficiální verze pravila, že já to nebyl - musel to udělat někdo jiný. Bylo lepší někoho takového nastrčit, nebo se spokojit s nevyřešenou vraždou? Každým rokem zůstávají nevyřešeny stovky vražd - proč by mezi nimi nemohla být ta Lauřina? Prozatím mi tohle řešení

připadalo nejspíš nejspíš, a tak jsem se zdržel zavádějících poznámek, které mě napadaly u všech těch Lauřiných společníků, a podal Staplesovi pouze základní bezbarvé informace: jméno, zaměstnání, vztah k zesnulé. Jedním z nich byl týž Jay English, jehož jméno slyšel Staples od Kit na záznamníku ve větě: »Pořád si myslím, že to udělal Jay English.« Přirozeně si to pamatoval a položil mi pár otázek. Ujistil jsem ho, že vzhledem k jednoznačné homosexuální orientaci zmíněného subjektu se jednalo pouze o nejspíš vtip. Bez ohledu na toto ujištění si Staples poznamenal jméno jeho druha, přičemž se ujistil o správném pravopisu: David Poumon.

Na jedné z dalších fotografií byla Laura se svým otcem, starým udržovaným džentlmanem junácké postavy, s nímž jsem se setkal před několika měsíci, když zavítal do našeho města. Když si Staples tolik líboval v sexuálních úchylnkách, proč nezaměstnat jeho mysl nějakým náznakem možného incestuálního vztahu? Ne, znovu jsem odolal a přešel k další fotografii, na níž byl náhodou týž Jack Freelander, jehož, ehm, vzkaz jsme před malou chvílí vyslechli ze záznamníku. Staples si při prohlížení všech fotografií dělal poznámky do malého notýsku a každému podezřelému věnoval zvláštní stránku. Pak se jal probírat fotografie znovu a kladl mi další otázky ve snaze dopátrat se motivu. Ať se propadnu, jestli se nedostal i k incestuálnímu vztahu otec - dcera, směřoval však k němu postupně. Ptal se, jestli Laura vidala svého otce zřídka nebo často, co o něm říkala a tak dále, až nakonec vyrukoval s přímou otázkou: »Myslíte, že mezi nimi něco bylo?«

»Něco?«

»No, říkáte, že byl vdovec a ona nežila se svým manželem.« Byl jsem ohromen, že to Staples dokázal říct. Zřejmě byl specialistou na přemítání o nemyslitelném.

»Vždyť je to její otec!« zvolal jsem. »Přece si nemyslíte - co si vlastně myslíte?«

Pokrčil rameny, ale veselý výraz mu z tváře nezmizel. »Myslím, že lidé se milují,« odpověděl mi. »Navazují styky tím nebo oním způsobem. V tomto případě tady máme dvaatřicetiletou ženu, která je vdaná, ale nežije se svým manželem a pouze udržuje asexuální styky s několika různými muži. Zdá se, že tu není nikdo, kdo by pro ni něco znamenal.«

»To je možné,« řekl jsem. »Jsou lidé, kteří dávají přednost samotě.«

»Těch není mnoho. A Laura Penneyová k nim určitě nepatřila. To mi neseď, pane Thorpe. Měla nějakého milence, tím jsem si jistý.«

Ukázal na fotografie, které ležely na stole vedle mě. »Mezi těmito muži je náš člověk. Byl však tajen. Proč?«

»Vím, kam míříte,« řekl jsem. »Milence by netajila, kdyby k tomu neměla důvod.«

»Správně.« Začal vypočítávat na prstech jednotlivé možnosti: »Je ženatý. Je homosexuální a nedokáže se úplně odtrhnout od homosexuálního světa. Nebo je to její otec.«

»Tomu nevěřím.«

»Já taky ne,« ujistil mě Staples. »Ale v tomto stadiu vyšetřování nechci opominout žádnou alternativu.«

Právě toho jsem se začínal bát. Jestli Staples tak divoce přemítal o holých nemožnostech, proč by si nezačal zahrávat s myšlenkou, že moje zaručená nevina může být sama o sobě příznakem viny? Byl jsem koneckonců ten nejméně podezřelý. A právě ti nejméně podezřelí bývají obvykle vrazi. Hovořili jsme se Staplesem ještě půldruhé hodiny. Vytáhl ze mě tři čtyři jména chlápků, s nimiž se Laura znala, ale kteří nebyli na fotografiích pořízených soukromými detektivy. Byl spokojen, jak mě dokonale vyždímal, a začal se hotovit k odchodu. »Vážím si vaší spolupráce, pane Thorpe,« řekl.

»Ten kousek, který jste odpoledne předvedl v případě Wickerovy vraždy, byl skutečně brilantní. To jste mi udělal radost.«

»Bylo by zajímavé znát celé pozadí.«

»Al Bray už je s tím určitě hotov.« Pak se zatvářil, jako by ho náhle, něco napadlo. »Neříkala ta vaše přítelkyně, že večer něco má?«

Tím myslel Kitin vzkaz na záznamníku. »Ano, říkala.«

»A co kdybyste s námi povečeřel? S Patricií a se mnou. Strašně ráda by vás poznala, je stejný blázen do filmu jako já. A taky už vám budu moct sdělit výsledky Alova vyšetřování.«

»Ale to přece - «

»Ale ano.« Vypadal velice zatvrzele. »A Patricia je báječná kuchařka. Víte co, já jí od vás zavolám a uvidíte, že to bude bez problémů. Co říkáte?«

Váhal jsem. Na jedné straně jsem chtěl mít Staplese co nejvíc pod dohledem, abych mohl sledovat tok jeho myšlení a kormidlovat ho od nebezpečných mělčin. Na druhé straně jsem byl v jeho přítomnosti nervózní. Co se týče podrobností o Jacku Marchovi a jeho osudové nenávisti vůči Jimu Wickerovi, vůbec mě nezajímaly. Staples však dychtivě čekal na odpověď. »Tak dobře,« řekl jsem. »Pokud bude souhlasit vaše žena.«

»Bude skákat radostí,« ujistil mě. »Můžu si tedy zavolat?«

»Samozřejmě.«

Ačkoliv mluvil příliš tiše, abych mohl rozumět jednotlivým slovům - zdvořile jsem se vzdálil na opačný konec místnosti - medový tón jeho hlasu zněl tak, jako by nebyl ženatý ani čtvrt hodiny. Cukroval jak hrdlička. A já už nemohl couvnout.

Nakonec zavěsil a celý rozzářený se ke mně obrátil. »Dojednáno, pane Thorpe. Zastavím se pro vás v půl osmé, ano?«

»Výborně,« řekl jsem. »Ale pokud spolu budeme večeřet, měl byste mi radši říkat Carey.«

»Skvěle.« Napřáhl ke mně ruku. »Já jsem Fred.«

Lovec a jeho kořist si potřásli rukama.

*

Bylo to jako v jednom z raných Disneyových filmů, z nichž odkapával sentiment. Všude se vznášely růžové obláčky

lásky a kdesi mimo mé periferní vidění třepotaly křídly něžné modřinky.

Na Patricii Staplesovou se dalo velmi dobře dívat, ale Bůh sám ví, že bylo za trest ji poslouchat. Se svou střední postavou, světlými hedvábnými vlasy, nevinně modrými jasnými očima, svěžími rty a rovným nosem vypadala jako z fotografie na krabici ovesných vloček nebo na obálce Liberty Magazine, ročník 1943. V průběhu večere titulovala svého manžela jmény tak sladkými, že by mohla vyvolat terminální diabetes. (Přesto jí jich téměř polovinu vrátil.) Staples mi prozradil, že jsou s Patricií téměř tři roky, ale stále hleděli, hovořili a chovali se jako ti nejzarytější novomanželé na svatební cestě. Staples mi to později objasnil jako důsledek jejich rozhodnutí nemít děti (což jim nepochybně umožnilo být bezkonkurenčně infantilní), ale já jsem se spíše přikláněl k názoru, že Staplese k ní přitahoval pocit bezpečí, který kontrastoval se stinnější stránkou jeho vlastní práce.

Zlatou klec pro spokojeného kanárka jménem Patricia byl družstevní byt v sedmém patře ponurému cihlovému domu v Coroně na Queens nedaleko longislandské magistrály, jejíž živý obraz se panoramaticky rozprostíral v zamžené temnotě za okny obývacího pokoje a připomínal výjev z života na Jupiteru. Byt sám byl teplý a žlutý a světlý a nábytek působil určitě stejně křehce a stejně lacině efektně jako ve výlohách obchodů na Long Island, kde byl zakoupen. Nad pohovkou, na níž jsme se Staplesem seděli, visel nakřivo obrovský obdélníkový žlutozelený obraz jarní paseky, praotec všech dětských obrazových skládaček, a tvářil se, jako by naslouchal našemu hovoru o skutečných i vymyšlených velkých zločinech, při němž jsme popijeli skotskou Corona Hills.

Patricia mezitím vyvíjela horečnou činnost. Byla královnou svého oboru, byla hospodyně tak zjevně spokojenou se svým údělem, že obracela veškeré úsilí militantních feministek vníveč. Připadalo mi, že za celý večer nosí v bílé zástěře na modrých šatech sem a tam kouřící kastroly. Tak za tohle bojovali chlapci ve filmu Guadalcanal.

Tak zlé to zase nebylo; přinést kastrol ani v něm něco uvařit netrvá tak dlouho, ale i když Patricia Staplesová seděla v nepohodlné židli po levici svého manžela, její mysl a srdce byly v kuchyni.

Co se týče jejího zbožnění mých filmových kritik, záhy jsem shledal, že nezbožňuje nic a nikoho kromě svého manžela.

Horlivě souhlasila se vším, co řekl, ať už to bylo rozumné nebo pitomé, on jí na oplátku slepě poklonkoval, když předstíral, že všechny její papouškováné odpovědi považuje za výplod nezávislé, ale nádherně souznějící mysli.

Staples zjevně nechtěl mluvit o svém zaměstnání v přítomnosti manželky, takže když jsme usedli k večeři - kuře, rýže, rajčata, celer a četné další pochutiny zapečené v ohnivzdorné míse - hovor se stočil na film a obávám se, že pro mě bylo nemožné nebýt nabubřele nudný. Jenže oni si o to přímo koledovali; Patricia trvale souhlasila s Fredem, který trvale souhlasil se mnou. Já už jsem neměl s kým souhlasit, takže mi nezbyvalo než souhlasit sám se sebou. Ani daleko větší kalvinista, než jsem byl já, by neodolal takové příležitosti k pontifikaci. Hovořil jsem v dlouhých složitých souvětích, která mi připomínala koncepty mých vlastních článků, z nichž jsem také ve skutečnosti několikrát citoval. Patricii to nevadilo, neboť zjevně nevnímala mou přítomnost, ale Fred i přes svou dychtivost po poznání za chvíli zasklil.

Večere, jako všechny dobré věci, skončila, a Patricia se odebrala do kuchyně, aby poklidila (tenhle výraz používali oba dva). Staples a já jsme se znovu usadili pod nakloněný obraz a tentokrát jsme si dali Corona Hill VSOP Olde Brandy. Po několika propagandistických Staplesových poznámkách o tom, jak prospěšné musí být pro starého mládence domácí jídlo, jsme přešli k hovoru o vraždách. Tentokrát však bylo téma konkrétnější.

»Ještě ses mě nezeptal na Wickerův případ,« řekl Staples.

»To máš pravdu,« souhlasil jsem. »Nezeptal.«

Pochopil to jako pobídku k vyprávění. Byla to spleť historka, v níž figurovaly proradnost, neupřímnost, náhoda a překombinované rozuzlení, jakým oplývají detektivní povídky, takže jsem po celou dobu Staplesova vyprávění horlivě přikyvoval, ale nepochytil jsem téměř nic až na to, že z Jacka Marche se vyklubal Andrew Thomas Cauldenfield. (Od časů Leea Harveye Oswalda se vražedné vyznačují zbytnělymi jmény, stejně jako se vysocí venkovští chasníci vyznačují zbytnělymi ohryzky.)

Brzy nato se k nám připojila Patricia a hovor se vrátil k filmu. Dostali jsme se k Plynovým lampám, které Staples označil za jeden z jeho vůbec nejoblíbenějších filmů, »ale Patricia ho nikdy neviděla.«

»Mám doma kopii,« řekl jsem. A pak jsem se slyšel, jak je zvu: »Nechtěli byste se přijít podívat?«

Staples na mě zíral. »Kopii? Ty máš ten film, a máš ho přímo doma?«

»Mám přes dvacet filmů,« řekl jsem mu, »a přístup téměř ke všemu, co chci vidět. Filmové ateliéry půjčují kopie lidem z branže.«

Staples se na mě díval téměř s úctou, a i na Patricii to udělalo dojem. »Panebože,« vzdychl Staples, »tohle kdybych měl doma, tak nevytáhnou paty.«

»To ti brzy zevšední,« řekl jsem. »Jako všechno.«

Pak jsme se bavili o nejvhodnějším čase, kdy by se jim hodilo při jít na Plynové lampy, a dohodli jsme se na neděli ve tři. Staples bude mít dopoledne nějakou práci, ale Patricie může přijet metrem na Manhattan, tam s manželem poobědvat a pak mohou společně přijít na projekci.

Nastal čas k odchodu. Staples mi navrhl, že mě odveze zpátky na Manhattan, a ačkoliv jsem ho ujišťoval, že v pohodě dojezu metrem, nedal si říct. A tak jsem poděkoval Patricii za skvělou večeři, potřásl jí chladnou rukou a společně s jejím manželem sjel výtahem do podzemních garáží, kde parkoval.

Celou cestu jsme vedli čilou konverzací, čímž chci říct, že Staples hovořil a já jsem občas něco trefně podotkl. Bylo jasné, že ve Staplesových očích jsem se stával celebritou a že je rád, že se se mnou stýká. Mé vlastní pocity byly příliš komplikované, abych o nich přemýšlel, takže jsem si s ničím příliš nelámal hlavu a ponechal událostem volný průběh. U mého domu Staples zastavil a potřásl mi rukou. »Díky za návštěvu, Carey. Bylo to fakt báječné.«

»To mě těší, Frede. Máš doma nádhernou holku.«

»Abych to nevěděl,« zazubil se.

»Tak v neděli, Frede,« řekl jsem a otevřel dvířka vozu.

»Jasně. Dobrou noc, Carey.«

»Dobrou, Frede.«

Vystoupil jsem, zavřel za sebou dvířka a díval se za bílým hustým dýmem, který za sebou v chladném počasí zanechával lomozně se vzdalující Ford. Přesl jsem k chodníku a sáhl pro klíče, když se odněkud vynořila temná postava a dala mi ránu na žaludek. Byl jsem ochromen bolestí a překvapením a pokoušel jsem se udržet rovnováhu. Zasadil mi další úder, tentokrát do boku těsně nad pasem.

Byl to krátký, ale strašlivý úder, který byl zřejmě dílem profesionála. Chytil mě za klopy a domaněvoval do temné chodby, kde mě krátce zpracoval rukama i nohama, až jsem se sesul po zdi. Všechny údery byly vedeny na tělo s anatomickou přesností a všechny byly velmi bolestivé.

Pak to náhle ustalo a ten člověk zmizel, aniž jsem zahlédl jeho tvář nebo uslyšel jeho hlas; přesto jsem okamžitě věděl, o koho se jedná. Seděl jsem na zemi v chodbě a namáhavě oddychoval. Po chvíli jsem našel klíče, vstal jsem a vyšel několik tisíc schodů ke svému bytu, kde mi z automatu Edgarsonův hlas sdělil, že volá ohledně dluhu, který s potěšením v brzké době splatí.

*

Dvouhodinová horká koupel mi trochu pomohla, a tak jsem si dal valium a bourbon a šel do postele. Když jsem však v pátek ráno vstával, byl jsem tak tuhý a rozbolavělý, jako by právě v tu chvíli Edgarson dokončil svou karatistickou masáž.

Měl jsem jít na polední projekci do MGM, ale nechtělo se mi z bytu. Také se mi nechtělo brát telefony, a tak jsem zapnul automat a nastavil hlasitý odposlech, abych slyšel volající, až budou zanechávat své vzkazy. Tak jsem mohl podle vlastního uvážení některé hovory vzít a jiné nebrat. Například Edgarsonův.

I tahle bolestivá mince však měla svůj líc. Když jsem se znovu rádně vymácel ve vaně a spolykal prášky, rozhodl jsem se, že Edgarsona pustím na chvíli z hlavy a budu trochu pracovat na zamýšleném článku pro Film Třetího světa s předběžným názvem „John Cassavetes: Apoteóza nevyslovitelného.“

Edgarson se neozval, ale volalo několik dalších lidí, na které jsem neměl náladu, takže jsem je ignoroval a pokračoval v práci.

Zrovna když jsem psal větu »Útočná improvizace je bohužel pojem, který se mnohem lépe uplatňuje v teorii než v praxi,« ozval se telefon znovu a já promluvil ze záznamu: »Tady je automat Carey-ho Thorpa. Udejte prosím své jméno a telefonní číslo, kde budete k zastížení, a já vám při první příležitosti zavolám.« Nato se ozval Staplesův hlas: »Ahoj, Carey, tady je Fred. Doufal jsem, že tě zastihnu doma. Máme tu další - «

Policajt; toho jsem přesně potřeboval. Bez váhání jsem zdvihl sluchátko, vypnul automat a řekl: »Jsem tu. Jsem doma.« Staples, přerušovaný v polovině vzkazu, se krátce odmlčel. »Haló? To je Carey?«

»Pracoval jsem,« řekl jsem mu, »a tak jsem nechal zapnutý záznamník.«

»Tak to tě nebudu rušit, já jen - «

»Ale ne, to je v pořádku, zrovna jsem si chtěl udělat přestávku. Co se děje?«

»Máme na krku další,« řekl. »Jsi dneska ve formě?«

»Další vraždu?«

»Další rafinovanou vraždu. Obvyčejné vraždy máme denně. Nechceš přijet?« Se Staplesem bych byl v bezpečí před Edgarsonem. »Velmi rád,« řekl jsem.

*

Tentokrát už byla mrtvola naštěstí pryč, takže jsme měli byteček na Západní 76. ulici jen a jen pro sebe.

Oběti vraždy byl třiatřicetiletý starý mládenec, reklamní textař jménem Bart Ailburg. Jeho dvoupokojový byt ve druhém patře honosného činžáku poblíž Central Parku měl nádherný velký obývací pokoj s výhledem na zadní zahradu s platany.

Z bytu se dalo vyčíst mnohé o jeho majiteli. Okázalá mužnost postelového přehození z imitace lví kůže a všudypřítomné popelníky, těžítka, lampičky a ostatní dekorace z kopyt a rohů různých zvířat v kombinaci s neformnou hromadou časopisů s mužskými akty - to vše svědčilo o homosexuální orientaci. Plakáty cestovních kanceláří na zdech, dvě poličky cestovních prospektů u psacího stolu a upomínkové předměty na římské falešného krbu zase nasvědčovaly tomu, že pracoval převážně pro cestovní kanceláře. Tři zámky na dveřích bytu a dvě přeplněné lékárničky v koupelně prozrazovaly, že Ailburg byl ustrašený hypochondr, opatrníček a bázlivý člověk.

Staples mě seznámil s okolnostmi vraždy. Ailburg seděl u psacího stolu a pracoval. Psací stůl byl poblíž oken a Ailburg seděl čelem do místnosti. Ve druhé polovině obdélníkového obývacího pokoje, blíže kuchyňským dveřím, byl sedací kout s televizí. Ailburg pracoval na nějakém plakátu - vlastně dělal návrh tužkou do žlutého linkovaného bloku. Jeho písmo bylo malé, vypracované, pevné. Vrah vzal z psacího stolu nůž na dopisy s kostěnou rukojetí a šestkrát bodl Ailburga do krku a do zad. Ailburg značně krvácel. Zhroutil se na psací stůl a zakrátko zemřel. Stůl byl zbrocený krví, ale blok zůstal čistý, protože byl zakryt tělem oběti.

Podle krvavých skvrn na podlaze koupelny se vrah potřisnil krví a poté vykoupal. Vzhledem k tomu, že mu nestačilo umytí u umyvadla, se dalo předpokládat, že byl nahý, když vraždil. Byt nebyl vypleněn, nic se zřejmě neztratilo. Tu práci měl mít Ailburg hotovou dnes ráno, nejspíše někdy během dne. Když se neukázal a nebral telefon, ačkoliv byl znám jako spolehlivý pracovník, poslali k němu z reklamní agentury jednoho člověka, který přesvědčoval správce domu, aby s ním šel do bytu. Zjistili, že je zamčeno pouze na hlavní zámek, a objevili Ailburga.

Staples s Brayem dostali zprávu o vraždě krátce po desáté hodině dopolední. Zařídili vše potřebné, vyzpovídali sousedy, zaznamenali pohyb osob po domě, ale nic zajímavého z toho nevyplynulo. Ailburg, člověk pravidelných návyků, přišel den předtím zřejmě z kanceláře rovnou domů, strávil poklidný večer a někdy mezi půlnocí a třetí hodinou ranní byl zavražděn.

»Al Bray si myslí,« uzavíral Staples svůj informační blok, »že je to jedna z těch běžných teploušských vražd. Špinavost. Znáte to, takový chlápek si vyjde do Central Parku a vrátí se s nějakým výrostkem, který ho oddělá.«

»Ne,« řekl jsem, »tohle není ten případ.«

Staples se na mě usmál. »Já to říkám taky.«

»Tak v první řadě,« řekl jsem, »Ailburg si sice mohl vyjít na procházku, ale určitě by si nepřivedl nějakého podezřelého hejska. To nebyl jeho styl.«

»To nemůžeš říct tak jednoznačně,« odporoval Staples. »Jakmile jde o sex, je těžké cokoliv předvídat.«

»Ailburg měl ráno odevzdat svou práci,« řekl jsem. »Jestliže byl tak svědomitý, mohl se jít podívat po nějakém přítelíčkovi, až když skončil práci, ale ne dřív.«

»V tom s tebou souhlasím,« přitakal Staples. »Přesně tohle jsem říkal Alovi.«

»Kromě toho by takový opatrníček nenechal za sebou cizího člověka s ostrým nožem v ruce.«

»Ne, to ne. Ale ten vrah byl zřejmě nahý, nezapomínej na to.«

»Milenec,« řekl jsem. »Ale někdo, koho už Ailburg znal, ne nějaká náhodná známost. Přece si nepřivede domů nového milence a nebude v klidu pracovat, zatímco ten kolem poletuje nahý.«

»Správně,« pochválil mě Staples. »Z téhle místnosti mám pocit, že šlo o někoho, s kým se Ailburg cítil dobře, před kým si nemusel hrát na pozorného hostitele.«

»Podle mě je to jasné,« řekl jsem. »Byl to jeden z Ailburgových stálých milenců. Kolik jich měl?«

Staples zdvihl ohmataný adresář. »Jen tady je šedesát mužských jmen,« řekl. »A homosexuálové jsou velcí tajnůstkáři, pokud se týče jejich milenců. Nemáme žádné otisky prstů, žádné svědky, žádné stopy, nic. Bude to zdlouhavá, namáhavá a ohlupující práce, prověřit každého z těch šedesáti chlápků, a to mezi nimi ještě nemusí být ten pra vy.«

»Aha,« řekl jsem. »Proto se Bray radši spokojil s teorií, že ho zavraždil nějaký náhodný milenec.«

»No jistě,« řekl Staples. »Se špinavostí se člověk nějak vyrovná, ale záhada mu straší v hlavě pořád.«

Dal jsem se do pochodu kolem místnosti. »Předpokládám, že jste hledali dopisy nebo něco, z čeho by se dala vyčíst jména jeho milenců.«

»Nic se nenašlo,« řekl Staples.

Vyhnul jsem se stolu, na kterém byla sražená krev. Ve středu byla nepotřísněná plocha, kde předtím leželo Ailburnovo tělo a ruce. Blok a tužka byly na této ploše.

Když už jsem byl v této části obývacího pokoje, zjistil jsem si, že okna byla pevně uzavřená, nevedl kolem nich žádný požární žebřík a byla příliš vysoko, než aby se k nim někdo mohl vyšplhat. Poté jsem se zdráhavě obrátil k psacímu stolu.

Až na krvavou skvrnu byl čistý a svědčil o pořádkumilovnosti svého uživatele. Poblíž bezového telefonu stál kufríkový psací stroj. A v bloku bylo napsáno:

St. Martin! Bezstarostné dny a exotické noci!

Klidné pláže, vzrušující herny!

Pouze půldruhé míle do okouzlujícího

hlavního města Antiguy!

»To je zjevně jen hrubý náčrt,« řekl jsem. »Nebyly tu nějaké jiné listy z toho bloku?«

Staples zavrtěl hlavou. »Podle všeho teprve začal pracovat, když byl zavražděn.«

»A to bylo někdy mezi půlnocí a třetí hodinou ranní,« řekl jsem. »To vůbec neodpovídá jeho povaze, že by po půlnoci začal pracovat na něčem, co má ráno odevzdat.«

»To mi taky vrtá hlavou,« řekl Staples, »ale nedokážu si to vysvětlit.«

»Třeba se pohádali,« navrhl jsem. »Vrah sem přišel zvečera a dostali se do té jednotvárné táhlé hádky, která je mezi milenci obvyklá.«

»Mezi většinou milenců,« řekl Staples se širokým úsměvem, jímž mi naznačoval, že on s Patricií mezi ně nepatří.

»Samozřejmě,« usmál jsem se. »V každém případě Ailburg musel dodělat práci, a tak řekl svému příteli, že se do toho musí pustit. Začal psát, ale moc mu to nešlo, protože byl zřejmě ještě rozrušený z té hádky. Ty „klidné pláže“, to je přílišná řádka.«

»Není to moc originální,« řekl Staples.

»A ten milenec,« pokračoval jsem, »se hrozně rozzuřil, že si ho Ailburg nevšímá. Hádky nebyla skončena a Ailburg si klidně sedí u psacího stolu a něco si čmárá, jako by se nic nestalo. Takže milenec vypění a ukáže Ailburgovi, zač je toho loket.«

»No dobře.« Staples ukázal na adresář. »Ale který z nich to byl?«

»To nevím,« přiznal jsem.

Strávili jsme dalších pět minut prohlídkou pokoje, ale nic jsme neobjevili. Staples, který očekával, že se blýsknu nějakým dalším brilantním kouskem, mě pozoroval se skomírajícími nadějemi, ale já jsem věděl, že svůj úspěch jen tak lehce nezopakují. Nakonec jsem řekl: »Myslím, že ve Wickerově případě jsem měl prostě začátečnické štěstí.«

»Já jsem věděl, že tohle bude oříšek,« řekl Staples s hraným úsměvem. »Proto jsem tě taky zavolał.«

»Promiň, že jsem nebyl schopen - « Vtom jsem se zastavil u psacího stolu a strnul jsem.

»Ale Carey,« začal mě utěšovat Staples, »když se v tom nevyznám já sám, proč bys - co je?«

»Něco mi tu nehraje,« řekl jsem. »Momentíček.«

Znovu jsem se zahleděl na ten kousek reklamního textu. »Tady něco nehraje,« řekl jsem.

»A co nehraje?«

»Byl jsem na Karibských ostrovech, ale Antigua není tak blízko od Svatého Martina. Vůbec ne. Počkej.«

Sedl jsem si k Ailburgovu psacímu stolu a zapomněl jsem na nějakou nevolnost. Hledal jsem mezi prospekty nějakou mapu Karibských ostrovů. Když jsem ji našel, obrátil jsem se ke Staplesovi. »Vidíš? Tady je Svatý Martin, a až tady dole je Antigua.«

Staples se prstem dotkl mapy. »A co tenhle malý ostrůvek. Ten u Svatého Martina.« Když odtáhl prst, sklonil jsem se, abych přečetl drobný nápis: Anguilla.

»Anguilla, Antigua.« Staples pokrčil rameny. »Byl prostě rozrušený z té hádky, to je všechno. Jen se spletl.«

»Dává to nějaký smysl?« Znovu jsem se zahleděl na Ailburgovo písmo a zavrtěl jsem hlavou. »Ne, nedává. Pracoval v tomhle oboru a věděl, kde který ostrov leží. A podívej se, jak rozdělil tu větu - za slovem „okouzujícího“ začal na nové řádce. To vypadá podezřele.«

»Pořád nevím, kam míříš,« řekl Staples.

Seděl jsem tam, kde seděl Ailburg, a položil jsem ruce na čistou část stolu. »Ailburg sedí tady,« řekl jsem. »Milenec ho obchází a Ailburg vidí, jak bere ze stolu nůž na dopisy. Neví přesně, co se děje, ale má strach. Načne novou řádku a sdělí nám, kdo je tím milencem.«

Staples se mi naklonil přes rameno a přečetl: »... hlavního města Antiguy.“ Myslíš, že je v tom ukryt nějaký vzkaz?«

»Uvidíme.« Vrátil jsem se k mapě. »Hlavní město Antiguy je St. John. Není v adresáři někdo, kdo se jmenuje St. John?« 1 Staples, který si zjevně nebyl jistý, jestli jsem génius nebo blázen, zalistoval adresářem, přejel prstem po jedné stránce a zvolna se začal usmívat. »Co takhle John St. Pierre?«

»To je váš člověk,« řekl jsem. »Budete to muset dokázat, ale na tohle chlápka byste se měli soustředit.«

5. STOPY VE SNĚHU

Staples mě odvezl domů. Po cestě jsme hovořili o vraždě, která nás svedla dohromady. Všichni Lauřini přátelé a známí už byli vyslechnuti. Seznam podezřelých byl zredukován na pět osob, mezi nimiž našťáště nefiguroval Lauřin otec.

Ostatní prokázali nezvratné alibi.

Další zúžení okruhu podezřelých však bylo velmi obtížné, ne-li nemožné. Žádný z podezřelých se nejevil jako tajný Lauřin milenec, nikdo z nich nepřiznal bližší vztah k zavražděné. Tato oběť také bohužel nezanechala žádný náznak milencovy totožnosti. (Kdyby jí to myslelo jako Ailburgovi, mohla někde pohodit časopiseckou fotografii Caryho Granta. Nebo Harryho Careyho.)

Vyšetřování každopádně uvázlo na mrtvém bodě. »To však neznamená, že jsme to vzdali,« ujistil mě Staples.

»Kdykoliv je zavražděna nějaká pěkná holka ze společnosti, tisk nenechá případ usnout. Na Pátém kanálu se o Ailburgovi ani nezmnili, ale vraždu Laury Penneyové přemílají ve zprávách každý den.«

»To rád slyším,« řekl jsem. »Protože právě jejího vraha nesmírně toužím odhalit.«

»Řekl jsem ti o našich pěti podezřelých,« pokrčil Staples rameny a znovu mi přečetl jména. (Nemusím je tu uvádět; vrahovo jméno mezi nimi nebylo.) »Kdybys vyrukoval s nějakou další skvělou dedukcí, určitě by nám to pomohlo,« dodal.

»Udělám, co bude v mých silách.«

Krátce nato mě vysadil u mého domu a odjel pro Ala Braye a nepochybně také pro Johna St. Pierra. Bylo ještě světlo, i když oblohu zatemňovaly těžké mraky hrozící sněhem. V domě na mě tentokrát nikdo nečíhal. Vyšel jsem po schodech, odemkl dveře a uviděl Edgarsona, který si hověl v mém koženém režiséřském křesle a četl si odpolední vydání Postu.

»No konečně,« řekl, složil noviny a vstal.

Bral jsem schody po třech; vyřítel jsem se z domu a chytil projíždějící taxík.

*

Noc jsem strávil u Kit na Východní 19. ulici. Vstávali jsme pozdě - byla sobota a Kit nemusela do práce - a zjistili, že těžké mraky neohrožily nadarmo a páchaly venku pěknou paseku. Špinavě šedá obloha nepřetržitě chrlila mohutné bílé vločky, v rádiu hovořili o postupném vyjasňování - tím nejspíš mysleli v dubnu - a Kit se rozhodla, že má chřipku. To mi přidělalo další starosti. Jako většina samostatných lidí měla i Kit při sebemenší nemoci mizernou náladu a já jsem brzy zjistil, že si nepřeje nic jiného, než abych vypadnul a nechal ji v klidu posmrkávat.

Jenže kam jsem měl jít? Byl v mém bytě stále ještě Edgarson? Vytočil jsem své číslo, ale ozval se mi jen vlastní hlas ze záznamníku. Nenechal jsem si žádný vzkaz.

Pak jsem si vzpomněl na Velkého Johna Branta, filmového režiséra. Byl ve městě a já jsem mu měl zavolat, abychom si domluvili interview. A tak jsem zavolał do Sherry-Netherland, kde mě spojili s Brantem. Jeho hlas byl chraplavý, ale přátelský. Představil jsem se a připomenul mu interview.

»A co třeba teď hned?« řekl.

»Výborně, jsem ve městě.«

»Tak přijedte na předměstí,« zasmál se a zavěsil.

Strčil jsem do kapsy šest tabletek Kitina valia, neboť mé vlastní zásoby se nacházely v obléhaném území. »Tak se brzy uzdrav,« rozloučil jsem se s Kit a políbil ji na naprosto chladnou tvář. Pak jsem se vydal do toho odporného světa.

*

Otázka: »Jaká je symbolika výskytu malého černého psíka na pozadí tolika záběrů vašeho filmu Nejezte žlutý sníh?«

Odpověď: »Aha, ten zatracenej čokl. To byla srandovná historka, to vám řeknu. Ten bastard patřil Sassi, jo. Jak ona jen tomu vořečkovi říkala? Jo, Rudolf. V každém případě to byl její třetí - ne druhý - druhý film pro American Artists. Nakvartýrovala se tenkrát ke Kleinbergovi a ten jí dělal, co jí na očích uviděl. Dokonce v tom filmu neměla ani hrát, jenže Kate si postavila hlavu, že pro Kleinberga nebude dělat za žádný peníze, a Kleinberg pohodil ten scénář v koupelně nebo čtvrtkde a Sassi si ho přečetla a řekla, že ten film chce dělat. A tak se na nás přilípala. A měla toho zasranýho mňavýho čokla, Rudolfa, kterej byl všechno možný, jen ne cvičenej. Furt pobíhal nekontrolovaně kolem dokola, až jsem řekl: „Seru na to, ať si tady ten vořežprut lítá, mně je to u prdele.“ Takže se nevyskytuje akorát v ty sekvenční v letadle, ale málem se tam taky dostal. Až na samým konci filmu toho podvraťáka přejel oregonskej policajt na motorce a Sassi trvala na tom, že ho za to musej zastřelit, ale Kleinberg zrovna nebyl oregonským guvernérem, tak toho nechala.«

Celé interview však neprobíhalo tak hladce. Myslím, že to byla spíše moje chyba, neboť jsem musel stále myslet na Edgarsona v mém bytě, ale Velký John Brant mi nijak moc nepomáhal. Ať jsem se ho ptal na cokoli, od těch nejobecnějších otázek na druhoplánové záležitosti až po technické detaily, vždycky se dostal k nějakým historkám. Zajímala ho zřejmě jen skatologie a drby.

A to jsem ještě utratil šedesát dolarů za kazetový magnetofon, abych si tyhle žvásty nahrál. Ještě u Kit jsem zjistil, že s sebou nemám vůbec nic, a tak jsem po cestě nakoupil blok a pero a tenhle laciný magnetofon, na který jsem pak zaznamenával jen pár pikantních historek.

Nicméně jsem přesvědčen, že špatné interview je vždycky chybou novináře. V každém interview jsou dva účastníci, z nichž jeden by měl být profesionál. Hovořil jsem s herci, kteří měli inteligenční kvocient kolem sedmi, a dokázal jsem je přimět ke kompetentním, ne-li bystrým odpovědím. Ta záležitost s Edgarsonem mi tentokrát zamžila mysl, takže jsem nedokázal Branta usměrnit a nechal ho plácát páté přes deváté.

Ta bezradná neformálnost rozhovoru byla dána také prostředím. Brant měl apartmá v jednom z horních pater hotelu Sherry-Netherland s výhledem na Central Park a Plazu, odkud zasněžený a stále zasněžovaný svět vypadal jak vánoční pohlednice od Curriera a Ivese, která omylem prošla automatickou pračkou. Do místnosti občas vstoupila vysoká, štíhlá a podnětně krásná dívka, která vždycky přihodila pár polen do krbu. Uptjeli jsme s Brantem bourbon s ledem a koukali do praskajících plamenů a ten kontrast mezi útulným vyhřátým pokojem a chladným zasněženým Central Parkem venku si přímo koledoval o nezávazný potlach, z něhož nemohlo vzejít nic moudrého.

A se samotným Brantem byly také potíže. Byl to už starý muž s jaterními skvrnami na rukách a na čele a vystouplými klouby prstů i zápěstí. Seděl tam jako schránka zrezivělých součástek. Nejlepší už měl za sebou a jeho mozek už zdaleka nebyl vyladěn na ty frekvence, které daly světu filmy jako Seznamte se s mariňáky, Všechno je zapomenuto a Skopiána. Byl užvaněný a uvolněný a uspokojený tím, že mohl hodinu zaměstnávat sluch neznámého mladíka, zatímco venku padal sníh a nádherná dívka se starala o to, aby se jeho starému tělu dostalo tepla.

Musel jsem však něco udělat, abych z toho setkání vytřískal aspoň nějaký užitek. Když jsem si vyslechl vzpomínky na psa Rudolfa, rozhodl jsem se, že se s Brantovou pomocí pokusím vyřešit i problém neodbytného Edgarsona, který mi bránil v práci. Měl jsem za to, že by to mohlo dát mému konání nový kurs.

Otázka: »Rád bych vám položil víceméně specifickou technickou otázku k jednomu filmu, který jste nedělal vy.«

Odpověď: »K filmu někoho jinýho?«

Otázka: »Ano. Jedná se o rozdělaný film jednoho mladého filmového tvůrce tady z New Yorku. Viděl jsem dosud natočenou část a rád bych se vás zeptal, jak vy byste si poradil s tím problémem, který teď stojí před tím mladým režisérem.«

Odpověď: »Nevím sice přesně, o co vám jde, ale můžem to zkusit a uvidíme, co se z toho vyvrbí.«

Otázka: »Výborně. Takže hrdina filmu je od samého začátku vydírán. Pak se mu však podaří zbavit se důkazů, které svědčí proti němu, ale stále se mu nedaří zbavit se vyděrače. Ten je větší než hrdina filmu a vyhrožuje, že ho přizabije a tak dále, dokonce se nastěhuje do hrdinova bytu, aby dostal své vyděračské peníze. Hrdina nechce jít na policii, protože se obává, aby se o něj nezačala zajímat a nevyhrabala proti němu nějaké další důkazy. Tak takhle to zatím natočil ten mladý režisér. Vyděrač je v hrdinově bytě a hrdina se rozhoduje, co má dělat. Kdyby to byl váš film, jak byste si s tím poradil?«

Odpověď: »No to by záleželo na scénáři.«

Otázka: »Myslím, že hrdina má nakonec zvítězit.«

Odpověď: »No tak to je dobrý.«

Otázka: »Otázka zní, jak byste postupoval vy?«

Odpověď: »No a co říká scénář?«

Otázka: »Na tom nezáleží. To je dosud otevřená záležitost.«

Odpověď: »Otevřená záležitost? Přece musíte vědět, jak to bude pokračovat.«

Otázka: »To právě záleží na vás. Jak byste si počínal?«

Odpověď: »Řídil bych se scénářem.«

Otázka: »Oni píšou ten scénář průběžně.«

Odpověď: »Tak jsou to šílenci. Bez scénáře nemůžete nic točit.«

Otázka: »Oni se dohodli, že to bude záležet na režisérovi, kam bude směřovat děj.«

Odpověď: »To je sice dobrý, ale z něčeho musíte vycházet. Musíte mít námět. Musíte mít scénář.«

Otázka: »Víte... Myslel jsem si, že režisér má ve filmu dominantní postavení.«

Odpověď: »To je přece doprdele jasné, že režisér má ve filmu dominantní postavení. Ale stejně musíte mít scénář.«

K ničemu to nevedlo. Co jsem měl dělat? Zeptat se na radu tří čtyř scénaristů? Je režisér auteur nebo co k čertu vůbec je?

Snažil jsem se pokračovat v tomto tónu ještě několika otázkami, ale ničeho jsem nedosáhl. Nakonec jsem zjistil, že filmová kariéra Velkého Johna Branta se dostala k mrtvému bodu. Už jen nařizoval kameramanovi, aby zaměřil objektiv na lidi, kteří právě hovoří. Když si pomyslím, jak vysoko jsem tohoto muže vždycky oceňoval!

Scénář. Jen nádeník se stará o nějaký pitomý scénář. Potřeboval bych si promluvit s nějakým skutečným režisérem; s Hitchcockem, nebo s Johnem Fordem, anebo s Johnem Hustonem, nebo s Howar-dem Hawksem. Co bude dál? tak zněla má otázka. Sam Fuller by určitě znal odpověď. I Roger Corman.

Propadl jsem beznaději. Brant přebíhal od tématu k tématu a interview se nedalo využít ani osobně, ani profesionálně. Nakonec se objevila slečna Krbová. »Nezapomeň, že máš na dvanáctou schůzku s obědem, J. T.« Takže oběd tady taky nedostanu. Posbíral jsem si své věci, potřásl jsme si rukama, usmáli se na sebe, prohodili pár lží, já jsem si vyslechl ještě jeden skatologický vtip a poté jsem odešel ze scény.

*

V hotelovém baru jsem poobědval další Kitino valium, ředěný bourbon a pár burských oříšků. Nakonec jsem dospěl k rozhodnutí. Nemůžu trávit život bloumáním ve vánici od jednoho dočasného útočiště k druhému. Musím znovu dobýt svůj vlastní domov. Musel jsem dostat Edgarsona ven a sebe dovnitř, a musel jsem to udělat hned.

Dal jsem si ještě jeden bourbon, abych se utvrdil ve svém rozhodnutí a zahřál se na dlouhou cestu, pak jsem opustil hotel a vydal se k domovu. Protože jsem bydlel necelých deset bloků odsud - přibližně mezi čtyřmi a pěti - rozhodl jsem se jít pěšky. Doprava byla stejně ochromena sněhovou kalamitou a chytit taxíka bylo nemyslitelné. Byl jsem oblečen dostatečně teple, až na boty, a tak jsem si sice rozmrzele, ale rozhodně, razil cestu sněhovou břečkou.

Sníh si počínal poněkud líně, avšak neúprosně. Nebyl vítr, k zemi se jen snášely milióny bílých vloček, neodbytně připomínajících čínský paradesantní výsadek. Připadalo mi, že neexistuje jediný důvod, proč by to mělo někdy přestat. Šedočerná obloha v sobě mohla skrývat nekonečné množství vlhkého sněhu, který mohl donekonečna padat. Možná, že se lidstvo vyvinulo na nesprávné planetě.

Po cestě jsem si v železářství na Třetí Avenui koupil bezpečnostní řetěz. Nemohl jsem si přitom nevzpomenout na Barta Ailburga, který měl dveře zabezpečené týmž bezpečnostním řetězem, a stejně byl zavražděn. Tento příběh však v mém případě neměl paralelu. Ailburg byl zavražděn svým milencem, což u mě nepřicházelo v úvahu.

V domě jsem strávil deset minut hledáním správce Romea, až jsem ho našel ve sklepním skladu, jak si popíjí víno. Byl namazaný a tvářil se nepřívětivě. »Momentálně nemakám, sire,« sdělil mi těžkým jazykem a snažil se ukrýt hnědý papírový pytlík s lahví Hombre nebo Ripple.

»Vy nepracujete nikdy,« sdělil jsem mu. »Ale teď se mnou půjdete nahoru, nebo zavolám Goldbendera a řeknu mu, že jsem vás našel opilého ve sklepě, jak si škrtáte sirky.«

Rozmrzelost se změnila v překypující rozhořčení. »Já přece nejsem vožralej!« Pak si vzpomněl na zbytek toho, co jsem mu říkal, a náhle zkrátí. Cítil se nevinný a byl z toho řádně zmaten. Brzy se však vzpamatoval a vykřikl: »Sirky? Já nemám žádné sirky! A neškrtám žádné zasrané sirky!«

»A taky Goldbenderovi řeknu,« pokračoval jsem zvolna, aby si uvědomil, co říkám, »že jsem chtěl zavolat policii, protože zcela opilý správce si ve sklepě škrtal sirky.«

Romeo zamával nohama ve vzduchu a polil se vínem, rozružen takovým útokem na svou počestnost. »Já nemám žádné sirky!« řval vztekle.

»A on vás vyhodí,« pokračoval jsem zatvrzele. »Zvlášť,« dodal jsem, »když si k vám čichne.«

Romeo si uvědomil, že se polil, a volnou rukou se začal zuřivě čistit. »Jsem z vás na nervy,« řekl a vypadalo to, že se každou chvíli rozpláče.

»Ale no tak, Romeo,« chlácholil jsem ho. »Odložte si tamhle svůj oběd a pojdte se mnou.«

»To nejni můj voběd.« Usmál se na pytlík a pak na mě, ale vzápětí se znovu zatvářil ztrápeně. »A taky nemám žádné sirky.«

»Pojďte, Romeo.« Obrátil jsem se a nestaral se o něj, dokud jsem nedošel ke schodům. Romeo prese všechna příkoří cupkal za mnou.

Když jsme se za hlučného doprovodu mých čvachtajících bot vyplahočili nahoru, Romeo řekl: »Co vůbec chcete?«

»Jen váš doprovod,« řekl jsem mu.

Potřeboval jsem skutečně jen jeho přítomnost. Až bychom vstoupili, Edgarson by mi vyšel v ústrety, ale uviděl by svědka a zmizel by. Takhle nějak se to mohlo udát a Edgarson měl ve finále vyklidit bitevní pole.

Jenže Edgarson tam nebyl. Opatrně jsem se vplížil do bytu s funicím Romeem v patách, ale v příšeří obývacího pokoje se nic nepohnulo. Rozsvítil jsem, rychle nahlédl do ložnice, do kuchyně a do koupelny. Byt byl prázdný. Edgarson jej opustil sám od sebe.

Romeo zůstal stát ve dveřích obývacího pokoje, nahrbený pod tíhou krivdy. »Oukej,« řekl, když jsem se k němu vrátil.

»Tak jsem tu. Co po mně chcete?«

»To je v pořádku, Romeo,« řekl jsem mu. »Mnohokrát vám děkuji. Už vás nebudu potřebovat.«

Přirozeně se mu nechtělo odejít. Nejdřív byl zmaten a rozmrzen tím, že jsem ho tahal nahoru, a teď byl zmaten a rozmrzen tím, že jsem ho posílal dolů. Některým lidem se člověk nezavděčí.

Nakonec však přece jen odešel. Z koupelnové skříňky pod umyvadlem jsem okamžitě vytáhl kladivo a šroubovák a pustil se do montáže bezpečnostního řetězu. Měl dvě části: kovovou destičku s šestipalcovým řetězem zakončeným kovovou kuličkou a trochu větší kovovou destičku s dlouhou škvírou. Řetězovou část jsem upevnil na rám dveří ve výši prsou, pak jsem horizontálně natáhl řetěz a udělal si na dveřích značku, kam až kulička dosáhne. Pak jsem si vyměřil upevnění druhé destičky. Když jsem skončil práci a zkusmo otevřel dveře zajištěné bezpečnostním řetězem,

vznikla mezera o šíři necelých čtyř palců.

Tak. Teď ať si Edgarson hraje s klíči; dveře jsou chráněny ještě jinak. Mohl sice dovnitř strčit ruku, ale to bylo tak všechno.

Když jsem byl konečně v bezpečí, znovu jsem se porozhlédl po bytě. Edgarsonova návštěva tu přece musela zanechat nějaké stopy. Nemohl mi v upomínku věnovat nějaký exkrement na podlaze? Nebo vložit pastičky na myši do postele? Nespáchal tu něco destruktivního nebo nechutného nebo destruktivního i nechutného zároveň?

Špatně jsem ho odhadl. Ten chlap mě sice ve čtvrtek večer zmlátil, ale když strávil celý den a noc v mém bytě, neprovedl vůbec nic. Jeho chování mi připadalo nelogické, ale pokud mě chtěl znervóznit, povedlo se mu to dokonale.

Kdybych zjistil, že mi rozbil veškeré nádobí nebo roztřískal nábytek v obývacím pokoji, víc by mě to rozčililo, ale byl bych méně napjatý, protože bych věděl, co od něj můžu očekávat a jak asi bude postupovat dál. Takhle jsem nevěděl, kdy ani jak příště udeří, nebo jak se bude chovat, až se znovu objeví.

Tentokrát se spokojil tím, že mi prohrabal papíry a zanechal mi stručný, ale hutný strojopisný vzkaz, který položil na telefonní záznamník:

»Máte čas do pondělního poledne.«

*

V neděli, v půl desáté ráno mě telefonem vzbudil Staples, za jehož obvyklou veselostí bylo cítit lehké podráždění.

»Jsi dneska ve formě, Carey?«

»Co? Cože?«

»Ale promiň, nevzbudil jsem tě?«

»Ne, ale klidně jsi mohl. Kolik je hodin?«

»Devět dvacet sedm. Šel jsi včera pozdě spát?«

To jsem tedy šel. Téměř do tří jsem se snažil proměnit Brantovo tlachání v slušné interview, abych se oprostil od myšlenek na Edgarsona. Teď už však jsem byl vzhůru a tak jsem se posadil v posteli a řekl jsem: »To je v pořádku, někdy přece vstát musím. Co se děje?«

»Vyskytl se další problém.«

»Problém? Tím myslíš vraždu?«

»To je ještě otázka. Já tvrdím, že je to jasný případ sebevraždy, zatímco Al Bray v tom cítí nějakou fintu. Nemá absolutně žádné důkazy, jen to prostě cítí.«

Tak tohle Staplese podráždilo. Nebylo to ani tak tím, že by s ním Bray nesouhlasil - to se za celou dobu jejich spolupráce muselo přihodit víc než jednou - ale spíš tím, že zpochybnil jeho roli. Od intuice tady byl Staples, zatímco od Braye se očekával metodický postup. Náhlá změna rolí byla znepokojující.

»Tím chceš naznačit,« řekl jsem, »že ty to považuješ za sebevraždu, zatímco on si myslí, že jde o vraždu?«

»On neví, co si myslí,« odpověděl Staples. »On jen cítí, že tu něco není v pořádku. A tak mě poprosil, abych ti zavolał.«

»On tě poprosil? Al Bray?«

»Dohodli jsem se, že pokud budeš ty souhlasit s verzí sebevraždy, Al kolem toho nebude dělat žádný další rozruch a uzavřeme to.«

»A co když si budu myslet, že je to vražda?«

»Pak to budeš muset dokázat,« zasmál se, podle mého trochu vyzývavě.

*

Poslali pro mě vůz řízený uniformovaným policistou. Nerad jsem nechával byt bez dozoru, protože bezpečnostní řetěz je funkční jen tehdy, když je někdo uvnitř, ale pak jsem si vzpomněl na tu fintu z několika stovek špionážních filmů. Vzal jsem papírovou zápalku, přehnul ji a zastrčil mezi rám a dveře těsně nad zemí. Vyčnívala jen tak, aby byla vidět, když člověk věděl, kam se má dívat. Kdyby někdo vešel dovnitř, spadla by na zem. Edgarsona to pochopitelně nemohlo zadržet, ale já bych byl včas varován. Kdyby zápalka ležela na podlaze, až se vrátím, věděl bych, že Edgarson je znovu v mém bytě, a došel bych si pro Romea.

Venku na mě čekal policista, který postával vedle neoznačeného černého Plymouthu. Jeho dech se v chladném počasí srážel do obláček páry. Sněžení ustalo, ale obloha byla stále šedá a obtěžkaná nízkými mraky. Teplota klesala.

Mířili jsme do 89. ulice poblíž Central Park West. Cestou mi policista vyličil situaci. Někáký nájemník dotyčného domu šel v osmdvacet ráno vyvenčit psa a na chodníku našel mrtvé tělo ženy, která tu ležela tváří k zemi. Nájemník se okamžitě vrátil do budovy a informoval vrátného, který zavolał policii. Vrátný také obstaral pokrývku a vyšel ven, aby tělo přikryl, přičemž si všiml, že tu ženu zná. Bydlela v jednom z těch dvoupodlažních podkrovních bytů v téměř domě. Zřejmě skončila nebo spadla nebo byla shozena z horní terasy.

Hlídkový vůz přijel na místo okamžitě, ale do bytu mrtvé ženy nikdo nešel, dokud nepřijeli detektivové z místního okrsku. Těm trvalo hodnou chvíli, než se dozvonili na manžela, který spal a o ženě nepřítomnosti v bytě neměl ponětí. Podle manžela byla jeho žena v poslední době sklíčená a malomyslná a hovořila o sebevraždě.

Pár se jmenoval George a Margo Templetonovi a oběma bylo něco přes padesát. On byl milionář a obchodoval nemovitostmi. Vlastnil mimo jiné kancelářské budovy a divadla na Broadwayi. Ona byla kdysi herečkou, ale před pětadvaceti lety se vzdala profesionální kariéry, když si ho vzala. Měli dva syny, kteří už stáli na vlastních nohou a nebydleli v New Yorku. Včera večer se oba manželé zúčastnili večírku, kde se velice opili. George Templeton přiznává,

že se tam veřejně pohádali, zda jí před pětadvaceti lety sňatkem zničil život nebo ne. Při návratu domů pokračovali v hádce ve své limuzíně se šoférem, a tak dále až do bytu, kde Templeton buď usnul, nebo se opil do nemoty. Od té doby až do příchodu policie si nic nepamatuje.

Templetonovi měli tři služební, z nichž jen jedna bydlela s nimi v bytě, ale sobotní večery a neděle trávila pravidelně se svou rodinou v New Hyde Parku.

Co se týče doby úmrtí, meteorologové zaznamenali konec sněžení kolem osmé hodiny ranní. Tělo bylo nalezeno v osm dvacet. Jak správce, který je našel, tak vrátný, který je přikrýval, odpřisáhli, že nebylo zasněžené. Smrt tedy musela nastat v rozpětí dvaceti minut po osmé hodině.

Tyto informace jsem stačil vstřebat, než jsme dojeli k budově. Byl jsem rád, že mrtvola už nebyla na chodníku. Při svých vraždách mám nejraději uklizeno.

Policejní řidič mě doprovodil do budovy a vyvezl mě výtahem nahoru. Ve výtahu jsem si ještě v duchu zopakoval, co mi řekl, a usoudil jsem, že Al Bray měl patrně pravdu. To nevypadalo jen jako vražda, to vypadalo jako má vražda, v níž byla navíc jen terasa. Tím myslím vraždu, kterou jsem spáchal. Hádavé ženy se nezabíjejí samy - takové zadostiučinění svému soku nedopřejí. Nejspíš to bylo tak, že George Templeton, unavený a opilý a náhle zestárlý, své ženě Margo nakonec jednu ubalil a ona si způsobila smrtelné zranění pádem na podlahu. Ve snáze předejít skandálu a soudnímu procesu ji George shodil z terasy dolů, pak předstíral spánek a policii řekl, že jeho žena vedla v poslední době sebevražedné řeči.

Měl jsem smíšené pocity, že jsem měl odhalit starého George - svým způsobem jsme byli členy jednoho bratrstva.

*

Byl to dvoupodlažní byt s točítým schodištěm.

Z výtahu jsem vystoupil rovnou do obývacího pokoje, který byl v nižším patře. Staples s Brayem seděli na zelených sametových pohovkách a vedli zarputilou diskusi. Zarazili se, když mě uviděli. Staples vypadal trochu domýšlivě a vyzývavě, Bray zaskočeně, ale neústupně.

A byl to právě Bray, kdo první promluvil, když jsme se vzájemně obřadně pozdravili. »Tahle věc se mi nějak nelíbí, pane Thorpe,« řekl. »Nejde mi to do hlavy. Je tu něco, co nesedí; to vím, ale nedokážu na to ukázat prstem. V minulém týdnu jste vytáhl z rukávu několikero řešení, takže byste mohl tentokrát taky zapracovat.«

»I kdybyste měl jen pohrbit ty Alovy pocity,« dodal Staples.

»Nevím, co bych k tomu řekl,« začal jsem opatrně. »Vy jste školení, já ne. Já měl jen začátečnické štěstí.«

»Třeba se vás ještě drží,« řekl Bray. »Pusťte se do toho.«

Vyšli jsme jednotlivě po točitém schodišti - nejdřív Bray, za ním já a nakonec Staples, který řekl: »Templeton tu zrovna teď není. Je někde v budově, ale přijel za ním jeho lékař a dal mu nějaké uklidňující prášky. Pokud s ním budete chtít mluvit, musíme něco vymyslet.«

Nad schody byla pánská ložnice, velká a zdobně zařízená, s francouzskými dveřmi na terasu. Na oknech po stranách francouzských dveří vykouzlil mráz roztodivné květy.

Staples se ujal slova. »Na terasu zatím nikdo nevstročil. Je přesně v tom stavu, v jakém byla před našim příchodem. Pojďme se podívat.«

Šel jsem za ním. Staples otevřel francouzské dveře. »Jak vidíte, jsou tu jen jedny stopy, které vedou přímo k zábradlí. Zpátky už ne.«

»To vidím,« přikývl jsem.

»Sundali jsme mrtvé boty a porovnali je s nejbližšími otisky. Stopy byly jednoznačně vyšlapány těmito botami.«

»Aha.«

Stál jsem strnule ve dveřích na terasu. Předchozí bezvětrné sněžení v kombinaci s průběžným poklesem teploty nám vytvořilo dokonalý operační prostor. Na jedné straně terasy byly opřeny dvě složené zahradní židle. Jinak tu nebyl žádný nábytek. Stopy v pěticentimetrové sněhové pokrývce byly zcela zřetelné. Kromě nich tu nebyly žádné jiné otisky. Za zasněženým zábradlím bylo v dáli vidět Central Park, zahalený v bělavé šedi.

Do místnosti pronikal chladný vzduch, i když nefoukalo. Ustoupil jsem od dveří a trochu jsem se třásl. Znovu jsem se zahleděl na zamrzlá okna. »Měli jste tyhle dveře delší dobu otevřené?« zeptal jsem se.

»O delší době se nedá hovořit,« řekl Bray. »Proč? Je to důležité?«

»Nevím, co je důležité,« řekl jsem. »Jen se snažím zorientovat v situaci.«

»Můžu ty dveře zavřít?« zeptal se Staples.

»Klidně.«

Staples zavřel francouzské dveře a pak mě s Brayem pozorovali, jak chodím po ložnici, namátkově zkoumám věci a pokouším se tomu přijít na kloub. Nakonec jsem se otočil k Brayovi. »Promiňte, seržante Brayi. Neříkám, že se mýlíte, ale nějak se mi nechce dostavit inspirace.«

Zmateně a nedůvěřivě se na mě usmál. Tušil, že lžu, ale nevěděl proč. »Nevidíte nic, co by mohlo poukazovat na vraždu, že?« řekl.

»Poukazovat? Já nevidím nic, co by ji mohlo dokázat. Poukazuje na ni spousta věcí, ale to už všechno znáte. Hádky na večírku, množství alkoholu, které vypili, a to ostatní.«

»Ale žádný důkaz.« Ted' zase začal po ložnici přecházet Bray a vrhal kolem sebe nasupené pohledy. »Něco tu musí být,« řekl. »Vím to, ale pořád se k tomu nemůžu dostat.«

»Je mi líto, že vám nemůžu pomoci,« řekl jsem mu. »Mrzí mě, že si kazím průměr.«

»Nic si nekazíš,« ujistil mě Staples. Když začínala mít navrch jeho teorie, byl opět otevřený a srdečný. »Pokud tu nic

není a ty nic nenajdeš, máš pořád stoprocentní úspěšnost.«

»Ale ne,« řekl jsem. »Já neříkám, že seržant Bray se mylí. Vím přesně, o čem hovoří. Je tu prostě zřejmě něco, co nehraje, ale já z toho nejsem o nic moudřejší než on.«

Tím jsem uklidnil Braye, aniž bych zkazil Staplesovi radost. Brzy nato mě poslali policejním vozem zpět domů. Staples se se mou loučil slovy: »Uvidíme se ve tři.«

»Cože? Aha, Plynové lampy.« Úplně mi to vypadlo z mysli. »Takže ve tři tě čekám i s manželkou. Těším se.«

Vzhledem k Brayově přítomnosti se slušelo pozvat ho také. Poděkoval a řekl, že se pokusí přijít, ale myslí byl stále u vraždy Margo Templetonové a svého mlhavého tušení, že tu něco nehraje.

Mohl na to přijít a taky nemusel. Já jsem pro člena svého bratrstva udělal, co se dalo.

Mnoho štěstí, Georgi.

6. ZÁHADA BEZPEČNOSTNÍHO ŘETĚZU

Zrovna jsem přepisoval své otázky, aby odpovědi Velkého Johna Branta dávaly smysl, když znovu zavolal Staples.

»Vypadá to, že se trochu opozdím,« řekl. »Objevily se nějaké nové skutečnosti.«

Chudák George. »V Templetonově případu?«

»Ne, v případě Laury Penneyové.« Tak žádný chudák George.

Proč se mi tak rozbušilo srdce? Byl jsem přece jediný, kdo byl deklarován za nevinného. »Nové skutečnosti? No to je skvělé.«

»Ještě nevíme nic jistě,« řekl Staples. »Dostali jsme anonymní dopis s jedním tipem.«

Edgarson! Ten hajzl, ten všivý parchant! Svíral jsem sluchátko tak křečovitě, až mě bolely prsty. »Tip?« řekl jsem.

»Jaký tip?«

»Je to všechno velmi nejasné a povrchní. Jisté však je, že to nepsal žádný blázen, který si o tom přečetl v novinách, protože uvádí podrobnosti, jaké může znát jen člověk skutečně zasvěcený.« A pak mi dal druhou ránu: »Neznáš nějakého přítele pani Penneyové, který by měl vztah k Bostonu?«

»K Bostonu? To myslíš mě?«

»Tebe?« podivil se Staples. »Myslel jsem, že jsi rodilý Newyorčan.«

»Ne, pocházím z Bostonu.«

»Ale ty to být nemůžeš. Nevíš o někom jiném?«

»Budu o tom přemýšlet,« slíbil jsem mu.

»Výborně. V každém případě jsem ti volal kvůli něčemu jinému. Já se zřejmě trochu opozdím. Patricie pojede přímo k tobě a sejdeme se až na místě. Pokud ti to tak vyhovuje.«

»Ale jistě. To je v pořádku.«

»Výborně. Tak zatím.«

*

Připravoval jsem zrovna v kuchyňce nějaké rychlé občerstvení, které bych nabídl před promítáním, když se mi zdálo, že od dveří bytu ke mně doléhají jakési škrábavé zvuky. Vyšel jsem z kuchyňky do obývacího pokoje a uviděl jsem nějakou ruku, jak sahá pootevřenými dveřmi k řetězu.

»Hej!« zařval jsem. »Ty parchante, tentokrát se dovnitř nedostaneš!«

Ruka se stáhla a dveře se zavřely. Vzdal to, všivák.

Ale moment. Nebylo něco na řetězu? Přimhouřil jsem oči, abych lépe viděl, a kradl jsem se ke dveřím. Muž na druhé straně do nich náhle prudce udeřil, dveře se otřáslly a kulička řetězu vypadla ze škvíry. Dveře se rozletěly a do mého bytu vešel Edgarson.

»Joj!« Běžel jsem zpátky do kuchyňky a vzal jsem ten nejdelší a nejostřejší nůž - který nebyl ani nijak zvlášť dlouhý, ani nijak zvlášť ostrý - nahrbil jsem se a zkusmo vydal několik výhružných zvuků. Pak jsem zařval: »Neopovažujte se přiblížit!«

Edgarson mi věnoval pohrdavý úsměv. »Chcete vidět, jak vám ten nožík vezmu?«

»Já to myslím vážně,« řekl jsem.

Došel ke mně, vzal mi nůž, hodil jej do dřezu a pak mi pustil ruku. »Teď si můžeme pohovořit,« řekl.

Zamířil jsem k bytovým dveřím, ale on se nepohnul. Stál ve dveřích kuchyňky a zavolal na mě: »Venku je pěkná zima.«

Byl jsem jenom v košili. S rukou na klíče jsem se na něj ohlédl a zjistil jsem, že nijak výhružně nevypadá. Jen tam tak postával, koukal na mě a čekal, až se uklidním. Když mě odzbrojoval, tak také nepoužil nějaké mimořádné fyzické násilí. Nevěděl jsem, co mám udělat, a tak jsem váhavě řekl: »Co chcete, Edgarstone?«

»Vy víte, co chci.«

»Za chvíli ke mně přijdou přátelé,« sdělil jsem mu. »Budou mezi nimi dva policisté.«

»Toho už jsem si stačil u vás všimnout, pane Thorpe,« řekl, došel ke kanapi a posadil se. »Jste s těmi dvěma poldy jedna ruka.«

»Řekli mi o tom anonymním dopisu, který jste napsal.«

Šťastně se na mě usmál. »Tak vy už o tom víte? Zrovna jsem vám to chtěl říct.«

Pustil jsem kliku a vrátil jsem se do obývacího pokoje. »To byla rána pod pás. Nehrajete fair.«

Rozhodil ruce. »A co na tom není fair, pane Thorpe? Vy mi dlužíte deset tisíc dolarů a vy mi je taky do zítřejšího poledne zaplatíte.«

»Já vám nedlužím! Důkazy jsou zničeny už na mé nic nemáte!«

»A vy myslíte, že vystačíte s tím, co jste jim nakecal?« Zavrtěl hlavou a jeho úsměv ochabl. »To je minulost, nemyslíte,

pane Thorpe? Vy jste už svou verzi řekl, ne? A nemůžete ji změnit, zrovna tak jako já nemůžu změnit svou.«
»Takže nastala patová situace,« řekl jsem.
»Ne tak docela.« Edgarsonův úsměv byl opět šťastnější. »Mezi námi dvěma je jistý rozdíl,« řekl. »Já jsem Lauru Penneyovou nezabil, zatímco vy ano. A já vím, že jste ji zabil.«
»Ale nemůžete s tím nic dělat. Nemůžete měnit svou verzi.«
»To máte pravdu, pane Thorpe. Mohu teď plnit svou občanskou povinnost pouze anonymně.«
»Nemůžete nic dokázat.«
»Ale pane Thorpe, jaké důkazy potřebuju uvádět v anonymním dopisu? Stačí mi upoutat jejich pozornost, ne? A zbytek už nechám na nich.«
»To už jste udělal.«
»Myslíte ten první dopis.« Skromně se usmál a zavrtěl hlavou. »Dokážu napsat mnohem hezčí, pane Thorpe.«
»Vážné? A co byste jim psal? Jak může anonymní dopis - «
Vtom zazvonil telefon. Znepokojeně jsem se na něj podíval a šel jsem ho zvednout. Cestou jsem dokončil myšlenku: » - být přesvědčivější než já? Já teď ty poldy znám, kamarádím se s nimi. Ano?«
Staples: »Tady je znovu Fred, Carey. Poslyš, bude to ještě chvíli trvat, takže se určitě opozdím.«
Vrhl jsem zlostný pohled na Edgarsona. »To mě mrzí, Frede.«
»Ale Patricia už je na cestě. A já se budu snažit dostat se k tobě co nejdřív.«
»Bez tebe nezačneme,« slíbil jsem mu.
»Víš co je zajímavé?« řekl. »Kolik lidí ve skutečnosti nepochází z New Yorku.«
»Fakt?«
»Budu ti o tom vyprávět, až se uvidíme.«
»Tak jo. Zatím.« A zavěsil jsem.
»Podívejme, podívejme,« řekl Edgarson. »Snad to nebyl sám Fred Staples? Detektiv seržant z oddělení vyšetřování vražd?«
»Omluvte mě na chvíličku,« řekl jsem a odebral se do koupelny, kde jsem spolkl valium a alka-seltzer. Pak jsem tam hodnou chvíli postál a pozoroval se v zrcadle.
Věděl jsem, co mám dělat. Měl jsem snad jinou možnost?
Ze skříňky pod umyvadlem jsem vytáhl kladivo a nepatrně pootevřel dveře, abych ho viděl. Procházel se po pokoji. Zastavil se u knihovny, letmo ji přešel pohledem, vybral si jeden výtisk časopisu Film Třetího světa a zalistoval jím. Upoutá ho dvoustránková fotografie z pornofilmu?
Upoutala. Sevřel jsem kladivo a vyplížil jsem se z koupelny na koberec obývacího pokoje. Měl jsem ještě v živé paměti, jak snadno mi odebral nůž a byl jsem si vědom toho, co by se stalo, kdyby mě viděl přicházet k němu s kladivem v ruce. Zdvihl jsem kladivo nad hlavu a tiše a rychle jsem se na něj vrhl.

*

Zrovna jsem zapínal Edgarsona do cestovního pouzdra na obleky, když zazvonil zvonek.
Podíval jsem se na psací stůl. Digitální hodinky, které tam stály, ukazovaly 3:02; Staples, nebo jeho žena.
Dovřel jsem zip, utíkal do koupelny, zavřel vodu, a oťel kladivo a uložil je do skříňky. Když jsem vycházel z koupelny, zvonek se ozval znovu. Další prodleva by byla podezřelá, a tak jsem stiskl bzučák a odtáhl zapouzdřeného Edgarsona do ložnice, kde se mi po určitých potížích podařilo zavěsit ho do skříně. Odklusl jsem zpět do obývacího pokoje, shrnul jsem obsah Edgarsonových kapes do jedné zásuvky psacího stolu a ještě jsem se stačil ujistit, že krvavá skvrna na koberci je dokonale vyčištěna. Pak se ozvalo zaklepání na dveře od bytu. Otevřel jsem a dovnitř se vnesla Patricia Staplesová, nabalená jak Anna Karenina. »Paní Staplesová. Tak jen pojďte.«
Společným úsilím jsme vecpali do předsíňové skříně množství klobouků, kabátů, šál a rukavic, které ze sebe svlékla, já jsem ji mezitím informoval o posledním telefonickém hovoru s jejím manželem a ona příkyvovala, že ano, že jí Fred o nějakém zdržení říkal, ale na to už je ona zvyklá. Jako policistova žena nemůže čekat žádnou velkou dochvilnost. Zatímco jsem ji příkyvoval, s nelibostí jsem si prohlížel svůj bezpečnostní řetěz. Nepozoroval jsem žádnou odlišnost, žádné stopy narušení, a přece se přes něj Edgarson dostal, jako by byl spleten z trávy. Jak to jen dokázal?
»Vy to tu ale máte pěkné,« řekla paní Staplesová a přemístila se do obývacího pokoje.
Chvíli jsme nezávazně tlachali, až jsme dospěli k tomu, že ona si dá ředěný bourbon, pokud si jej budu dávat já. Odebral jsem se do kuchyně, abych připravil nápoje. Byl jsem nervózní z toho, jak se prochází po pokoji a tu a tam se na něco zahledí. Nezanachal jsem po sobě nějaké stopy?
Rychle jsem přinesl naplněné sklenice a ona se na mě usmála. »O starých mládencích se říká, že neumějí udržovat domácnost, ale vy to tady máte jako ze škatulky.«
»To jsem jen tak poklidil z povrchu,« řekl jsem.
Ukázal jsem jí na pohovku a posadil se vedle ní. Pozdvihla sklínku. »Na zdraví.«
To jsem ji odsouhlasil a napili jsme se. »Já samozřejmě nejsem tak docela starý mládenec,« řekl jsem.
S mírným zájmem pozdvihla obočí. »Vy jste ženatý?«
»Nežijeme spolu. Moje žena je v Bostonu a usiluje o rozvod.«
»To je smutné.« Trochu se ke mně naklonila. »A děti máte?«
»Dvě. Chlapce a děvče.«
»A vídáte se s nimi?«
To by ještě scházelo. »Občas,« řekl jsem. »Samozřejmě ne tak často, jak bych si přál.«

»Ano, jistě.« Přemítavě upila. »Rozvod je strašná věc.«
Tuhle konverzaci jsem s ní mohl vést z druhé strany ulice. »Ano, ale někdy je to jediné východisko.«
Vzdychla, napila se, znovu vzdychla a promluvila: »Četl jste ten článek v posledním Reader's Digestu?«
»Nová naděje pro zemřelé?«
Velké modré oči pomalu zamžikaly. »Cože?«
»Promiňte,« řekl jsem. »Který článek jste měla na mysli?«
»Ten od Monsignora, o rozvodu.«
»Ne, ten jsem nečetl.«
»Psal, že se jedná o velice závažný životní krok.«
»Tak to taky cítím.«
»Který zvláště těžce poznamenaná děti.«
Tak o těch dětech už by to stačilo. »Dospělé to přirozeně poznamená taky.«
»To jistě.« Odmlčela se a hlavou se jí honily nějaké slepičí myšlenky. Upíjela bourbon a vypadala při tom krásně jako slunce západ a stejně tak inteligentně. Zahleděla se někam na opačný konec místnosti a řekla: »Fred nemůže mít děti.«
»Ach,« řekl jsem.
»Se svým seržantským platem určitě ne.«
»Och,« řekl jsem.
Znovu vzdychla, znovu se napila. »Je to těžké, přivést na svět dítě v současné době.«
»Někdy to není tak těžké.«
Zahleděla se na mě těma svýma očima. »Prosím?«
»Ale nic. Jen jsem s vámi souhlasil,« vysvětlil jsem jí. Od dalších vytáček mě zachránilo zazvonění telefonu.
Byl to Fred. »Poslyš, Carey, strašně mě to mrzí, ale já se k tobě dneska prostě vůbec nedostanu. Máme teď s Alem Brayem spoustu práce, ale vypadá to na zlom ve vyšetřování.«
Byl jsem otočen zády k Patricii. Zavřel jsem oči a řekl: »To způsobil ten anonymní dopis?«
»Možná. Drž nám palce,«
»Držím.«
»Problém je v tom, že se odsud nedostaneme. Aspoň několik hodin ne.« Pohlédl jsem na Patricii Staplesovou, která seděla na mém gauči. Budu s ní nadále muset vést konverzaci a nic už mě od toho nezachrání. »To je škoda,« řekl jsem.
»Máš tam přece Patricii, ne?«
»Je tady,« řekl jsem vesele.
»A šlo přece o to, aby ona viděla ten film, ne? Nevadí ti to?«
»Určitě na tebe nemáme čekat?«
»To bude trvat dlouhé hodiny, Carey. Díky za nabídku, ale začněte s Patricií sami, ano?«
»Když myslíš.«
»Mohl bych s ní mluvit?«
»Jistě.«
Nesl jsem telefon Patricii a všiml jsem si, že obě skleničky jsou prázdné. Zatímco mluvila s manželem, odnesl jsem je do kuchyně, dolil a rozmrzele přemýšlel o Edgarsonově anonymním dopisu. Stačil ještě ze záhrobi - nebo z cestovního pozdru - srovnat skóre? Přišel v tom anonymním dopisu ještě na něco jiného?
Zdálo se však nepravděpodobné, že by se mnou Fred Staples tak přátelsky hovořil, kdyby stopy vedly ke mně. Nebo že by mě klidně nechal o samotě se svou manželkou.
Tyhle myšlenky mě uklidnily, a tak jsem se s čerstvými nápoji vrátil do obývacího pokoje. Patricia už dotelefonovala a prohlížela si mé filmové plakáty. S díky přijala skleničku a hned se napila. »Tak-že si můžeme promítnout ten film,« řekla.
»Dobře,« přitakal jsem. Přinesl jsem krabici a instaloval do promítačky první kotouč. »Musím vám říct, že mě velmi těší Fredova důvěra, když vás se mnou nechá samotnou.«
»Ale to on tak důvěřuje mě,« řekla bezstarostně. »Myslí si, že kdybyste na mě něco zkoušel, odrazila bych vás.«
Bylo v té poznámce něco dvojsmyslného? Zkoumavě jsem na ni pohlédl, ale tvářila se jako vždy neutrálně. Vrátil jsem se k zavádění filmu. (Už jsem mohl mít všechno připravené, kdyby se mi do toho nenavezl Edgarson.) Konečně jsem byl hotov. Natočil jsem pohovku, abychom dobře viděli, a vypnul telefon, aby nás nic nerušilo. »Tak můžeme začít,« řekl jsem. »Všechno je připraveno. Kdybyste se usadila na své místo ...«
Usadila se. Zhasl jsem v pokoji a zapnul promítačku. Zaostřil jsem a posadil se vedle ní. Plynové lampy začaly.
Hned jak se Ingrid Bergmanová poprvé vyděla, Patricia mi zmáčkla ruku. Pevně jí svírala s očima upřenýma na plátno. Když se Ingrid Bergmanová vyděla podruhé, stáhla mi Patricia ruku do svého klína a držela ji tam v obou dlaních. Teplounký klín to byl. Klouby jsem měl vmáčkнутé v jejím rozkroku, z něhož vycházelo voňavé teplo. Joseph Cotten na plátně zrovna tušil, že něco není v pořádku, ale klidný Charles Boyer kontroloval situaci. Když se Ingrid Bergmanová vyděla potřetí, Patricia provedla jakýsi komplexní pohyb, který způsobil všeobecné tření dosud zainteresovaných částí těla, a v tu chvíli už to bylo i na mě moc. Volnou rukou jsem si přitáhl její hlavu a hluboce se napil nektaru z jejích rtů.
Nebránila se. Na druhé straně se nijak výrazně neangažovala, ačkoliv nepřestávala dlaněmi tisknout mou ruku do svého klína. Obecně by se dalo říct, že polibek pojímala stejným způsobem jako konverzaci - s mírně zdvořilým zájmem. Všechny polibky musí jednou skončit. Patricia se trochu odtáhla a já jsem v jejích očích uviděl světla promítaného filmu. Vážně jsme na sebe hleděli. A ona vážně řekla: »To bychom neměli.«
Tak dobře, děvče, tenhle postup znám. »Jistěže ne,« řekl jsem a stáhl jsem ji na koberec.

*

»Máš nádherné Venušiny chloupky,« řekl jsem. Zahleděla se na zmíněné místo.

»Že jo? Měkké jako kožíšek. Jenže v létě to musím holit, holit a holit. Kvůli plavkám.«

»V bikinách musíš vypadat fantasticky.«

Usmála se na mě. Zjistil jsem, že nade vše miluje lichotky. »Někdy se ti v nich musím ukázat.«

»To musíš.«

Byli jsme v té chvíli už v ložnici. První kotouč Plynových lamp se bezprizorně odvinul, když jsme se začali sbližovat.

Musel jsem rychle vypnout promítačku a dománěvrovat tu neuvěřitelnou ženu do postele, kde jsme mohli zkoušet různé způsoby sbližování, aniž bychom si odřeli kolena a lokty.

Bylo to poprvé, co jsem obcoval se ženou v ložnici, kde visela ve skříní mrtvola, dokonce má vlastní oběť, a musím říct, že jsem necítil vůbec žádný rozdíl. Nepůsobilo to na mě fyzicky ani kladně, ani záporně. Možná jsem abnormální.

Má reakce byla však naprosto normální, když Patricia vstala z postele a zamířila ke skříní. »Hmmm,« řekl jsem. »Hmmm, hnnn, hnnn,«

»Máš tu někde župan? Hele, tady je. Froté, zbožňuju froté, miluju dotek froté s pokožkou.«

Tyč na ramínka se prohýbala pod cestovním pouzdralem. Zavřela dveře skříně, oblékla si můj župan, usmála se na mě, něžně zatřepetala prstíky na rozloučenou a odešla se do koupelny.

Panebože. Vzhledem k tomu, že jsem vyčerpal své zásoby valia, vyšel jsem bosky do obývacího pokoje, rozsvítil nejmenší lampičku, našel svou sklenici a udělal si bourboun s ledem. Když jsem se vrátil do ložnice, Patricia se už oblékala. »Je strašně pozdě,« řekla mi.

»S tím si nedělej hlavu. Napiješ se ještě?«

»Ne, radši půjdu domů. Fred by měl starosti.«

Na to měl Fred plné právo, i když bych neřekl, že si právě teď dělá starosti tohoto druhu. »Právě jsi viděla Plynové lampy, vzpomínáš si?«

»Jistě,« řekla a věnovala mi překvapivě lascivní úsměv.

»Měla bys o tom filmu něco vědět,« upozornil jsem ji a zatímco se oblékala a líčila a česala a obecně se důkladně šlechtila, podal jsem jí poměrně podrobné informace o ději filmu. Tím byla připravena k odchodu. Stále ještě nahý jsem ji doprovodil ke dveřím. »Takže si pamatuj,« řekl jsem, pomáhaje jí do kabátu a kloubouků a rukavic a šál, »udělal to Charles Boyer a ty klenoty byly v těch ša-tech.«

Přikývla. »Klenoty byly v šatech.«

»Snad se brzy uvidíme,« řekl jsem.

»Určitě,« ujistila mě s rozzářenýma očima. Políbila mě na nos a odešla. Když sešla první schody, zavřel jsem dveře a šlápl jsem přímo na připínáček.

»Au,« zavyl jsem a poskakoval po jedné noze, dokud se mi nepodařilo připínáček vytáhnout. Pak jsem kulhal sem a tam po půldruhé noze a klel jsem, dokud mě nenapadlo, odkud se tam ten zatracený připínáček mohl vzít. Z mého psacího stolu určitě ne, ten byl příliš daleko.

Zamyšleně jsem rozsvítil všechna světla. Nejdřív jsem neobjevil vůbec nic. Pak jsem, také na podlaze, našel gumičku. Kde se tu ty věci vzaly?

Edgarson. Bezpečnostní řetěz.

Ano. Když jsem si pečlivě prohlížel bezpečnostní řetěz, uviděl jsem ve dveřích malou díрку. Byla nad kovovou destičkou. Teď už mi bylo jasné, jak to Edgarson udělal. Smyčkou připevnil gumičku k řetězu a druhý její konec přišpendlil ke dveřím nad destičku. Když byly otevřené, gumička byla napjatá. Jakmile je zavřel, gumička se smrštila a vytáhla kuličku i s řetězem ze škvíry.

Další iluze se mi rozplynula.

7. PROBLÉM DRUHÉ ŽENY

V době Patriciiny návštěvy se telefon ozval třikrát, a tak jsem se teď zaposlouchal do vzkazů a probíral jsem se při tom Edgarsonovými věcmi, které jsem mu vytahal z kapes.

Vzkazy však byly jen dva; jeden volající zavěsil, aniž něco řekl. Prvním z těch, kteří promluvili, byl Jack Freelander, který se proehmoval a prokoktal k další prosbě o rozumy pro ten svůj zatracený pornočlánek, který mu stejně Esquire nikdy neuveřejní. Druhý vzkaz byl od Kit: »Ahoj miláčku. Najednou se cítím o moc líp. Včera jsem byla protivná, vid'?

Výhodila jsem tě do sněhu. Přijď ke mně a já ti to vynahradím.«

Kdykoliv jindy, milá Kit, ale tentokrát jsem a) naprosto vyždímaný a b) příliš zaměstnaný svým nezvaným hostem, který tu stále prodává.

Výsledek prohlídky Edgarsonova majetku: jedna peněženka s třiceti sedmi dolary, čtyřmi úvěrovými kartami, legitimace detektivní společnosti Tobin - Global s jeho fotografií, řidičský průkaz, asi dvacet různých navštívenek, několik pomáčkaných novinových výstřižků, které mi nic neřikaly, a několik papírků popsaných poznámkami, převážně telefonními čísly. Tři mohutné svazky klíčů. Předplatní parkovací lístek do garáží na První Avenui. Skautský nůž s tolika udělatky, že by se jím dal rozmontovat tank. Plastikové pouzdro s kapesní sadou šroubováků. Zkoušečka. Různé obálky s důležitě se tvářícími listinami o různých osobách propuštěných na kauci a odcizených automobilech. Malý adresář - nebyl jsem v něm zapsán. Zpoloviny vytrhaná šeková knížka, jejíž zbývající listy byly prázdné. Malá kovová krabička s napínáčky, svorkami, gumičkami, podložkami pod matičky a tak dále. Rolička izolační pásky. Potrhaný výtisk paperbacku E. Howarda Hunta Jeden z našich agentů je nezvěstný. Dolar a sedmatřicet centů v drobných.

Zasunul jsem do kapsy peněženku, předplatní lítek na parkování a drobné, zatímco klíče a nůž a sadu šroubováků a zkoušečku a malou kovovou krabičku a roličku izolační pásky jsem shrnul do zásuvky a obálky a šekovou knížku a

adresář jsem roztrhal a hodil do koše na odpadky, kde už spočíval papírový pytel. Poté jsem se zachrul do kabátu a odešel z bytu.

Bylo krátce po osmé večer a všude bylo plno vozů z Queens, což je běžný víkendový úkaz, na který si zdejší obyvatelé těžce zvykají. Bylo velmi chladno, oblohu stále pokrývala nízká šedá mračna a zatímco z hlavních tříd už byl sníh odklizen, vedlejší ulice byly dosud neupravené.

Našel jsem garáže na První Avenui a Edgarsonův předplatní parkovací lístek mě dovedl až k tomu příšernému modrému plymouthu, v němž mě pronásledoval. Výplatil jsem vrátnému čtvrt dolar sprotíného z Edgarsonovy peněženky a vrátil se plymouthem zpátky domů, kde jsem zaparkoval u Staplesova oblíbeného požárního hydrantu.

Nejhorší a nejneshůdnější práce byla odtáhnout zapouzdřeného Edgarsona po schodech dolů. Bum, bum, bum - o každý schod. Nedokázal jsem tu věc zvednout, a tak jsem ji musel odtáhnout po zasněženém chodníku a s vynaložením obrovského úsilí nacpat do kufru. Nakonec se to nějak srovnalo samo, a tak jsem zabouchl víko a odjel na Kennedyho letiště, kde mi nosič s označením letecké společnosti TWA sdělil, že nemůžu parkovat tam, kde jsem zaparkoval.

»Potřebuji se jen zbavit zavazadla, je na mě příliš těžké.«

Když jsem otevřel kufr, shovívavě se na mě usmál a uchopil cestovní pouzdro za držadlo ve snaze je zvednout. Jeho výraz nasvědčoval tomu, že si právě uhnal kýlu. »Panebože,« řekl, »to je ale těžké.«

Měl jsem zažertovat, že je v tom mrtvola? Ne, to raději ne.

Nosič ztěžka přesunul pouzdro na svůj vozík. »Už máte letenku, pane?« zeptal se mě.

»Ještě ne.«

»A kam poletíte?«

Měl jsem pocit, že chladné klima bude za daných okolností nejpříhodnější. »Do Seattlu,« řekl jsem.

»Tak dobře, pane. Svě zavazadlo najdete u letenkové pokladny.«

Poděkoval jsem mu, věnoval mu jeden z Edgarsonových dolarů a on Edgarsona odvezl.

Po cestě k odstavnému parkovišti jsem zvažoval možnost, že další kroky už nepodniknu, ale čas a zmatek byly mými spojenci, a tak jsem odjel letištním autobusem k pokladně TWA a za pomoci jedné z Edgarsonových úvěrových karet jsem mu koupil přímou letenku první třídy, aby si udělal výlet do Seattlu. Mé zavazadlo bylo označeno a dvěma letištními zřízenci naloženo na dopravní pás, odkud se Edgarson vydal na cestu na západ. Pokladní porovnála mou napodobeninu s Edgarsonovým podpisem na úvěrové kartě, kterou mi vrátila společně s letenkou, a popřála mi příjemnou cestu. »Mnohokrát děkuji,« řekl jsem. »Miluji Seattle v tomto ročním období.«

Za pouhých patnáct Edgarsonových dolarů mě taxík odvezl na Manhattan. Vyprázdnil jsem peněženku a peníze jsem si nechal. Všechno ostatní jsem nacpal do kapes kabátu a po cestě k domovu to rozstrkal po pětadvaceti či třiceti odpadkových koších. Doma jsem zjistil, že mi volalo povicero lidí.

Nejdříve rodina Staplesova. Patriciin vzkaz byl stručný a měl vzpomínkový podtón. Obé u ní bylo překvapující. Když vzápětí nato promluvil Fred, pocítil jsem lehké zamrazení, od něhož mi nikterak nepomohl obsah vzkazu.

»V případě Laury Penneyové se objevily další skutečnosti, Carey. Myslím, že bys nám s tím mohl ohromně píchnout. Zavolej mi do kanceláře.« A nechal mi číslo.

Nejdřív jsem zavolal Patricii. Vyměnili jsme si pár horoucích slov o tom, jak se nám to líbilo a jak se nám to zase bude líbit a tak dále a ona mi pak řekla, že zítra odpoledne bude na Manhattanu a jestli nebudu doma mezi druhou a třetí. Kupodivu budu.

»Miláčku,« řekl jsem jí, »nerad ti to říkám, ale Fred se u mě občas zastaví. Nerad bych, aby náhodou poznal tvůj hlas na telefonním záznamníku, jestli mi rozumíš.«

»Tím chceš říct, že ti už nesmím říkat takové věci?«

»Neříkej je nějakému chladnému automatu,« vysvětlil jsem jí, »povídej je mému horoucímu uchu.«

Poslechla mě a prodlela u některých podrobností zítřejší návštěvy. Když se mi podařilo ji zastavit, byl jsem poněkud zpocený. Musel jsem si jít umýt obličej ve studené vodě, než jsem zavolal jejímu manželovi.

Hrdelní newyorský hlas mi sdělil, že Staples není přítomen, ale když jsem se představil, dal mi telefonní číslo, na kterém bych mohl Freda zastihnout. Poznamenal jsem si je, zavěsil, a pak jsem si teprve uvědomil, že je to Kitino číslo.

Je to vůbec pravda? Hlavou mi proběhly úvahy o prohazování partnerů ve čtveřici Fred a Patricia a Carey a Kit, ale ty byly vzápětí vystřídány realističtějšími myšlenkami na to, že Staples právě teď pracuje na Lauřině vraždě a tahle práce ho přirozeně přivedla k mé dívce.

Mohl jsem si tedy vybrat. Mohl jsem zavolat Staplesovi, abych přesně zjistil, o co jde, nebo jsem mohl využít letenky do Seattlu. To bych si ale musel koupit novou, protože ta původní byla roztrhána na tucet kousků a spočívala v přesně tolika odpadkových koších. Ponechal jsem si Seattle jako alternativu a vytočil jsem Kitino číslo. Telefon vzala ona.

Měla trochu napjatý hlas. »To jsem já, miláčku,« představoval jsem se. »Měl jsem tu dva vzkazy, že ti mám zavolat.«

»Ahoj Carey.« Zřetelně, ale chladně. Přirozeně mě oznamovala Staplesovi.

»Už se cítíš líp?« řekl jsem, jako bych neměl na světě jinou starost.

»Ano. Myslím, že to byla nějaká ta čtyřiařicetihodinová chřipka.«

»Když takovouhle čtyřiařicetihodinovou chřipku chytanu já, trvá týden.«

»Můžu ti zavolat za chvíli, Carey? Zrovna teď jsem trochu zaneprázdněná.«

»Fredem Staplesem,« řekl jsem. »To byl ten druhý vzkaz, že se mnou chce mluvit.«

»Fakt? To jsem nevěděla. Počkej u toho.«

Počkal jsem a za chvíli se ozval hlas Freda Staplese. Pozorně jsem naslouchal, zda neuslyším nějaké podezřelé nuance hlasu nebo jiné změny, ale byl to týž nadšený Fred jako vždycky. »Ahoj, Carey, jak se ti daří?«

»Docela dobře,« řekl jsem.

»Nikdys mi neřekl, že máš tak nádhernou přítelkyni.«

Odpověděl jsem mu ve stejném tónu. »Já si ji schovávám pro sebe, Frede.«
Zasmál se a řekl: »Nechystáš se už nikam dneska večer, Carey?«
»Ne.« Měl jsem sice na jazyku nějakou výmluvu pro večerní absenci, ale ovládl jsem se. Říká se, že jen viník utíká. A staví se odpor.
»Rád bych se u tebe zastavil,« řekl Staples. »Asi tak za půl hodiny, ano?«
»Budeš pít kávu nebo bourbon?« (Policajt nepije nic s tím, koho se chystá zatknout.)
»Mmmm... Radši kávu.«
Trochu se mi ulevilo. »Budu tu na tebe čekat,« řekl jsem. Ale když jsem se pokoušel zavěsit, napoprvé jsem se netrefil do vidlice.

*

Pokud se chystáte spáchat vraždu - a to bych vám zrovna nedoporučoval - musíte se v první řadě vystříhat jedné věci: po vraždě se nesmíte vyspat s manželkou vyšetřujícího detektiva. Jen vám to přidělá starosti.
Vůbec se mi zdá lepší nechat na pokoji všechny policajtské paničky. Když už nic jiného, jejich manželé chodí ozbrojeni. A pak, policajt vám může způsobit spoustu jiných potíží, když ho rozčílíte; má víc síly v policejním odznaku než ve své pistoli. Navrhoval bych, aby ženy policajtů, podobně jako jeptišky, byly ponechány mexickým banditům.
Není nic horšího, než nedbat svých vlastních rad. Jenže já to s Patricií Staplesovou takhle nemyslel; ono se to prostě tak vyvinulo.

Ať už jsem to myslel jakkoliv, dobře ozbrojený policista Fred Staples mohl být na stopě a) Edgarsonova vypuštění do volného prostoru a b) svého vlastního oparožení. Bez ohledu na množství pozřeného valia a bourbonu mě neustále pronásledovala myšlenka, že nějaká maličkost upoutá pozornost bdělého Fredova oka. Ačkoliv jsem vyluxoval, ustlal a půltucetkrát prošel celý byt, nebyl jsem stále na jeho návštěvu připraven, když o hodinu později zazvonil, ale pustil jsem ho dovnitř.

Al Bray s ním nebyl, a to mi vlilo trochu naděje do žil. Usmáli jsme se na sebe, pozdravili se a potřásli si rukama. Vešel do bytu a zjevně si ničeho na ničem nevšiml. Nalil jsem nám oběma kávu, on se uvelebil na pohovce, kde předtím seděla Patricia, a já jsem se obezřele posadil do režiséřské židle.

»Volal jsem Patricii, než jsem šel k tobě,« řekl mi. »Povídala, že se měla naprosto skvěle.«

»To jsem rád,« řekl jsem. »Bylo mi potěšením.«

»Poprosila mě, ať ti vyřídím, že Plynové lampy se jí opravdu líbily.« V rozhovoru s Patricií jsme název filmu používali k označení milostných aktivit. Rozhodla se snad hrát nebezpečnou hru? Doufal jsem, že ne, a tak jsem řekl něco obecného a převedl řeč jinam. »Musíš mi říct, proč jsi byl u Kit. Hořím zvědavostí.«

»Přirozeně proto, že znala paní Penneyovou,« řekl.

»Tak dobře zas ne.«

Snažil se mi něco tajit?

»Když se případ nechce pohnout z místa,« vysvětlil mi, »musíš rozšiřovat okruh vyslýchaných osob a doufat, že na něco narazíš.«

»Kit se znala s Laurou jen přese mě,« řekl jsem.

»Správně. A ty jsi z Bostonu.«

Panebože, snad nepodezíral mě? Opatrně jsem řekl: »Myslím, že ti nerozumím.«

»Tady je anonymní dopis,« řekl a podal mi obálku.

Na listu obyčejného bílého papíru byla strojopisná zpráva bez podpisu:

Laura Penneyová zemřela v New Yorku, zatímco její manžel byl v Chicagu. On o tom nic neví. Hleďte jinde. Přemýšlejte o bostonské stopě. Když se A dostane příliš blízko k B, co udělá C?

Odkášlal jsem si. »To je ten nejnesrozumitelnější dopis, jaký jsem v životě viděl,« řekl jsem a uvědomil jsem si, že Edgarson dokonce užil mou iniciálu na správném místě. C - opravdu.

Staples si ode mě vzal dopis zpátky, zastrčil ho do náprsní kapsy saka a řekl: »S Kit Markowitzovou už chodíš pět nebo šest měsíců, ne?«

»Tak nějak.«

»Ale tajil jsi to, protože máš na krku rozvod.«

»Zcela správně.«

»Proto sis také občas vyšel s jinou ženou - s Laurou Penneyovou i dalšími.«

»Jistě.« Pokrčil jsem rameny a měl jsem se na pozoru, aby mi to nezlomilo vaz. »Kit o tom věděla. Tím, že jsem se ukazoval s různými ženami, jsem se chtěl vyhnout potížím ze strany své bývalé ženy. Kdyby se Shirley dozvěděla, že se výrazně angažuji jen s jednou dívkou, mohla by se začít chovat jako zavržená žena, jestli chápeš, co chci říct.«

»Shirley. To je tvá manželka.«

»Správně.«

Staples přemýšlivě pokýval hlavou. »Jednou jsi mi řekl, že teprve po Lauřině smrti sis uvědomil svůj skutečný vztah k ní. Byla ti bližší, než sis myslel.«

»Ano?«

Staples se naklonil ke mně a jeho tvář byla mnohem vážnější než kdykoliv jindy. »Ženy chápou emoce mnohem rychleji než muži. Už jsem si to párkrát ověřil.«

»To máš možná pravdu. Ale nevím, kam tím míříš.«

»Kit Markowitzová měla o tvém vztahu k Lauře Penneyové přesnější představu než ty sám.«

»Vážně?«

»Co kdyby,« řekl a upřeně mě pozoroval, »co kdyby si Kit myslela, že jsi měl k Lauře Penneyové blíž, než jsi ve skutečnosti měl?«

»To nevím. Co kdyby si to myslela?«

Ale Staples místo odpovědi vyrukoval s další hypotetickou otázkou. »Co kdybych ti řekl, že si prošla svůj diář za poslední čtyři měsíce a zjistila, že se s tebou viděla jen každý čtvrtý den?«

»Přece oba pracujeme a každý máme svůj život.«

»Jenže ona si prošla ten svůj diář ještě před tím, než jsem s ní vůbec mluvil,« řekl Staples. »Přemýšlela o tom, chápeš, co tím chci říct?«

Tohle jsem se o Kit zrovna dovědět nemusel. »Třeba se cítí zanedbávaná.«

»Myslím, že ano.«

»Ale mně o tom nikdy neřekla.«

»Je to přece nezávislá žena, ne? Přece ti, jak se to říká? Neponese srdce na talíři.«

»To asi ne.«

Staples se vrátil ke svým hypotetickým otázkám: »A co když si zjišťovala, co jsi dělal v těch zbývajících třech čtvrtinách času, kdy jsi nebyl s ní. Nejistila by, že jsi ho spoustu strávil s Laurou Penneyovou?«

»Tak moc zas ne.«

»V podstatě ano. Al Bray prošel dneska odpoledne diář Laury Penneyové a zjistil, že jste se stýkali velmi často, Carey. Za ty čtyři měsíce ses s Kit Markowitzovou sešel třiačtyřicetkrát, zatímco s Laurou Penneyovou pětačtyřicetkrát. To je o dvě schůzky víc.«

Odkašlal jsem si. »A co z toho všeho vyvozuješ, Frede?«

»Že jsme třeba celou dobu chybně uvažovali, Carey. Soustředili jsme se na Lauřiny mužské známé, ale to mohlo být scestné.«

O čem to k čertu mluví? pomyslel jsem si. »Já ti prostě nerozumím, Frede.«

A tak mi to vysvětlil: »Laura Penneyová zemřela na zranění, které si způsobila pádem na skleněný konferenční stůl ve svém obývacím pokoji. Zabila se při tom pádu, takže ten, kdo to zapříčinil, nemusel být nijak zvlášť silný. Třeba ztratila rovnováhu při nějaké menší tahanici. I tak se to mohlo stát.«

»Co tím myslíš? Kam proboha Frede míříš?«

»Mohla to udělat i žena,« řekl.

Podezíral Kit! Kit!

Zahleděl jsem se na něj. Celého se mě zmocnila nesmírná úleva a měl jsem co dělat, abych se nerozesmál.

»Přemýšlej o tom,« řekl. »Je tu žena, která si myslí, že jí Laura Penneyová bere muže. Jde k ní, aby si to vyjasnily.

Pohádají se, vjedou si do vlasů, Laura padá a způsobuje si smrtelné zranění. Ta druhá žena se vyděsí, chce utéct, ale pak se rozhlédne kolem sebe a najde v ložnici mužské oblečení. Buď si myslí, že oblečení patří jejímu milenci, nebo prostě jen chce zmást stopy. V každém případě to oblečení odnáší pryč. Nebo je tu Brayova teorie, že prostě jen odejde, pak do bytu přijde dotyčný muž, najde její mrtvolu a zamete po sobě stopy, aby neměl nepříjemnosti. V každém případě však mohla vraždit žena.«

»Ty myslíš Kit?« řekl jsem. »Kit by nikoho nezabila, to je prostě směšné.«

»Třeba to bylo neúmyslně. Jen taková nehoda v náhodné šarvátce. Ona je velice temperamentní, ne?«

»Není to násilnický typ, proboha.«

»Nicméně,« vedl si svou Staples, »ze všech bostonských stop je tahle nejslibnější.«

»Jenže tady není žádná bostonská stopa,« řekl jsem. »Kit je z New Yorku.«

»Ta bostonská stopy jsi ty.« Znovu vytáhl anonymní dopis. »Kdybychom za ta písmena dosadili jména - Laura Penneyová by byla A, ty B a Kit Markowitzová C. Pak to všechno hraje. Když se Laura Penneyová dostane příliš blízko ke Careymu Thorpovi, co udělá Kit Markowitzová?«

»Zavolá mi a bude na mě ječet,« řekl jsem. »To udělá.«

»Volala ti a řekla ti o svém diáři?«

»Ne. Takže co?«

»Takže je možná trochu víc tajnůstkářská, než si myslíš.« Rozvalil se na pohovce, spokojen sám se sebou, odložil dopis a řekl: »Zítra si podáme toho detektiva, který pozoroval dům paní Penneyové, uděláme předváděčku a uvidíme, jestli pozná Kit Markowitzovou.«

Tak takhle ty na to? Tak to ti přejí hodně štěstí. Nahlas jsem řekl: »Stejně ničemu z toho nevěřím.«

»Uvidíme,« pokýval hlavou Staples a upil své kávy. »Udělali jsme příliš ukvapené závěry,« řekl. »Když jsme si mysleli, že vrahem musí být muž.« Poklepal na kapsu s Edgarsonovým praskačským dopisem. »Ale tenhle tip by nás nakonec mohl uvést na správnou stopu.«

»Ale ne v tom případě, že budete pokládat za vražedkyni Kit Markowitzovou,« řekl jsem. »Na tomhle jste opravdu dělali celý den?«

»Začali jsme půltuctem možností, ale velice rychle jsme zúžili okruh podezřelých na ni. Už jen proto, že nemá alibi.«

»Proč? Kde říká, že byla?«

»Doma. Sama. Nemá žádné svědky.«

»To jí nikdo nevolal? Nemluvila s někým telefonem?«

»Zkoušela volat tobě, jak říká,« prozradil mi Staples, »ale odpověděl jí automat a ona nenechala žádný vzkaz.«

»To odpovídá,« řekl jsem. »Přesně tohle mi říkala druhý den. Byl jsem doma, ale promítal jsem si film.« Staples dopil svou kávu: »Ještě ti něco řeknu, Carey. Ty jsi naprosto dokonalý detektiv od Boha, nejfantastičtější, jakého jsem kdy viděl. Máš ten správný čuch. Ale s tímhle případem nedokážeš pohnout, a víš proč?« To jsem tedy věděl, ale zajímalo mě, co si o tom myslí on, a tak jsem se zeptal: »Ne, proč?« »Jsi u toho příliš blízko. Jsi v tom citově angažovaný.« »To máš možná pravdu,« řekl jsem.

*

Zavolal jsem Kit.

»Už je pryč?« zeptala se.

»Staples? Teď odešel.«

»Hned jsem u tebe,« řekla a zavěsila. Přijela za čtvrt hodiny a vypadala nasupeně a zarytě. »On si myslí, že jsem to udělal já.«

»Přibrzdi,« poradil jsem jí. »Dáš si něco k pití?«

»Jsem rozčilená.« Pověsila si kabát a vpochodovala do obývacího pokoje. »Ten pitomec si myslí, že jsem zabila Lauru Penneyovou. Kvůli tobě!« Otočila se na mě a podívala se tak, jako bych za to mohl. (Připouštím, že v tomto bodě měla pravdu.)

»To je absurdní,« řekl jsem.

»Dá se udělat jen jedno.«

Její zlověstný pohled se mi pranic nelíbil. »A co by to mělo být?« zeptal jsem se.

»Musíme najít vraha sami.«

»Cože?«

»Ten idiot Staples tam někde slídí,« řekla a máchla rukou k oknu, za nímž se rozkládal chladný, potmělý a zasněžený svět, což patrně nemělo znamenat, že Staples čenichá kolem našeho domu, protože odjel domů na večeri se svou Patricií, »a snaží se vyhrabat nějaké důkazy, aby mě usvědčil.«

»Které nikdy nenajde.«

»Tím si nebuď tak jistý,« řekla. »Nemám žádné alibi.«

»Miliony lidí nemají alibi.«

»Mohl by mě dostat před soud.«

»Staples? To nevím jak. Tys to neudělala, tak jaképak důkazy?«

»Nepřímé důkazy,« řekla způsobem, jakým lidé ve viktoriánských románech říkali „šilenství v rodině“.

»Jaké nepřímé důkazy?«

»Jak to mám vědět?« Rážovala po pokoji a mávala rukama.

»Pamatuješ na Nepravého muže?«

»Ten Hitchcockův film s Henrym Fondou?«

»Byl usvědčen z vraždy, kterou nespáchal.«

»Tam byla chybná identifikace.«

»A co Volejte Northside 777? Jak tam hrál Jimmy Stewart toho reportéra. A oba ty filmy byly podle skutečných událostí.«

»Potřebuješ se něčeho napít,« rozhodl jsem, protože jsem se sám potřeboval něčeho napít, a zamířil jsem do kuchyně. Šla za mnou a stále mávala rukama. »A kdo hledá skutečného vraha, když Staples tráví veškerý svůj čas sháněním důkazů, na které by mě dostal? Nikdo! A vrah jim uteče.«

Amen. »Kit, děláš z komára velblouda,« řekl jsem. »To se prostě jen Staplesovým mozkiem přehání další myšlenková bouře, která jednou ustane, stejně jako déšť v Mexico City. Jednou si taky myslel, že Laura měla poměr se svým otcem a ten že ji zabil.«

»Ano, ale teď je přesvědčený, že jsem ho zabila já. A je jen na nás, abychom dokázali, že se mýlí.«

Zatímco takhle běsnila, připravil jsem nápoje a odnesl je zpět do obývacího pokoje. Kit se nijak nechystala usadit se, ale já ano, a když se na chvíli odmčela, aby se napila, řekl jsem: »V životě to nechodí jako ve filmu, Kit. Nevinný člověk, který se vyvlékne z oprátky odhalením skutečného vraha, to se nestává.«

»Ale tentokrát se to stane.« Postavila se přede mě rozkročmo, plna odhodlání. »A ty mi při tom pomůžeš.«

»Jak? Tady se nedá nic dělat.«

»Jistěže dá. Začneme tím, že půjdeme na pohřeb.«

»Na pohřeb?«

Lauřin pohřeb. Už byla mrtvá téměř týden a já měl za to, že už odpočívá v pokoji, ale koroner zřejmě poněkud pozdržel běh událostí. V každém případě jsem vůbec neměl v úmyslu jít na Lauřin pohřeb. »A proč tam proboha chceš jít?«

»Uvidíme, kdo se tam ukáže.« Praštila sebou vedle mě na pohovku, celá nažhavená a umanutá. »A ty jsi mluvil se Staplesem, takže víš, jak pokročilo vyšetřování. Už někoho definitivně vyloučili z podezření? Myslím tím kromě tebe.«

»Chvilí byli posedlí myšlenkou na nějakého tajného milence,« řekl jsem. »V síti uvízlo pět podezřelých.«

»Pět? To je skvělé! Počkej moment, jen si vezmu pero a papír.« A vyskočila.

Zachmuřeně jsem ji pozoroval, jak jde pustošit můj psací stůl. Bylo to směšné, ale co jsem mohl dělat?

Vrátila se zpátky a zamávala perem a papírem. »Dneska tu zůstanu přes noc, ano?«

»To je báječné,« řekl jsem s pramalým nadšením.

»A ráno můžeme společně zajít na ten pohřeb.« Připravila si pero. »Tak kdo jsou ti chlapi?«

8. TAJEMSTVÍ ZAMČENÝCH DVEŘÍ

Kupodivu bylo všech pět na pohřbu. A taky jsem tam byl já s Kit a taky tam byl Staples.

Byla to docela slušná sešlost, povětšinou lidé, které jsem znal z koktejlových večírků. V přední řadě stál Lauřin otec s černovlasým džentlmenem vážného vzezření, o němž jsem předpokládal, že je to onen chicagský manžel. Další příbuzní už v divácké obci nebyli.

Pohřeb se konal v nějaké chorvatské nebo ukrajinské kapli na Východní deváté ulici. Vypadalo to tam jako v kulisách z Frankensteinu. Do tohoto obrazu přesně zapadal hlouček starých posluhovaček, které se vmísily mezi truchlíci a něco si pro sebe brumlaly a vypadaly jako paní Chruščevové ve špatné náladě. Tyhle báby byly etnické ještě před tím, než se to slovo stalo populární.

A Laura taky, jak se teď ukázalo. Kdysi mi představila svého otce jako Franka Warda, ale teď jsem se dozvěděl, že za touhle anglickou zkratkou se celou tu dobu ukrývalo dalších sedm nebo osm východně znějících slabik. A co ten její manžel, údajný Penney? Copak ty ploché lícní kosti vypadaly anglosasky? Nevypadaly.

Chudinka Laura. Jako rodilá Newyorčanka prožila život kvalifikované Američanky, ale na věčnost se odebrala jako přistěhovalkyně. Když jsem si vzpomněl na její bigotní nezávislost - nemyslím, že by kdy patřila k nějakému skupení - uvědomil jsem si, že tenhle obřad by ji jen rozčilil. Bylo dobře, že to neviděla.

Během bohoslužby mi Kit stále něco našeptávala, ale nevěnoval jsem tomu přílišnou pozornost, protože jen rozšiřovala okruh oněch původních pěti podezřelých. Vyžádala si Staplesovův seznam a měřila si kritickým okem přítomné ženy, z nichž většinu shledala podezřelou. Cestou na pohřeb si koupila těsnopisecký blok a dělala si spoustu záhadných poznámek, jako by zaznamenávala celou událost pro místní list.

Rakev s ostatky zesnulé byla vystavena v ústřední uličce na kolečkovém purpurově a černě zdobeném katafalku. Při pohledu na máry jsem opravdu zalitoval své předchozí špatné nálady.

Po obřadu odjel pohřební vůz následovaný tuctem dalších vozů na hřbitov v Queens, ale takhle daleko Kitino detektivní zanícení naštěstí nesahalo. Ba ani Staplesovo; když jsem ho uviděl, jak se odděluje od davu truchlících, který mířil k vozům, šel jsem za ním. »Je něco nového?« zeptal jsem se.

»U mě ne. A co u tebe?«

»Kit se kvůli tobě zbláznila.«

Vypadal pobaveně. »Kvůli mě?«

»Rozhodla se, že vraha najde sama a ukáže ti, jak se to má dělat.«

»Výborně. Ale jestli Edgarson řekne, že ji minulé úterý večer viděl, nebude jí to nic platné.«

Edgarson? Nevěděl jsem, jestli mám to jméno znát nebo ne. Pro jistotu jsem je opakoval s otazníkem, a Staples mi vysvětlil, že to byl detektiv atd. »Aha,« řekl jsem. »Už s ním máš sjednanou schůzku?«

»Ještě ne. Má mi volat, jakmile se zastaví u sebe v kanceláři.«

Jen pravidelně dýchat. »Dej mi vědět, až budeš mít nějakou novou teorii, ano?« řekl jsem. »Nebo z Kit zešílím.«

Usmál se na mě. »A proč s něčím nepřijsch? Když už nemůžeš dokázat vinu někoho jiného, dokaž aspoň nevinu své dívky.«

»Budu na tom pracovat,« slíbil jsem.

»Můžeme na tom dělat spolu,« navrhl. »Kdybychom tomu věnovali jeden den, možná bychom to rozlouskli.«

»Promiň, ale už jsem dneska slíbil Kit, že si s ní budu hrát na tatínka a na maminku.« Ukázal jsem do rohu kaple, kde stála se založenýma rukama a zachmuřeně nás pozorovala.

»Tak třeba později. Kolem druhé?«

Ve dvě se má zastavit Patricia na Plynové lampy. »To asi nepůjde, Frede. Strávím s Kit skoro celý den.«

»Tak vám přeju hodně štěstí.«

»Myslím, že já ho budu potřebovat.« Opustil jsem Staplese a vrátil se ke Kit, která chtěla vědět, co jsme si vyprávěli.

»Vraťme se nejdřív do Států,« navrhl jsem. »Dáme si někde šálek kávy.«

Jak jsem řekl, tak jsme učinili. Dali jsme si šálek kávy na Druhé Avenui, která byla plná heroinových fanoušků. Kit mi přečetla svůj rozšířený seznam podezřelých, který se mi podařilo opět mírně zúžit o tři ženy, o nichž jsem věděl, že různým způsobem figurovaly v alibi některých bývalých podezřelých z řad mužů. Pak jsem ještě eliminoval další podezřelé ženy jen tím, že jsem se pohrdavě smál, ale na seznamu stále zůstaly dvě ženy a pět mužů. Vlastně šest, neboť Kit trvala na zanesení Jaye Englishe, slavného homosexuála. Vlastně sedm: další přílivová vlna přinesla do seznamu i Jayova milence Davida Poumona.

»Devět podezřelých,« řekl jsem. »Co budeš dělat se všemi těmi lidmi?«

»Uspořádám večírek,« řekla. »Všechny je namažeme a uvolníme a pak jim položíme pár bystrých otázek.«

»Bůh nám pomáhej,« řekl jsem. »A kdy se ten báječný mejdan bude konat?«

»Dneska je pondělí. Proč ne v pátek? V tomhle ročním období tráví všichni víkendy ve městě.«

»Pátek je daleko,« upozornil jsem ji. »Myslel jsem, že s tím chceš zatočit co nejrychleji.«

»Před tím večírkem budeme mít spoustu práce.« Viděl jsem, že má všechno důkladně promyšlené. »Musíme vymyslet ty bystré otázky,« řekla.

»Aha, no jistě.«

Zadumaně si prohlížela seznam. »Dneska odpoledne budu trochu telefonovat. Můžu se zeptat Betty na Claire.« Udělala si jednu poznámku, pak další, a řekla: »A Lucy Fishmanová kdysi chodila s Jackem Hendersonem, tak se od ní o něm taky můžu něco dovědět.« Znovu se zahleděla do seznamu, udělala si další poznámku, k ní otazník, pak něco podtrhla a zamračila se na mě. »Ty můžeš začít se Staplesem.«

»Fakt můžu?«

»Bylo tu něco s nějakým anonymním dopisem. Zkus se k němu dostat a přečíst si ho.«

»Zkusím,« slíbil jsem.
Zaťukala na seznam hrotem tužky. »Je možné, že Jaye Englishe a Dava už vyslyšchal. Mohl bys to zjistit?«
»Pomocí chytrých otázek se dá docílit žádaného účinku,« řekl jsem.
»Pak je tu Claire a Ellen. Mrkni se, jestli na ně něco nemá.«
»Dobře.«
»Mohl bys za ním zajít dneska odpoledne?«
V mozku mě zalechtala úskočná myšlenka. »Myslím, že mohl,« řekl jsem.
»Pak přijdeš ke mně na večeri a porovnáme své poznámky.«
»Skvělý nápad.«
»Kolem sedmé?«
»Výborně,« řekl jsem.
Mezi druhou a třetí, když si Staples myslel, že jsem s Kit a Kit si myslela, že jsem se Staplesem, byl jsem s Patricií a vychutnával Plynové lampy. Dvacet minut po třetí hodině, už sám a po osprchování dokonale akceschopný, jsem spolkl valium a zavolał Staplesovi do kanceláře, jenže on tam nebyl. Nechal jsem mu vzkaz a pustil se do práce na tom článku o Cassavetesovi. V půl páté Staples zavolał. »Myslel jsem si, že se budeš nacházet ve společnosti slečny Markowitzové.«
»Původně to tak mělo být,« řekl jsem, »ale ona pak v rámci pátrání odešla prohodit pár slov s některými dámami.«
»A nechceš ty zas prohodit pár slov se mnou? Máme tu další vraždu.«
»New York se nám nějak vyliďňuje.«
»Tahle vražda je důležitá. Týká se Visárie.«
»Čeho?«
»Visárie.« Nepomohlo mi, ani když mi to odhláskoval.
»To je země?«
»Já nevím, jestli nějakou zemi mají,« řekl, »ale mají zastoupení v OSN, jeho šéf právě údajně spáchal sebevraždu. Cítíš se na vyřešení tajemství zamčených dveří?«

*

Staples pro mě opět poslal vůz, který mě odvezl k malému přestavěnému městskému domu na 46. ulici mezi První a Druhou Avenuí. V okolí sídlila četná zastupitelství států v OSN a velvyslanectví. Každý stát se tu předváděl, jak jen si mohl dovolit. Při cenách, které panovaly v East Side, si menší státy moc dovolit nemohly a tenhle úzký tříposchodový architektonický nesmysl byl přiměřený skromné misi, jakou si mohla dovolit Visárie.
Pokud jsem doufal, že z interiérů se dovím něco o visarské kultuře, byl jsem odsouzen ke zklamání. Budovu nejspíš za babku koupili visarští v pokročilém stadiu rozpadu, zrenovovali ji a nechali zařídít firmou Sears a Roebuck. Podlahy, které mi připadaly velmi nejisté, byly ode zdi ke zdi pokryty lacinými jednobarevnými koberci. Snížené stropy byly opatřeny překližkovanými deskami zasazenými v mřížovité konstrukci z bílého kovu a svou zářivou novotou překrývaly stropy původní. Rovněž původní stěny byly překryty deskami, které imitovaly dřevo. Osvětlení obstarávaly zářivky zasazené ve snížených stropích. Vypadalo to tu jako v kanceláři obchodníka nemovitostmi: imitace dřeva z umakartu, imitace kůže z vinyly a opravdové kovové hranaté koše na odpady.
Budova byla úzká a nepříliš hluboká, takže tu bylo málo místa. V přízemí se vešlo do haly, odkud vedlo schodiště, rovněž pokryté laciným kobercem. Nad úpatím schodiště byl pečlivou rukou vyvedený nápis POUZE PRO POVOLANÉ OSOBY. Další nápis INFORMACE měl vlastní nízký chromovaný stojánek. Pod ním byla šipka směřující doprava. Informační kancelář vznikla nepochybně vybouráním zdi mezi halou a bývalým obývacím pokojem, a vyznačovala se tedy zajímavým půdorysem. Byla přiměřeně zařízena a na zdech visely obrazy, které mohly zachycovat visarské hvozdy a jezera, ale mně silně připomínaly michiganskou krajinu. Malá polička s turistickými prospekty, která byla zavěšena poblíž dveří, vyvolávala tak ponurý dojem, jako by ani sami visarští neviděli jediný rozumný důvod, proč by měl někdo navštívit jejich zemi.
V informační kanceláři bylo pár lidí. Dva z nich byli Staples s Brayem, dalších pár mělo zřejmě také co dělat s dnešními událostmi, a pak už tu byla jen podsaditá recepční s uplakanýma očima a divoce vyhlízející bojovník rozvalený na pohovce. Z nějakého důvodu mi připomněl ranní pohřeb, zřejmě svým etnickým vzezřením. Kdyby Lauřin manžel dorostl výšky hráče amerického fotbalu, mohl se dost podobat tomuhle chlapíkovi.
Když mě Staples uviděl přicházet, vyšel mi v ústretu a tiše mi řekl: »Nebudu tě představovat. Jen se tady trochu porozhlédneme a já ti vyličím situaci.«
»Dobře.«
»Vidiš tamhle tu dívku?«
»Tu recepční?«
»Ano. V jednu hodinu se vrátila z oběda, zrovna tak jako strážce.«
»To je ta hrana na tom gauči?«
»Přesně tak. Visárie má vlastní politické problémy, stejně jako kdokoliv jiný. Jeho úkolem je sedět tady a dohlížet na to, aby nedošlo k žádným incidentům.«
»Není divu, že nevypadá moc šťastně.«
»Problém je v tom,« řekl Staples, »že oba dva byli od jedné tady v té místnosti až do chvíle, kdy byla nalezena mrtvola. Nehnuli se odsud ani na vteřinu. Dokonce si ani neodsokočili na záchod, nic. Oba dva na to přísahají.«
»Nemohli se domluvit?«

»Tak se na ně podívej,« řekl Staples.

Podíval jsem se na ně. Soudě podle jejich vzhledu - a to bývá mimochodem velmi dobrý základ odhadu - tihle dva se mohli nanejvýš dohodnout, jak otevřít krabici s ovesnými vločkami. »Oukej,« řekl jsem.

»Tak se půjdeme podívat na místo činu.«

Staples mě vedl. Prošli jsme hloučkem lidí a já jsem si všiml, že nejméně dva z nich byli Visarové. Každopádně cizinci, neboť spolu hovořili jazykem, který se skládal převážně se souhlásky „k“, vyslovované s různým důrazem. Jeden z nich Staplese zadržel a zeptal se ho: »Vy pokračujete dobře?«

»Pokračujeme dobře,« odpověděl mu Staples. Vzájemně se na sebe usmáli a Staples pokračoval v cestě se mnou v patách. Já jsem se na Visara také usmál a on mi úsměv opětoval.

Staples se zastavil u dveří. »Jak vidíš, museli jsme je nechat vyrazit.«

»Byly zamčené zevnitř, co?«

»Zavřené a zajištěné zástrčkou. Dveře dokonale přiléhaly. Zástrčka se nedala odjistit odjinud než zevnitř.«

Prohlížel jsem si dveře, vyštípnutý kus dřeva i kování. »Předpokládám, že jediné otisky na zástrčce patřily mrtvému muži.«

»Jistě.«

»To je dobře vymyšlené,« řekl jsem. »O co tu jde?«

»Tomu člověku už někdo vyhrožoval smrtí,« informoval mě Staples. »Nějaké vnitropolitické záležitosti. Takže si zvykl pracovat za zamčenými dveřmi. Pokud s ním někdo chtěl mluvit, recepční mu zavolala a řekla mu, kdo to je, a on otevřel dveře.«

»Tak dobrá.« Zdráhavě jsem se rozhlédl po místnosti. »Mrtvola je ještě tady?«

»Ne, už ji odnesli. Byl uškrcen drátem, když seděl tady u toho psacího stolu.«

Ohryzek mi dvakrát poskočil. »Krásná smrt,« řekl jsem a trochu jsem se prošel po místnosti.

Bylo to tu téměř stejné, jako všude v domě. Stejný strop, stejné obložení stěn, stejný koberec. Psací stůl byl sice laciný, ale ostatní nábytek pocházel nepochybně z nějakého upadajícího bazaru. V jednom rohu však stál drtič papíru, aby bylo vidět, že jde o seriózní diplomatický podnik.

Ze dvou vysokých oken byl výhled na blízkou cihlovou zeď. Zvenčí byla okna opatřena těžkými mřížemi.

»Předpokládám, že jste ty mříže prohlédli.«

»Jsou tak pevné, jak vypadají,« ujistil mě Staples.

Za psacím stolem byly dveře do malé koupelny, která svými rozměry korespondovala se zdejšími prostorovými možnostmi. Koupelna byla zřejmě v rohu domu přímo za schodištěm. Jediné okno bylo také zamřížované, ale i tak bylo příliš malé, než aby se jím dalo prolézt. Všiml jsem si dvou špinavých skvrn na podlaze z vinylových dlaždic, ale jinak tam nic zajímavého nebylo.

Když jsem se vrátil do kanceláře, vešel dovnitř zachmuřený a ztrápený Bray. »Doufám, že jste v obraze,« řekl mi.

»Ještě ne tak docela,« přiznal jsem se.

»Musíš mu dát čas,« řekl Staples Brayovi.

»Kolik bude chtít,« řekl Bray a obrátil se na mě. »Mimochodem, v tom Templetonově případu jste zřejmě měli s Fredem pravdu.«

»Vážně?«

Bray pokrčil rameny. »Na nic jsme nepřišli,« řekl. »Bránil jsem se té myšlence, ale nakonec to přece jen asi byla sebevražda.«

Takže George z toho vyvázl. »Nemůžou to být samé vraždy, ne?«

»Asi ne,« řekl Bray.

»Ale tohle určitě je,« vmísil se Staples. »Přiblížím ti situaci, Carey. Šéf mise Ivor Kaklov bydlel tady v budově v posledním patře. Recepční a strážce tady bydlí také. Dopoledne se neudalo nic neobvyklého, Kaklov byl v kanceláři a ti dva dole. Ve dvanáct Kaklov vyšel a všichni odešli nahoru na oběd.«

»Zamkl za sebou dveře?«

»Ne,« řekl Staples. »Ty byly zamčené, jen když byl Kaklov uvnitř.«

»A co domovní dveře?«

»Ty byly zamčené,« řekl Bray, »ale to nehraje roli, protože se dají velice snadno otevřít. Stačí vám k tomu úvěrová karta, kterou vložíte mezi dveře a ostění, znáte to.«

»Takže vrah vešel do budovy, zatímco oni byli na obědě, a někde se tu ukryl. Zřejmě v koupelně.«

»Výborně, chlapče,« pochválil mě Staples. »Všiml sis těch dvou špinavých skvrn na podlaze.«

»Samozřejmě,« řekl jsem. »Venku je mokrý. I kdyby vrah přijel taxíkem, nemohl sem vstoupit suchou nohou, protože musel přinejmenším přejít chodník, takže mu na botách ulpěl špinavý sníh, který se při čekání na Kaklova rozpustil.«

»Tohle je celkem jasné,« řekl Bray. »Víme, jak se vrah dostal dovnitř, víme taky, co potom udělal. Otázka je, jak se u všech rohatých dostal odsud.«

Přikývl jsem. »To je otázka, to máte pravdu. A já bych rád znal odpověď.«

Nikdo nic neřikal. Znovu jsem se prošel po místnosti a tu a tam si něco prohlédl. V prostoru psacího stolu byla nějaká nesrovnalost, kterou jsem jen tušil, ale jinak byla kancelář uspořádaně anonymní.

Ne tak docela. Drtič papíru byl odsunut asi metr od zdi. Nevypadalo to, že tam patří, a proto jsem se vydal místo prozkoumat. Podle otisků v koberci jsem zjistil, že stroj stál původně u zdi. Sem ho někdo z nějakého důvodu přesunul. Byl to těžký stroj, asi do pasu vysoký, ale měl kolečka a dalo se s ním poměrně snadno manipulovat. Pod ním nebylo nic. V bílém plastickém zpoza zaplněném koši nebyla žádná papírová drť. Špinavá skvrna na bezovém víku drtiče nenaznačovala nic zvláštního. Zapnul jsem stroj, který zaskřípěl mnohočetnými zuby, ale nic nevydal.

Staples s Brayem mě pozorovali. »Máš něco?« zeptal se Staples a přistoupil ke mně.

»Nevím.« Zamračil jsem se na něj, zamračil jsem se na celé to vetešnictví.

»Ty máš nějakou stopu.« Staples na mě zíral jako na vejce, z něhož se právě ozvaly praskavé zvuky.

»Ve dvanáct odešli Kaklov i recepční i strážce nahoru na oběd.« řekl jsem. »Kdy byla objevena mrtvola?«

»V půl čtvrté. Někdo volal, recepční zvonila na Kaklova, ale ten se neozýval, tak mu bouchala na dveře a spolu se strážcem se ho pokoušeli dovolat, až nakonec vyrazili dveře.«

»Měl Kaklov mezi jednou a půl čtvrtou nějakou návštěvu?«

»Ne.«

»A nějaké další telefonické hovory?«

»Ne.«

Ted' k nám přistoupil i Bray. »Předběžná lékařská zpráva uvádí, že v době ohledání byl mrtev už několik hodin. Smrt musela nastat před druhou hodinou.«

»Nebo hned po jedné, podle toho, jak to vrah zvládnul,« řekl jsem.

»Tak nějak to vypadá.«

Znovu jsem sraštil čelo. Řešení se ukrývalo někde v té místnosti. Cítil jsem, že je mám na dosah. »Vrah tedy přišel v době oběda a schoval se v koupelně,« řekl jsem. »Kaklov přišel v jednu, zamkl za sebou dveře a vrah ho zabil. V půl čtvrté strážný vyrazil dveře a Kaklov tu byl sám.« Podíval jsem se přes rameno na Braye. »A co po objevení mrtvoly? Byl tu stále někdo?«

Bray přikývl. »Ve vedlejším bloku je speciální policejní oddělení,« řekl. »Jen pro Spojené národy. Během pěti minut tu byli jejich lidé a jak recepční, tak strážný přísahají, že se odsud nehnuli.«

»Těhle odpovídi jsem se bál.« Založil jsem ruce, naklonil se k ostění a pak znovu přehlédl tu chladnou a záhadnou kancelář. »Zrovna mi přišel na mysl výrok Sherlocka Holmese: „Když vyloučíme nemožné, cokoliv zůstane, ať je to sebenepřirozenější, je pravda.“ Takže co je nemožné?«

»Celá ta věc je nemožná,« řekl Bray. »Takovéhle případy nemám rád.«

»Popřemýšlejme o tom.« Podíval jsem se znovu na psací stůl, u něhož došlo k vraždě. »Vrah se mohl dostat dovnitř. Vrah mohl spáchat vraždu.«

»Ale nemohl se dostat ven,« usoudil Bray. »To je to nemožné.«

»Takže to vyloučíme.« Usmál jsem se, jako bych věděl, co dělám. »Podle osvědčeného Sherlocka Holmese jsme vyloučili nemožné. Vrah se nemohl dostat ven. Co nám tedy zůstává?«

»Že mohl vyšplhat po stromě,« řekl zhnuseně Bray.

»Po stromě?« a pak mi to došlo. »No jistě!«

Oba se na mě zahleděli. »Tys na to přišel?« řekl pološeptem Staples.

»Jistěže jsem na to přišel. Jestliže se vrah nemohl dostat z téhle místnosti, Frede, musí tu ještě být.«

»Sebevraždu ovšem vylučujeme,« řekl Bray. »Kaklov si to sám neudělal, to nešlo. Člověk se sám nemůže uskrtit, aspoň ne tímhle způsobem.«

»Ne. Vrah tu skutečně byl,« souhlasil jsem. »Vtip je v tom, že je tu stále. Prozrazuje ho ta špinavá skvrna na drtiči papíru.«

»Skvrna na drtiči?« Staples se odebral ke zmíněnému stroji a sraštil čelo. »No jo, máš pravdu. Takže co?«

»Mysli, Frede. Vzpomeň si na ty špinavé skvrny v koupelně.«

»To byly rozmazané otisky bot.« Predisponoval svůj udivený pohled z drtiče na mě. »On stál na drtiči?«

»Jistě. Ještě nevíš, kde je?« ukázal jsem nahoru. »Je ve stropě.«

*

Přirozeně jsem měl pravdu. Snížené stropy spočívaly na kovové mříži, která byla na ocelových lanech zavěšena na původní stropní trámce. Překližkové obdélníky šedesát na sto dvacet centimetrů byly na mříži jen položeny a daly se nadzdvihnout a odsunout stranou. Mezi oběma stropy byla více než třicet centimetrová mezera, kde byly elektroinstalace.

Mříž nebyla nijak silná a za normálních okolností by jen stěží unesla člověka, ale tohle byl zvláštní případ. Jednak si vrah přinesl dvě tenká, téměř dvoumetrová prkna, která položil diagonálně na mříž, aby rozložil váhu svého těla, jednak vrahem nebyl muž, ale žena, štíhlá dvacetiletá dívka, která mohla mít tak pětáctyřicet kilo.

Musím říct, že to bylo pěkně nebezpečných pětáctyřicet kilo. Když Fred Staples podle mých pokynů vystoupil na drtič papíru, odsunul nejbližší překližkovou desku a strčil hlavu do prostoru mezi stropy, kopla ho do obličeje. Zavyl a katapultoval se z drtiče do mé náruče, následovaný překližkovou deskou. V tu chvíli propadla jinou překližkovou deskou i ona dívka a přistála na Brayově hlavě.

Oba policajti ječeli, já jsem upadl pod vahou Freda Staplese a Al Bray byl zasypán množstvím zuřivých úderů koleny, patami, lokty, pěstmi a hlavou ženy zavěšené na jeho krku. Byla celá v černém - boty, kalhoty i svet - a chovala se spíše jako démon než jako lidská bytost.

»Udělejte s ní něco!« řval Bray z podlahy. Vymanil jsem se zpod Staplese právě včas, abych ji chytil za nohu, když se hnala ke dveřím.

Vzápětí jsem toho měl litovat. Otočila se jako kočka, kterou popadnete za zadní nohu. Nejprve mě poznamenala třemi dlouhými škrábanci na pravém zápěstí. Pak mě poznamenala čtyřmi dlouhými škrábanci na levé tváři. Nato vstoupil do děje Bray a srazil ji tvrdým úderem pěsti na ucho. (Později mi vysvětlil, že je nutno používat úderů do míst porostlých vlasy, aby nebylo vidět modřiny. Každé řemeslo má své figle.)

Dívka se po úderu odporoučela na zem a Bray ji okamžitě přišlápl dlouhé vlasy, takže už nemohla vstát. Když natočila hlavu, aby ho mohla lépe kousnout, položil jí druhou nohu na krk a řekl: »Rozmysli si to.«

Rozmyslela si to. Všechny si nás prohlédla, a zatímco přemýšlela, Fred Staples jí za zády nasadil pouta. Pak ji postavil a důkladně ji prohlídal způsobem, v němž nebyla ani špetička sexu. Mezitím mě začala pálit tvář i zápěstí. Olízl jsem si zápěstí, ale pro tvář jsem toho tolik učinit nemohl. Odebral jsem se k nejbližšímu koženkovému dívánu a usadil jsem se, protože jsem byl poněkud rozčesáný.

Dívka začala náhle svůj projev vokalizovat. Vydávala bojové pokřiky, nepochybně politického charakteru. Hořela vášní a historickou ignorancí. Než s tím hajlováním skončila, dospěl jsem k závěru, že být Visarem, nechal by mě její specifický spor s bývalým panem Kaklovem naprosto chladným. Al Bray ji několikrát poklepal klouby na hlavu, aby toho nechala. Nakonec se trochu ztišila, ale stejně si stále něco mmlala a všechny si nás prohlížela.

Bray s uniformovaným policistou ji odvedli a Fred Staples ke mě přistoupil a podával mi kapesník.

»K čemu mi má být?« řekl jsem. »Já nepláču.«

»Ale krvácíš.«

»Cože dělám?« Popadl jsem kapesník a přitiskl si ho na tvář. Zůstaly na něm čtyři diagonální krvavé šmouhy. »To je má krev!«

»Radši pojď se mnou,« řekl.

9. KONEC VEČÍRKU

Po ošetření v nemocnici, kde mi dali injekci, vyčistili rány a zalepili náplastmi, jsme se vrátili ke mně, kde jsem se Staplesem pokračoval v diskusi o vraždě Laury Penneyové. Ujistil mě, že kromě Kit Markowitzové sledují několik dalších stop, a měl tím na mysli pět původních podezřelých mužů. Položil jsem mu otázky, které mi stanovila Kit, a on řekl ne, Jay English ani Dave Poumon neprokázali pevné alibi, ale jejich výslech byl sdostatek přesvědčivý. Co se týče Claire a Ellen, Kitiných dvou podezřelých žen, sdělil mi Staples, že při vyšetřování Claire nedospěli k ničemu zvláštnímu, zatímco Ellen pro něj byla překvapením. Udělal si nějakou poznámku a já jsem řekl, že naše vyšetřování se vzájemně překrývají.

»Čím víc, tím líp,« řekl. »Já tu vraždu Laury Penneyové vážně chci rozlousknout, Carey.«

»To je dobře,« pochválil jsem ho.

Pak jsem se ho zeptal na ten anonymní dopis a ukázalo se, že má u sebe xeroxovanou kopii. Dovolil mi, abych si ji opsal a brzy nato ho odvolali telefonem.

Nechtěl jsem v jeho přítomnosti poslouchat své telefonické vzkazy, protože jsem neměl jistotu, že Patricia přes mé varování nebude sladce žvatlat, ale záznamník vydal jen obvyklé pitomosti včetně Shirleyina vzkazu z Bostonu o těch zatracených papírech, které potřebovala podepsat: »Já vím, že už je máš, ale tentokrát to myslím vážně. Pokud je do zítřka nedostanu, můj bostonský advokát najme newyorského advokáta. Na tvůj účet.«

Papíry, papíry. Ano, pamatoval jsem si, že jsem je dostal, ale podepsal jsem je vůbec a odeslal? Při tom, co se kolem mě v poslední době dělo, jsem si byl téměř jistý, že ne, ale když jsem se probral změtí papírů na psacím stole, nebyly tam. Sakra. To mi tak ještě scházelo. Deset minut jsem věnoval prohledávání bytu, nahlížeje do všech možných i nemožných zákoutí, ale nakonec jsem to musel vzdát a zavolat Shirley, a to dělám jen velmi nerad. Ozval se jeden z fakanů - dokud John nezačne mutovat, a to snad někdy začne, nedají se od sebe odlišit, i kdybych se snažil sebevíc - pak ale vzala telefon Shirley. »Podívej Shirley,« řekl jsem. »Já nechci dělat potíže, ale já ty zatracené papíry ztratil.«

»Ty jsi takový lhář, Carey.«

»To máš sice pravdu, ale než něco podnikneš, pošli mi je ještě jednou, já je podepíšu a pošlu rovnou zpátky.«

Ozvalo se nějaké zavrčení, ale pak mi odsouhlasila, že pošle nové papíry, a tak jsme zavěsili a já si došel pro valium. Kombinace valia s dalšími léky, které jsem dostal v nemocnici, a s hektickým životem, který jsem poslední dobou vedl, mě úplně vyřídila a já jsem se odpotácel do postele a spal až do půl osmé, kdy mě telefonem vzbudila Kit, která se divila, kde jsem.

»Promiň,« řekl jsem. »Hned budu u tebe.« Když jsem k ní dojel, držel jsem před sebou kopii anonymního dopisu jako návrh mírové smlouvy.

»To je skvělé!« chňapla po něm. »Jak si to dokázal?«

»Mám své metody, Watsons.«

Takže večere, na kterou už bylo stejně pozdě, se ještě zdržela, neboť Kit se pohroužila do anonymního dopisu. Nahlas předčítala tu záhadnou algebru. »Když se A dostane příliš blízko k B, co udělá C?« Vzala si papír a tužku a začala vyplňovat různá jména do sloupců A a C, přičemž B rezervovala pro Lauru. Postupně k vlastní spokojenosti dokázala, že všichni její známí se hodí do toho či onoho sloupce, a většina z nich dokonce do obou. »Skutečně!« zvolala nakonec. »Být anonymní je jedna věc, ale být mazaný je věc druhá. Proč nenapsala rovnou, co tím myslíš?«

»Ona?«

»Tohle určitě psala ženská.«

»Aha.«

»Podívej se na tu větu o manželovi. „On o tom nic neví.“« Tohle říká ženská. Muž by se o manželovi vůbec nezmiňoval.«

»No jo. To je chytré.«

Když mě Kit seznámila se svou dedukcí, vrátila se ke studiu jmen. Už to začínalo vypadat, že se k večeri nikdy nedostaneme, dokud jsem nepoukázal na to, že Laura nemusí být nutně B, ale může být také C. Kit se zamračila na papíry, které měla před sebou. »Jak to?«

»Tak například, kdyby Laura tajně milovala Jacka Freelandera, ale - «

»To je směšné. Jacka?«

»Počkej ještě. Co kdyby si myslela, že má sokyni v Claire Wallaceové? Pak by se to dalo číst takhle: „Když se Claire Wallaceová dostane příliš blízko k Jacku Freelanderovi, co udělá Laura Pen-neyová?«
Kit si tu větu přehrála a na čele se jí objevily vrásky. »Jak to myslíš?«
»Myslím to tak, že Claire přišla k Lauře, aby si to vyříkaly. Došlo k hádce, Claire ji praštila a bylo to.«
»Claire? Je to možné?«
»Mohl to být klidně někdo jiný. Podívej.« Přejel jsem prstem po sloupci A. »Takže co kdyby -?«
»Ne, už toho mám dost! Navečeříme se.« Kit odhodila tužku, vstala od psacího stolu a zmateně se na mě podívala. »Co se ti to stalo na tváři?«
»Ty sis všimla?« řekl jsem a dotkl se náplasti. »Nějaká holka spadla ze stropu a poškrábala mě.«
»Cože?«
Konečně se mi podařilo odpoutat její pozornost od anonymního dopisu, a tak jsem jí během večere povyprávěl o svém posledním případě. Udělalo to na ni patřičný dojem. Po večeri jsme si museli asi hodinu hrát se jmény a sloupci, ale to už mi tak nevadilo, když jsem byl sytý. I detektivní práce bývá občas uklidňující.

*

Velice uklidňující byl vlastně celý týden, daleko víc než ten minulý. V úterý dopoledne dokončila Kit zvaní podezřelých na páteční večírek. Všichni pozvání přijali. (Neuváděla žádný důvod setkání, a tak si všichni mysleli, že se jedná o obvyklé dikůvzdání pátku.) Když jsem Kit dodal kopii anonymního dopisu a odpovědi na Staplesovy otázky, neměl jsem pro ni už jiné uplatnění než roli posluchačky, již jsem denně informoval o výsledcích šetření a jeho závěrech. Mezi úterním ránem a pátečním odpolednem postupně dokázala nezvratnou vinu čtyř různých lidí, které postupně stejně nezvratně zprostila obvinění. Bylo mi potěšením sledovat její dedukce, neboť mně už bylo dáno nahlédnout do poslední kapitoly.

Zatímco s Kit jsem hrál roli doktora Watsona, s Patricií Staplesovou jsem figuroval v úplně jiné roli doktora. Úchvatná žena! Můj původní dojem nemohl být dále od skutečnosti. Myslel jsem si, že je to taková šedá ženuška v domácnosti, která je plně pohlcena svým manželem a kastroly, zatímco ona byla plně pohlcena sama sebou. Bylo neuvěřitelné ji pozorovat; okolní svět ji nezajímal víc než kanára. Souhlasila se vším, co říkal Fred - a teď se vším, co jsem říkal já - ne proto, že by se vcíťovala do muže, ale proto, že se vcíťovala sama do sebe. Fred ji obdivoval a zajišťoval a ona se mu odvděčovala svým souhlasem. Pokud se jednalo o kladný názor na nějaký film nebo záporný na nějakého politika, proč nesouhlasit? Film ani politik ji vůbec nezajímal, dokonce pro ni ani neexistovali, takže co záleželo na tom, co o nich kdo říká?

Takové zahledění sama do sebe může být nepříjemné, když se projeví v nějaké jiné formě - například v sobectví nebo aroganci. U Patricie se však projevovalo slunečnou náladou a absencí zbytečných požadavků. Ať už jsem já nebo Fred nebo kdokoliv jiný jakkoliv přispěl k jejímu štěstí (třeba lichotkou, pozváním na večeri nebo vynalézavou souloží), vzala to jako prokázanou službu a čtyřikrát se odvděčila. Když ji člověk činil šťastnou, činila ona šťastným jeho. A Plynové lampy nás ten týden učinily několikrát oba velice šťastnými.

Současně však riziko naší hry - moji hry - rozptylovalo mou pozornost a odvádělo ji od možných následků. Já jsem ten pronásledovaný, připomínal jsem si stále, ve vyšetřování vraždy, které stále čile probíhá. Je ode mě šílenost nasazovat parohy vyšetřujícímu detektivovi. A přesto jsem se nemohl odhodlat k vyhnání Patricie Staplesové ze své postele. Pokud jde o jejího manžela a Braye, nevyrukovali už se žádnými „zajímavými“ vraždami, ačkoliv Staples se občas telefonicky ozval, aby mě seznámil s novinkami z našich nedávných případů. Tak například John St. Pierre, kterého jsem označil jako vraha reklamního textaře Barta Ailburga (v ostrovní hádance) sice utekl, ale našli ho v San Diegu, kde žil se svým bratrancem. Po zatčení se okamžitě přiznal.

V tom visarském případě identifikovali vražedkyni jako Kom Haaketovou a její dva komplice chytili ve volkswagenu, zaparkovaném u vedlejšího bloku. Byli usvědčeni z několika důvodů: měli visarskou národnost a minulost politických rebelů, v jejich brouku byl nalezen dámský kabát s vyšitým jménem Kory Haaketové, a nakonec se dopustili té chyby, že nejenže měli u sebe zbraň, ale použili je proti policistům, kteří přicházeli k jejich vozu. Jedna pokoutně zakoupená zbraň americké výroby však v ruce svého držitele explodovala, takže oba spiklenci teď leželi v nemocnici, a ačkoliv se jim nedařilo špatně, jejich budoucnost byla nejistá. Vzhledem k tomu, že visarská mise byla považována za visarské území, žádali visarští vydání Kory Haaketové a jejích dvou společníků. Proces ve Visarii by však nevyhnutelně vedl k popravě a poprava ve Visarii se prováděla stahováním kůže, takže přidělený obhájce se snažil případ zatemňovat a oddalovat konečné řešení, jak se dalo. Vypadalo to, že tři Visarové stráví zbytek života ve vězení, kde budou očekávat konečné rozhodnutí ve věci extradice.

V případě vraždy Laury Penneyové neměl Staples stále žádné další novinky, kromě té, že na základě Kitina podezření prověřil Ellen Richterovou a zjistil, že má na dobu vraždy nenapadnutelné alibi.

A ještě ta záležitost s Edgarsonem. Našli ho ve skladišti společnosti TWA na letišti v Seattlu někdy ve středu večer, jak mi Staples ve čtvrtek odpoledne telefonicky oznámil. »Jeho firma neví přesně, co v Seattlu pohledával,« řekl Staples, »ale zřejmě se při nějakém svém vyšetřování zapletl s gangstery. Letenku si koupil na letišti sám tři hodiny před odletem, ale pak byl nejspíše vylákán někam do ústraní a zavražděn. Úderem do hlavy. Měl u sebe takové to velké skládací zavazadlo, kam ho nacpali a poslali do Seattlu na jeho vlastní letenku.«

»Říkáš gangstery?«

»Všechno tomu nasvědčuje. Necháváme to teď prověřovat svými informátory.«

»To je špatné především pro Kit,« řekl jsem. »Vím určitě, že by ji svým svědectvím zbavil podezření.«

»Ano, jsme zase tam, kde jsme byli,« řekl. »Ale budeme na tom dál pracovat.«

Toho dne jsem také dostal od Shirley náhradní papíry - ty původní jsem nikdy nenašel - a okamžitě jsem je podepsal a odeslal do Bostonu.

Musel jsem také dokončit nějakou práci. Prvních pár dní po Lauřině smrti jsem byl tak rozptýlován během událostí, že jsem téměř nic neudělal, ale tento týden jsem dokončil článek o Cassavetesovi a ujasnil si, jak udělám z Brantova blábolu slušné interview.

A už tu byl pátek a s ním i Kitin večírek.

*

Nemám večírky ve zvláštní oblibě. Příliš mnoho lidí a příliš málo místa, příliš mnoho pití a příliš hlasité hovory, které obvykle vytvářejí nové nepřátele. Bez ohledu na složení pozvaných se vždy najde nějaký sporný bod, který odstartuje hádku a způsobí její následné lavinovité rozšíření.

Při sestavování listiny pozvaných však nebylo k možným ohniskům sporu přihlíženo vůbec. Pozvali jsme například Jacka Meache-ra i Perryho Stoke-se, ačkoliv bylo jasné, že si Perry přivede svou manželku Grace, která od něj před třemi lety utekla nakrátko do East St. Louis s týmž Jackem Meacherem. Jenže Jack i Perry patřili k podezřelým mužům, a tak se teď přes Kitin obývací pokoj probo-dávali pohledy, zatímco Grace do sebe u baru nenápadně lila lacinou skotskou. Jack Meacher se navíc ukázal s Audrey Feeblemanovou, takže každého hned napadlo, že se Audrey pohádala se svým manželem Mortem. Irv a Karen Leonardovi, jimž se dařilo už devět let udržovat svěží manželství proklamacími nesouhlasu s chováním ostatních a dokonalým utajováním vlastních hříšků, se drželi stranou a pomlouvali všechny přítomné, dokud Karen zničehonic neodešla tančit ploužák s Markem Banburym, který sem přišel s Honey Hamiltonovou, velice vlnadnou blondýnkou, na kterou jsem měl vždycky zálsk.

Porozhlédněme se ještě po dalších. Ellen Richterová, která byla pozvána jako podezřelá, ale mezitím už byla očištěna Staplesem, přijela v doprovodu stále ještě podezřelého Jacka Freelander, který se ze mě snažil tahat rozumy pro ten svůj idiotský článek. Celý večer do mě zajímavě hučel.

Další podezřelá, Claire Wallaceová, byla vysoká chladná dívka typu modelek, které předvádějí dlouhé sukně. Jejím společníkem byl roztěkaný chlapík uhýbavého pohledu, jehož nám představila jako Loua. Měl dlouhé prošedivělé vlasy, pytle pod očima, pracovní kalhoty, flanelovou košili a koženou vestu a vypadal jako neúspěšný vlakový lupič. Třetí svět sexu tu zastupovali Jay English a Dave Poumon, kteří s sebou přivedli neupravenou lesbickou čarodějnicí jménem Madge Stocktonová. Patřila k tomu druhu tlustšousek, jež na sebe navěsí čtyřicet šál a češou se ostatním drátem.

Tak se nás tu sešlo osmnáct různých lidí v malém obývacím pokoji a venku začínal únor. Kit pouštěla lehkou rockovou hudbu, dokud se konverzace nerozběhla, a já jsem obsluhoval, dokud se hosté nepřimázli. Tajemství úspěšného večírku, pokud něco takového vůbec existuje, spočívá v přiměřeném předmazání hostů, po němž se zdroj poněkud přiškrtí a na scénu se dodá nějaké jídlo, aby nedošlo k disfunkcím. Rovněž je nutno schovat židle; jakmile si všichni sednou, večírek umírá. Stolek s nápoji a s jídlem musí být od sebe dostatečně vzdáleny, takže se pijáci drží na jednom místě a jedlíci na druhém, zatímco univerzální typy cirkulují. Když je přimějete postávat a pocházet a popíjet a pojídat, začnou se za chvíli chovat, jako by byli na večírku.

A to taky byli. Vůkol se roztáhla obvyklá konverzace a já jsem obcházel kolem v marné snaze utéct Jacku Freelanderovi, zatímco Kit obcházela své podezřelé jako sbor, v němž jeden hlas zpívá falešně. Její metoda byla poměrně přímočará. Neustále s nimi mluvila o vraždě Laury Penneyové, která se stala před deseti dny a mohlo se tedy o ní hovořit jako o nevyřešeném případu, podobně jako o vraždě Johna F. Kennedyho. Když jsem ji míjel při rozhovoru s Jackem Meacherem, zrovna mu říkala, že jeden z lidí v této místnosti je vrah.

»Já si myslím, že to udělal nějaký lupič,« řekl Jack. »Tyhle malé chlebíčky máte od Smilerů?«

Nečekal jsem na Kitinu odpověď, neboť se ke mně opět plížil Jack Freelander, ale několikrát během večera jsem zaslechl odpověď na tu její starou filmovou repliku. Reakce se různily od otupělého »Mě už nic nemůže překvapit« Karen Leonardové až po dychtivé »A kdo?« Jaye Englishe.

»Jeden z nich. Jeden z lidí v téhle místnosti je vrah.«

To měla pravdu, ne? Tančil jsem s Honey Hamiltonovou, zatímco její přítel Mark Banbury se na parketu zaobíral Karen Leonardo-vou. Kit se vytrvale prodírala podrostem. A večírek, nedbaje na svůj původ, nabíral na obrátkách.

Můj permanentní útěk před Jackem Freelanderem otupil mou ostražitost v jiných směrech, takže jsem se náhle ocitl v hovoru s Madge Stocktonovou, tou zavalitou holkou, kterou přivedli Jay English a Dave Poumon. »Vyrozuměla jsem, že nedávno byla zavražděna vaše přítelkyně,« řekla.

»Zнала ji většina z nás,« připustil jsem a pokýval hlavou směrem k ostatním účastníkům.

»Je to těžké, zabývat se individuální smrtí, ne?« řekla. »Těch smrtí je tolik, na světě je tolik nespravedlnosti, že se to všechno plete.«

»To záleží na míře vaší citové účasti.«

Usmála se; měla špatné zuby. »To máte pravdu,« řekla. »Není to otázka morálky, ale osobního přesvědčení, osobních pocitů. Nikomu z nás v podstatě nezáleží na tom, kolik cizích lidí bylo zabito.«

Když se člověk zúčastní nějakého koktajlového večírku, počítá s přiměřenou koktajlovou konverzací. »Přirozeně se vás to dotýká víc, když toho člověka znáte.« Už když jsem to říkal, věděl jsem, že jí poskytuji neodolatelnou příležitost, aby citovala Johna Donna.

A ona se jí chopila. S chladným úsměvem jsem přežil zvonění hrany. »Přesto tu hraje roli morálka, ne?« řekl jsem. »Lidé jsou dnes liberální nebo konzervativní, věří v práva žen či nedotknutelnost vlastnictví; někteří z nich jsou stále etičtí, ale nikdo už není morální. Není nikdo, kdo by nenáviděl hřích.«

Pokývala hlavou a zatvářila se, jako by se vnitřně bavila. »Vidí-te?« řekla. »Lidé se usmívají, i když slovo hřích jen slyší.«

Usmíval jsem se snad? Ano, usmíval. Rychle jsem toho nechal a vypravil ze sebe další výstižnou frázi: »Jediným hřichem je nechat se přistihnout.«

Leč nebylo mi dáno vyváznout z konverzace tak lehce. »Nejen to,« řekla. »Dneska už lidé nejsou tak naivní jako před dvaceti lety. Každý ví, co se stane, když se nechá přistihnout.«

»A co vrah Laury Penneyové?«

»Možná svého činu lituje,« řekla. »Protože mu vznikly nějaké potíže. Ale pochybuju, že se hanbí.«

»Hanbí?« To je ale pitomé slovo.

Znovu mi ukázala mizerné zuby. »Ted' už se nikdo za nic nehan-bí, že?«

»Na tom, co říkáte, je hodně pravdy,« zalichotil jsem jí. »Promiňte, musím si dolít.« A zmizel jsem.

Když jsem si nalíval novou sklenici, kterou jsem opravdu potřeboval, vypukla náhlá a nepochopitelně hlučná hádka mezi naprosto opilou Grace Stokesovou a jejím manželem Perrym, po níž Grace utekla pryč. Na útěku vrazila pravým ramenem do zárubně dveří. Jack Meacher, donchuán z East St. Louis, se neustále držel své současné lásky Audrey Feeblemanové, dokud Perry Stokes nezmizel ve stopách své manželky, vyvarovav se konfliktu s dvevní zárubní.

Čas plynul. Stačil jsem si s Honey Hamiltonovou domluvit oběd a promítání na příští úterý. Jay English s Davem Poumonem všechny poobjímali a odešli. Moralistku si vzali s sebou. Lou, ten vlakový lupič, pozvracel záchod a všechny nás znechutil, Claire Wallaceová se za něj omluvila a odvedla ho pryč. Po gambitu, který se mi podařil s Honey Hamiltonovou, jsem byl ve smířlivé náladě a věnoval jsem Jacku Freelanderovi čtvrt hodinu svého vzácného času. Ten parchant si skutečně dělal poznámky. Brzy nato se však vzdálil i s Ellen Richterovou a já jsem slyšel, jak se Kit pokouší zavést řeč na vraždu Laury Penneyové s Markem Banburym, který reagoval tím, že jí podal poslední zprávu o svém psychickém stavu: »Doktor Glund je toho názoru, že už se brzy dokážu vypořádat se svými potlačenými negativními emocemi.« Potlačené negativní emoce, těch by bylo na světě zapotřebí mnohem víc.

*

»Uklidíme až ráno,« řekla Kit.

»Tak dobře,« zívá jsem. Mark Banbury a Honey Hamiltonová, naši poslední hosté, právě odešli a staré nástěnné hodiny ukazovaly čtvrt na tři.

»Ted' si sepíšeme na papír všechno, co víme.«

»Všechno, co víme?« Pak jsem se rozpomněl - vyšetřujeme vraždu. »Měj slitování, Kit,« řekl jsem. »To můžeme udělat zrovna tak ráno.«

»Ne, mohli bychom něco zapomenout.« A už otvírala svůj psací stůl a sedala si a shromažďovala tužky a čisté listy papíru. »Jedno víme jistě,« řekla. »Není to Irv Leonard.«

Proti své vůli zaujat, přitáhl jsem si židli. »A proč ne?« vyzvídal jsem.

»Kdyby byl vrahem muž,« vysvětlila mi, »byl by to určitě tajný milenec. A Irv nebyl tajný milenec.«

»Jak si tím můžeš být tak jistá? On i Karen si občas odskočí, to víme oba moc dobře. Jsou to ti největší manželští pokrytci v celém New Yorku.«

»Ano,« souhlasila Kit, »a každý z nich taky vždycky přesně ví, co ten druhý dělá. Nikdo z nich to nikdy nepřizná, ale vědí vzájemně o svých nevěrách všechno. A tak jsem si trochu popovídala s Karen a předhodila jsem jí pár jmen, dokud jsem ji nevyvedla z konceptu. A to bylo při jménu Susan Rasmussenové. Pamatuješ si na ten Silvestr u Hala? Tenkrát si Irv začal se Susan, a jestli se s ní pořád tahá, nemůže být zapleten v té vraždě.«

»Proč? Proč by nemohl mít dvě milenky?«

»Irv Leonard ne,« řekla. »Někteří muži to tak dělají. Například ty. Ale Irv Leonard ne.«

Moc jsem si té narážky nevšímal. »Když to říkáš, Sherlocku.«

»A Jack Meacher to taky není.« Udělala si další poznámku.

»Jak si k tomu dospěla?«

»Mluvila jsem s Audrey,« informovala mě. »Ten osudný večer strávila s Jackem, ale zatím ještě neodešla od Morta, takže Jack policii lhal. Pokud by se však policie ptala znovu, řekl by jim tentokrát pravdu.«

»Ty nejsi Sherlock,« řekl jsem. »Mýlil jsem se. Ty jsi inspektor Maigret.«

»Věděla jsem, že se k něčemu můžu dostat je tehdy, když si sežvu všechny podezřelé na jedno místo.«

»A teď se ti podařilo zúžit okruh podezřelých z původních devíti na šest. Dobrá práce.«

»Můžeme zužovat dále.« Zuřivě něco drápala na papír. »Odpadají i Jay English s Davem Poumonem, to je hned o dva míň.«

»Jak se jim podařilo odpadnout?«

»Minulý měsíc se vzali,« řekla. »V San Francisku. Dave mi ukazoval výstřižek z novin s jejich svatebním oznámením.

Mohli bychom je podezírat jediné tehdy, kdyby si Jay hned po svatbě zkusil něco začít s Laurou, a to si zřejmě nezkusil. Zbývají nám tedy čtyři podezřelí,« řekla. »Vlastně tři; Claire Wallaceová to taky nebyla.«

»Ty nebudeš ani Maigret,« řekl jsem. »Možná slečna Marplová. Proč by to nemohla být Claire?«

»Protože ta by se byla mohla pohádat s Laurou jediné kvůli Jerryemu Fishbackovi, za předpokladu, že by Jerry byl oním tajným milencem. Jenže já jsem dneska zjistila, že se s Jerryem hned po Novém roce rozešla a začala chodit s tím, no ...«

»Louem. Králem galerky.«

»Příšerný chlap.«

»Poslední pozůstatek let šedesátých,« souhlasil jsem.

»Chodí spolu čtrnáct dní. Takže Claire neměla žádný motiv.«

»Smekám před tebou,« řekl jsem.

»Takže tu máme Jacka Freelander a Marka Banburyho a Perryho Stokesese.« Letmo se na mě podívala. »Tys mluvil s Jackem Freelanderem. Zjistil jsi něco?«

Byl jsem zaskočen. Dnes večer jsem se žádnému vyšetřování nevěnoval, protože jsem věděl zatraceně dobře, že tu není co vyšetřovat, ale nebylo by podezřelé, kdybych vůbec s ničím nepřišel? A tak jsem se do toho vrhl střemhlav. »Toho můžeš klidně vyškrtnout.«

Chytla se. »Jak to víš tak jistě?«

Jak jsem to jen věděl tak jistě? »Víš přece, že pracuje na tom článku o pornografických filmech pro Esquire. No a - Půjčil si k tomu ode mě tu Farberovu knihu, Negativní prostor. Nikdy jsem si to neuvědomil, ale půjčil si ji to odpoledne a hned večer mi pak volal -«

»Který večer? Jak byla zavražděna Laura?«

»Ano. Odpoledne si půjčil tu knihu, dával jsem mu ji na té projekci, kde jsem byl s Laurou.« To byla naprostá pravda. Všechno, co jsem říkal a chystal se říct, byla pravda, až na to, že konverzace, s níž jsem chtěl Kit seznámit, neproběhla večer, ale dvě hodiny před tím v promítacím sále.

»A on mi ještě ten večer volal,« řekl jsem, »a chtěl - «

»Jenže ty jsi měl zapnutý automat. Vzpomínáš si? Promítal sis film.«

Sakra. Najednou se to celé zkomplikovalo, bylo těžké pamatovat si tolik věcí najednou. »Tohle bylo později,« řekl jsem.

»Asi tak, asi tak v půl dvanácté. V každém případě volal a měl už přečtenou skoro celou knihu a ptal se mě na milión věcí. Dokážeš si to představit, číst sebrané recenze Mannyho Farbera. Mluvím o tom proto, že není možné přečíst tolik z Farberovy knihy a přitom si odskočit, pohádat se s dívkou a zabít ji.«

Kit si mě nepřestávala bedlivě měřit. »A jaký film sis tehdy promítal?«

»Proč? Co na tom záleží?«

»Tys mi říkal, co to bylo za film, a já si zkouším vzpomenout.«

To já taky. V hlavě se mi promíchaly názvy všech čtyřadvaceti filmů, které jsem doma měl. »Plynové lampy,« hádal jsem. »Myslím, že to byly Plynové lampy.«

»Aha,« řekla.

»V každém případě,« upozornil jsem ji, »je z toho Jack Freelander venku. Takže nám zbývá už jen Mark Banbury a Perry Stokes.«

»Ne, nezbyvá,« řekla. S podivným úsměvem přeškrtnla své poznámky.

»Co to znamená?« řekl jsem.

»Byli to Páni v cylindrech. «

Podíval jsem se na ni. Věděl jsem, o čem mluví, ale nedokázal jsem se s tím srovnat. »Co byli Páni v cylindrech?«

Prohlédla si mě, jako by se snažila odhadnout, kolik vážím. »Já vím, že tím tajným milencem jsi byl ty,« řekla. »Věděla jsem to celou dobu. Ale myslela jsem si, že v tom musí být ještě někdo jiný.«

»Kit,« řekl jsem. »Zadrž na chvíli. Ty obviňuješ mne?«

»S Laurou Penneyovou ses scházel strašně často,« řekla Kit. »A policie mě podezírá právě proto, že ty jsi ten nejpravděpodobnější tajný milenec.«

»Jenže mě očistili, vzpomínáš si? Mám neprůstřelné alibi. «

»Vážně? Tak se na to tvoje neprůstřelné alibi podíváme ještě jednou, ano?«

»Kit,« řekl jsem, »tohle nikomu z nás nijak neprospěje. Je pozdě, jsme oba unaveni, pili jsme, jsme náchylní plácet nesmysly.«

»Chci si promluvit o tvém alibi, Carey.«

»Ale já ne.« Předrážděně jsem vstal. »A co pro tebe vůbec znamená Lauřina smrt?« Vzpomněl jsem si na tu tlustou holku, která mluvila o morálce hříchu. »Netrápí tě to natolik, abys tím byla nějak morálně zmučená. Jdou po tobě policajti, to je to jediné, proč se tím zabýváš.«

Kit poklidně pozorovala, jak se k ní přibližuju. »A co tím chceš říct?« zeptala se.

»Že víš o své nevině a o tom, že ti nemůžou dokázat vinu,« řekl jsem. »Tak toho nech. Přestaň si hrát na detektivku, nechť profíci.«

»Jinak bych mohla přijít k úhoně?«

»Mluvíme jak v podřadném filmu,« řekl jsem. »Nekomplikuj situaci, ano?«

»Tys ji zabil, Carey.« Bylo to vyřčeno nahlas a zůstalo to viset ve vzduchu mezi námi. Zavřel jsem oči a když jsem je znovu otevřel, pozorovala mě. »Soukromý detektiv mě viděl odcházet,« řekl jsem.

»Toho jsi uplatil,« vedla si svou. »A potom taky zmizel. Jenže policie ho hledá, a pokud ho najde, bude jim vyprávět něco jiného.«

Ještě nevěděla, že Edgarson je v Pánu. Ale až to zjistí - a při jejím způsobu vyšetřování a motivaci to zjistí - nebude opakovat Staplesovu chybu. Všechno bude svědčit proti mně.

»Ale Kit,« řekl jsem. »Proč ses do toho všeho musela zaplést?« Popošel jsem k ní.

»Budu křičet,« pohrozila mi.

»Jen malou chvilku,« řekl jsem.

*

To byla šlamastyka. Nic z toho jsem nechtěl, ale šlo to tak nějak samo od sebe, a teď jsem měl na krku ještě vraždu Kit

Markowitzové. A byla to ta nejlepší holka, kterou jsem kdy měl.

Celou cestu domů taxíkem jsem zkoumal nové škrábance na rukách i na obličejích a zkoušel vymyslet, co udělám. Než jsem odjel domů, měl jsem plán hotový. Byl zoufalý a dramatický, ale pod tlakem okolností jsem neviděl východisko. Když jsem vešel do bytu, nechal jsem si kabát na sobě a odebral se rovnou do kuchyňky, kde jsem sfoukl oba zapalovací plamínky na sporáku a otevřel všechny hořáky. Se syčícím plynem v zádech jsem odešel do obývacího pokoje, vzal nejtěžší skleněný popelník a přichystal se k úderu.

Nejtěžší věc je bouchnout se popelníkem zezadu do hlavy. Člověk má jednak tendenci uhýbat, jednak brzdit údery. Taký jsem neměl v úmyslu úplně se knockoutovat. Potřeboval jsem jen takový úder, který by mi způsobil třeba modřinu a naznačoval by, že tu došlo k násilí. Po třech rychlých bolestivých úderech se mi konečně podařilo zasadit si takový, který bolel opravdu strašlivě. »Au au au au au,« zavyl jsem a dal se do tance kolem pokoje. Odhodil jsem popelník a chytil se za hlavu. Zachvátil mě z té bolesti takový vztek, že jsem nakopl popelník, takže jsem se teď bolet na dvou koncích.

Ale měl jsem to za sebou. Když jsem se za minutu dotkl bolestivého místa na lebním pozadí, zvlhly mi prsty krví. Výborně. Teď necháme plyn ještě pět minut unikat, aby se tu trochu zabydlel, pak prohodíme ten pitomý popelník oknem a vypotácíme se na chodbu, kde si párkrát zakřičíme „Pomóóó“, a oni z toho usoudí, že vrah Laury Penneyové, který si myslel, že se k němu s Kit svým vyšetřováním nebezpečně blížíme, se pokusil nás oba zabít a u Kit se mu to podařilo docela a u mě málem.

Kdyby se to nějak dalo vrátit. Seděl jsem v černém koženém režisérském křesle, stále ještě v kabátě a s bolavou hlavou, a probíral jsem události posledních deseti dnů ve snaze vzpomenout si na něco, co jsem mohl udělat jinak, na něco, co by nevyústilo v Kitinu smrt. Čím víc jsem na ni myslel, tím víc mi připadala nevyhnutelná. Od chvíle, kdy jsem se neovládl a praštil Lauru a ona uklouzla po té nablýskané podlaze, šlo všechno stejně neúprosně jako tlukot srdce. V plynárně dodávají svým výrobkům takový podivný zápach, takže člověk pozná přítomnost plynu. Počkám, až ten smrad trochu zesílí, pak vstanu, vezmu popelník... zakopl jsem ho pod gauč... prohodím ho oknem... vyběhnu do chodby... vypotácím se do chodby... jsem ospalý... nějak v té židli těžknu... vypotácím se do chodby... pak si budu moct odpočinout... nebezpečí bude zažehnáno... odpočinout... hlava už mě tolik nebolí...

10. PAMĚTI SLAVNÉHO DETEKTIVA

»Měl jsi štěstí,« řekl Staples.

»To jsem měl.«

To jsem měl. Ten výbuch mi zachránil život. Usnul jsem v té zatracené židli přiotráven plynem, a kdybych byl nazapomněl na zapalovací plamínek v troubě, měl by Staples na krku dvě nevyřešené vraždy. Takhle výbuch vyrazil okna a přivolal pomoc stejně účinně, ale mnohem dramatičtěji, než bych to byl mohl udělat já. Když jsem se probudil, byl jsem v soukromém pokoji městské nemocnice střežen policistou a měl jsem na sobě tolik obvazů, že byste si mě mohli splést se sněhovou sochou.

Když policista u dveří uviděl, že jsem se probral, přivolal sestru a doktora a Staplese, přesně v tomto pořadí. Sestra odmítla odpovědět na mé otázky, byla tu jen od toho, aby mi změřila teplotu, tep a spoustu dalších věcí. Doktor mé otázky odbyl vtípem, byl tu jen od toho, aby se seznámil se sestřinými záznamy. Zato Staples byl ochota sama.

»Je sobota,« odpověděl na mou první otázku. »Za pět minut tři čtvrtě na tři odpoledne.«

»Co se vlastně stalo?«

»Někdo se tě pokoušel zabít,« řekl.

»Pokoušel zabít?!«

»Vyprávěj mi o včerejším večeru.«

A tak jsem vyprávěl o večírku, o tom shromáždění podezřelých, o dodatečném rozboru, který jsme s Kit provedli a při němž jsme vyloučili ze seznamu tři jména, ale nedospěli k žádným dalším závěrům, o svém odchodu, o jízdě taxíkem domů, »a pak už nevím. Po příchodu do bytu už si na nic nepamatuju.«

»Někdo tě praštil do hlavy,« řekl mi Staples. »Vrah to zařídil tak, aby došlo k výbuchu a doufal, že to bude vypadat jako nešťastná náhoda. Máš štěstí, že jsi naživu.«

»Panebože,« řekl jsem. »Vždyť už jsem mohl být na onom světě!«

Staples vážně přikývl. »Myslím, že o to tu v podstatě šlo.«

Zahýbal jsem pod pokrývkou všemi možnými údy ve snaze zjistit, zda tam ještě jsou. »Je to špatné? Co se mi -? Jak jsem na tom?«

»Jsi jen otřesený. Pár škrábanců a modřin, několik menších popálenin. Nic vážného. Měl jsi štěstí.«

»To jsem měl.« Vtom jsem si uvědomil, že rozrušení mě odvádí od mého původního scénáře. O explodujících troubách jsem mohl dumat později, teď honem zpátky do své role. »Ale proč?« byla má první slova podle scénáře. »Proč by někdo něco takového dělal?«

Staples vyhlížel chmurně. »Vypadá to, jako byste si se slečnou Markowitzovou počínali lépe, než jste sami tušili.

Museli jste se dostat na horkou stopu a nevěděli jste o tom.«

»Ty myslíš, že už jsme ho skoro měli? A proto se pokusil - Panebože, Kit!« Nadzvedl jsem se na polštáři. »Zavolej jí, Frede, je v nebezpečí!«

Staplesovy chmury byly ještě zjevnější. Položil mi ruku na rameno. »Už jsem na to myslel, Carey. Promiň, přišli jsme pozdě.«

»Pozdě? Co tím myslíš? Nemyslíš snad -?«

Staples přikývl. »Promiň. Musel jsem k ní přijít rovnou od tebe.«

»Kit,« řekl jsem.

Poplácal mě po ruce. »Netrap se, Carey. Já ho dostanu.«

»Kit,« řekl jsem.

*

Strávil jsem v nemocnici devět dní, a když se to vezme kolem a kolem, bylo to velmi příjemné. Měl jsem tolik návštěv, kolik jsem jen chtěl, odpočíval jsem podle libosti, a od čtvrtého dne jsem měl svůj psací stroj a rukopisy a mohl jsem i pracovat.

Staples se u mě zastavoval nejméně dvakrát denně, někdy s Alem Brayem, někdy sám. Na druhé návštěvě jsem ho seznámil s Kitinými závěry týkajícími se nevinu Jaye Englishe a Dává Poumona i s tajným alibi Jacka Meachera. Shodli jsme se na tom, jakou ironií osudu bylo, že Kitina nevina byla prokázána až po jejím zavraždění.

Staples mě neustále ujišťoval, že úspěšně pokračuje v pátrání, a oznámil mi, že se zaměřuje na Irva Leonarda. (Nezmínil jsem se o Kitiných dedukcích ohledně Irva, protože už tak bylo zúžení okruhu podezřelých velice alarmující.) Staples mě také nutil, abych stále a stále a stále rekapituloval průběh večírku ve snaze dostat se k tornu, co tak vyděsilo vraha, ale zdálo se, že na to nikdy nepřijdeme.

Patricia mě navštívila několikrát s vědomím svého manžela a jednou se nám podařilo uskutečnit poměrně zajímavou soulož. Honey Hamiltonová mě navštívila dvakrát; byla milá, cítila se mnou a utěšovala mě. Přicházeli i další přátelé. Někteří propašovali láhev bourbonu, ale většinou mě nijak nenadchli.

Vysloveně špatné to však bylo jen ve dvou případech. Dostavil se totiž Jack Freelander s konceptem toho svého pornočlánku, a mně, uvězněnému v posteli, nezbyvalo nic jiného, než tu příšernou věc přečíst a komentovat. Ten druhý případ byl vážnější; Staples při jedné z návštěv přinesl mou poštu. Denně se zastavoval v mém bytě, aby se podíval, jak pokračuje rekonstrukce - dávali mi novou kuchyni a opravovali zdi - a také mi vyzvedával poštu. Ve středu se v ní ocitla bílá obálka s povědomým modrým tiskem. Co to je?

Tobin - Global!

Detektivní agentura, Edgarsonova soukromá detektivní agentura!

(Už jsem byl skoro týden bez valia a bylo zajímavé, jaký dopad to mělo v okamžicích stresu. Skutečnost je bez něj jednodušší a zdolnější a šedší, zato kritické chvíle na vás dopadnou rychleji a s větším účinkem. Ty mé tři vraždy byly přirozeně závažné, ale došlo k nim postupně a vždycky jsem se mohl včas vzpamatovat. S úspornou nemocniční dávkou sedativ jsem při pohledu na bílou obálku div nezemřel strachy. Důsledky vypadaly hroživě, nebezpečí reálněji. Valium mi umožňovalo chodit po laně, jako bych měl pod sebou záchrannou síť. Teď se pode mnou rozevírala propast.)

Všiml si Staples té zpáteční adresy? Spojil se s nimi? Měl bych to nějak vysvětlit, něco si vymyslet? Mám se podívat do obálky? Ne. Nic z toho. V takové krizové situaci je nejlepší nedělat nic. Pokud se s nimi Staples spojil, zmíní se o tom sám. (Jenže já jsem se s Edgarsonem nikdy oficiálně neviděl! Jak ten rozpor vysvětlím?)

Zavřel jsem oči a snažil se nabýt normálního klidného vzhledu i bez valia. Opatrně jsem odložil poštu na postel, tak, aby nebylo vidět zpáteční adresu Tobin-Global. Staples se mnou deset minut probíral poslední vývoj případu. Karen Leonardová poskytla svému manželovi na noc konání večírku alibi, ale Staplesovi byla nesympatická - což pro ni nebylo nijak nesnadné - a proto si myslel, že může lhát. Já už to nevydržím, řval můj vnitřní hlas, ale vydržel jsem to a on konečně odešel. Roztrhl jsem vnitřní obálku a objevil v ní - Cože? Shirleyiny papíry, ty původní, které jsem nemohl najít. Dočista zmaten jsem si přečetl průvodní dopis:

Vážený pane Thorpe,

Vzhledem k tomu, že Vás nemůžeme zastihnout telefonicky, rozhodli jsme se, že Vám tyto listiny vrátíme poštou, přičemž stále trvá naše nabídka, že jsme ochotni pomoci Vám při řešení Vaší současné manželské situace. Bohužel však nemáme Vaši objednávku.

Tyto listiny jsme objevili v psacím stole pana Johna Edgarsona, našeho bývalého zaměstnance. Pokud pro Vás pan Edgarson soukromě pracoval, musím Vás upozornit, že podle podmínek jeho pracovní smlouvy přecházejí všechny jeho závazky na firmu Tobin-Global. Možnosti řešení delikátních manželských situací za pomoci tak velké firmy, jakou je Tobin-Global, přirozeně přesahují možnosti jedince.

Pokud máte dojem, že pan Edgarson prováděl něco ve Váš prospěch, nespojil byste se prosím se mnou?

V úctě

Walter Carter, viceprezident

Líbilo se mi, jakým zlehčujícím způsobem referuje Walter Carter o Edgarsonově smrti, zřejmě o něm neměl o nic vyšší mínění než já. Jakou netušenou časovanou bombu mi po sobě Edgarson zanechal! Nepochybně ty papíry ukradl během té doby, co okupoval můj byt. Nechtěl jsem ani pomyslet na to, jakou všivárnu mi s jejich pomocí chtěl provést. Ale konec dobrý, všechno dobré. Vytáhl jsem zpod matrace láhev propašovaného bourbonu a učinil vše pro to, abych si vynahradil valium. Shirleyiny papíry i s obálkou nenávratně zmizely v denních odpadcích a v pondělí mě propustili z nemocnice domů.

*

Tam už na mě čekal sporák a dřež a lednička, zato zeď mezi kuchyňkou a obývacím pokojem nebyla ještě omítnuta. Okna v obývacím pokoji byla vyměněna. Zjistil jsem ještě nějaké další škody - rozbité lampy například -- z nichž nejhorší bylo poškození automatického telefonního záznamníku. Koberec také utrpěl jak ohněm, tak vodou a bylo

jasné, že bude muset být vyměněn. Většina těch věcí však byla pojištěná a byt byl zatím obyvatelný. Cítil jsem se odpočatý a svěží. V nemocnici jsem dokončil článek o Cassavetesovi a zbývaly mi ještě závěrečné korektury článku „Velký John Brant: Žalud a dub“. Nazítří odpoledne se měla zastavit Patricia, abych mohl prokázat účtu její svatyni, a na čtvrteční večer jsem měl smlouvanou schůzku s Honey Hamiltonovou. Svět, který byl nějaký čas plný rozruchu, se začínal zklidňovat. Cítil jsem se také dokonale bezpečný. Staples se poslední dobou v mé přítomnosti tvářil provinile, neboť vyšetřování opět uvázlo na mrtvém bodě. Tentokrát, jak jsem doufal, už nastalo. Po návratu z nemocnice mi chtěl dát na nějaký čas policejní ochranu, protože vrah to na mě mohl znovu zkusit, ale já jsem mu vysvětlil, že to není nutné. »Vzhledem k tomu, že ještě není ve vězení, může si být jistý, že na něj nic nemám. Bylo by pro něj mnohem nebezpečnější pokusit se mě znovu zabít, než nechat věcem volný průběh.« Staples s tím nakonec zdráhavě souhlasil, takže ze mě byl znovu normální občan. Od chvíle, kdy jsem tak hloupě ztratil sebeovládání a praštil Lauru Penneyovou, jsem prožil mnoho událostí a zvrátů, ale teď už to bylo všechno za mnou. Byl jsem doma a byl jsem vyprahlý.

V pátek ve dvě hodiny odpoledne zazvonil zvonek, zrovna když jsem telefonoval s Honey. Žvatlali jsme přesně jako milenci, kteří spolu strávili první společnou noc. »Promiň, miláčku, někdo zvo-ní,« řekl jsem. »Zavolám ti později.« Zamlaskali jsme na sebe, jako bychom se políbili na rozloučenou, a já jsem zavěsil. Kdo to ke mně mohl jít? Patricia? Říkala přece, že tento týden už se ke mně nedostane; nejdřív příští úterý. Už jsem však mohl zjistit, kdo to je, protože v rámci všeobecné rekonstrukce spravili domácí telefon, takže jsem se mohl klidně zeptat: »Kdo je to?« »Fred Staples, Carey.« »Pojď nahoru.« Staplese jsem neviděl celý týden. Myslel jsem, že se mi vyhýbá, protože nemá žádné nové zprávy o vraždách Laury Penneyové a Kit Markowitzové. Mohl tedy přijít jedině s nějakou novou neobvyklou vraždou. To by bylo výborné, už uplynula poměrně dlouhá doba od chvíle, co jsem si mohl procvičit duchovní svalstvo. I tak mě však pomyšlení na setkání s Fredem Staplesem dost znervózňovalo, takže jsem si ještě došel do koupelny a spolkl valium, než jsem otevřel dveře. Dusl do schodů v klobouku a nepromokavém plášti - venku březnově mžilo - a měl s sebou Ala Braye. »Vítejte,« řekl jsem. »Pojďte dál. Dáte si kávu?« »Ne, díky, Carey.« Staples vypadal poněkud rozpačitě a Al Bray mě pozdravil pouhým pokývnutím. Nehrálo tu něco? Vešli do bytu, já jsem za nimi zavřel dveře a postavili jsme se v obývacím pokoji. »Stalo se něco, Frede?« zeptal jsem se. »Máme nějaké novinky,« řekl. Vykouznil jsem výraz dychtivé zvědavosti. »V případě Laury Penneyové?« »Přišel další anonymní dopis,« informoval mě Staples. »Na první pohled ze stejného zdroje.« »Anonymní dopis?« Vždyť zdrojem prvního dopisu byl Edgar-son, tak jak teď mohl poslat další dopis? Že by ze Seattlu? Anebo to možná narafičil tak, aby byl dopis poslán v určitou dobu automaticky, pokud nedá opačný příkaz. Staples sáhl pod plášť a podával mi dopis. »Stejný papír, stejný psací stroj,« řekl. Zatracený Edgarson, copak mi nikdy nedá pokoj? Vzal jsem dopis a přečetl jej. Stálo v něm: Může se vyhazovat do povětří, jak chce, ale měl zahodit klíč k postrannímu vchodu od domu Laury Penneyové.

Tohle nebyl Edgarson. Vyhodil jsem se do povětří dlouho poté, co byl Edgarson odklizen ze scény. A co to bylo za nesmysl s tím klíčem? Podíval jsem se na vážné tváře obou detektivů. »Tehle dopis mě obviňuje z vraždy.« Staples přikývl. »Dá se tak vyložit, Carey,« řekl. »Ale vy víte, že nejsem vrah. Bez ohledu na tu věc s vyhazováním do povětří přece víte, že jsem Lauru Penneyovou nezabil.« Veškerý hovor obstarával Staples; Bray jenom přihlížel. »Postranní vchod vede do přilehlé uličky,« řekl Staples. »Tam hlídkující detektiv neviděl, takže tady jsi mohl uniknout. A musím říct, Carey, že pokud jsi tady unikl, mělš to všechno promyšlené.« »Jenže já žádný takový klíč nemám,« bránil jsem se. »A nikdy jsem neměl. Proč bych měl klíč k postrannímu vchodu nějakého baráku, v kterém ani nebydlím?« Staples se trochu usmál, jako bych ho potěšil. »To rád slyším, Carey,« řekl. »Kdybys byl řekl, že ten klíč máš, dělalo by mi to trochu starosti.« »Jenže já ho nemám.« Staples s Brayem se na sebe podívali. Stále se tvářili vážně. Pak Staples povzdychl, pokrčil rameny a podíval se na mě. »Docela jsme se spřátelili, Carey. Doufám, že se nám to tímhle nepokazí.« »Ne, to jistě ne, proč by mělo?« Vrátil jsem mu anonymní dopis. »Myslím, že to musí být ten samý blázen, co mi tenkrát nechal na záznamníku ten vzkaz. Třeba tím prvním anonymním dopisem taky myslel mě.« »Je to možné,« souhlasil Staples. Tím ta konverzace měla logicky skončit, ale on tam stál dál a držel v jedné ruce anonymní dopis, jehož okrajem si poklepával na palec druhé ruky a tvářil se, jako by ho něco trápilo. »Máš ještě něco?« řekl jsem. »Bohužel ano, Carey. Ty víš, že jsme v tomhle případě na mrtvém bodě, takže musím jít po všem. Promiň.« »Ale jistě. Já ti rozumím.«

Znovu sáhl pod plášť a vytáhl složené lejtstro, které vzdáleně připomínalo nájemní smlouvu. »Byli jsme u soudce,« řekl, »a vyžádali si povolení k domovní prohlídce. Promiň, Carey, ale musíme se podívat po tom klíči.«
Byl jsem překvapen a víc než mírně znepokojen. »Proboha, Frede, už jsem ti říkal, že žádný takový klíč jsem nikdy neměl.«
»Musíme to ověřit, promiň.« Omluvil se už počtvrté nebo popáté. Pořád se omlouval, ale byl zjevně rozhodnutý prohledat mi byt.
Patricia. Nenechala tu něco, co by její manžel neměl vidět? Ne, to bych neřekl, ale pokud ano, měl bych starostí nad hlavu. Konečně promluvil i Al Bray. »Máte nějaký svazek klíčů, Carey?«
»No jistě.« Vyndal jsem klíče z kapsy a podal mu je. Vytáhl ze své klopky obyčejný dózický klíč a porovnal jej se všemi mými klíči.
Co kdyby byl jeden stejný? Ale nebyl, já od toho pitomého postranního vchodu žádný klíč neměl. Celá ta věc byla absurdní.
I přesto jsem pocítil značnou úlevu, když nakonec zavrtěl hlavou, podal mi klíče a řekl: »Tak tady není.«
»Samozřejmě že ne.«
»Musíme teď udělat prohlídku, Carey,« řekl Staples.
»Jen si poslužte. Chcete pomoci?«
Staples se hořce pousmál. »Ani ne, Carey,« řekl.
»Proč si nesesednete tamhle na pohovku?« vyběhl mě Bray. »Nebude nám to trvat dlouho.«
A tak jsem ho poslechl. Seděl jsem na pohovce a Al Bray odešel do ložnice, zatímco Fred Staples prohledával obývací pokoj. Snažil jsem se přemýšlet, co se to tu vlastně děje.
Nejvíce mě zajímalo, kdo poslal ten druhý anonymní dopis a proč. A co to má znamenat s tím klíčem? O co tu jde?
Poprvé za celou tu dobu jsem přestával kontrolovat situaci, a to mě děsilo.
Pět minut mi přehazovali byt, až nakonec Staples dospěl ke spodní zásuvce psacího stolu a zavolal: »Hej Ale? Myslím, že to mám.«
Podíval jsem se na něj přes pokoj, a když přispěchal Bray z ložnice, vstal jsem. Ale Staples na mě ukázal přísným prstem a řekl: »Zůstaň chvíli na místě, Carey.«
A tak jsem čekal. Ať už v zásuvce našli jakýkoliv klíč, viděl jsem z jejich pohledů, že se shodoval s tím Brayovým.
»Frede,« řekl jsem. »Co to tam máte? Mohl bych se na to aspoň podívat, ne?«
Přinesli mi klíč a tvářili se mnohem urputněji. Al Bray měl na dlaní dva klíče a držel je tak, abych si je mohl prohlédnout. Dva klíče, oba dózické. Vroubkování vypadalo stejné. Jediný rozdíl byl v tom, že jeden z nich - ten, který Staples právě našel - byl zářivě nový.
»Nikdy v životě jsem ten klíč neviděl,« řekl jsem. Už když jsem to říkal, cítil jsem, že je to chabé. V kolika filmech se vyskytovala podobná replika, a kolikrát jí bylo uvěřeno?
Podobně dopadla i moje druhá poznámka: »Někdo to tam na mě nastražil!«
»Promiň, Carey,« řekl Staples. Jenže tentokrát už to nikterak omluvně neznělo.
»Ještě moment,« řekl jsem. »Podívejte se na ten klíč, je úplně nový.«
»Třeba byl použitý jen jednou,« poznamenal Bray.
»Ale můj není!«
Bray zastrčil oba klíče do kapsy. A Staples řekl: »Měl by sis radši vzít kabát, Carey.«

*

Lilo. Po cestě autem na policejní stanici mi začalo svítat. Řídil Al Bray za asistence skřehotající policejní vysílačky. Staples seděl vzadu se mnou. Musel jsem se nejdřív sebrat a pokusit se porozumět tomu, co se to vlastně stalo. Mohl mi ten klíč podstrčit ještě Edgarson? Když jsem se však podíval na Staplesův kamenný profil bez jakéhokoliv výrazu, bylo mi vše jasné.
»Dopřdele,« řekl jsem. Nemluvil jsem tak hlasitě, aby mě slyšel Bray, určitě ne přes vysílačku a hluk stěračů a bubnování deště. Staples mě však slyšet musel. Na jeho čelisti se pohnul sval.
»Ty sis stejně myslel, že vrah po mně půjde znovu, bez ohledu na to, co jsem říkal. Takže jsi mě sledoval a nic jsi mi o tom neřekl. To bylo kamarádské gesto.«
Staples neodpověděl, ani se nepohnul. Po tvrzeném šedém sklu stékaly potůčky deště.
Bylo mi to jasné, bylo mi naprosto jasné, co se stalo. V úterý odpoledne mě sledoval a viděl, jak ke mně jde Patricia a vychází až za dvě hodiny, a když se jí večer nenápadně zeptal, co dělala, řekla mu, že byla celý den doma.
Vlastně... Teď jsem si na to vzpomněl. To vyzvánění telefonu asi deset minut po Patriciině příchodu. Neměl jsem zapnutý automat, a tak jsme to museli snášet, dokud to volající nevzdal. Telefon zazvonil osmnáctkrát, pamatuju, že jsem to počítal.
Staples v telefonní budce, odpočítávající osmnáctero zazvonění. Takže tedy pomsta. No dobrá, dobrá, myslel si o Patricii, jaká je dokonalá a jaký jsou krásný pár, a tak ho tohle mohlo trochu rozhodit, ale nepřepíslk to trochu? Vždyť na mě hodil vraždu.
Vraždu!
Ten anonymní dopis napsal sám. A ten inkriminující klíč přinesl do mého bytu ve vlastní kapse.
No dobrá. Co se stalo, nemůže se odestát. Musel jsem ho prostě přesvědčit, že tohle vlastně nechtěl. A měl jsem na to jen pár minut, protože jakmile se dostaneme na stanici a začnou oficiální výslechy, už se mi to těžko podaří.
Ale jak? Co mu mám říct? Že ho Patricia miluje, že jsme jedinkrát udělali pitomost a -?

Ne. Ta bezvýrazná uzavřená tvář mi prozrazovala, že o Patricii se vůbec nesmím zmínit. Musel jsem ho zastavit, aniž bych se jasně vyslovil.

S čím tedy na něj mám jít? S přátelstvím? Ne, nebylo ani příliš dávné, ani příliš hluboké. Že by mu mohlo hrozit nebezpečí? Ale jaké? A stejně by mu to bylo jedno.

Profesionální hrdost, to byla jediná šance. Naklonil jsem se k němu a tiše promluvil, aby mě neslyšel Bray: »Takhle to přece sám nechceš, Frede. Když to uděláš, unikne ti skutečný vrah.«

Nic. Bez odpovědi.

»Ty nechceš, aby to takhle dopadlo. Vzpomeň si na nebohou Lauru Penneyovou, vzpomeň si na Kit. Když to uděláš, jejich vraždy zůstanou nepotrestány.«

Nic.

»Frede,« řekl jsem a už jsem začínal být zoufalý. »Tebe vůbec nezajímá, kdo zabil Lauru a Kit? Tebe to nezajímá?« Nakonec se na mě přece jen podíval. Asi pět vteřin mě zkoumal chladnými očima a pak řekl: »Ne.« A zahleděl se kupředu.

Nechtělo se mi tomu věřit. »Vždyť je to tvé zaměstnání,« řekl jsem. »Tvé povolání! To ti nevadí?«

Asi už řekl své. Seděl a koukal před sebe.

Zkoušel jsem to na něj dál, vždycky, když vysilačka znemožnila Brayovi odposlech, apeloval jsem na Staplesovu morálku a profesionální etiku, jeho hrdost na dobře vykonanou práci, ale setkal jsem se s touž odezvou, jako bych mluvil do sochy z Velikonočního ostrova. Zareagoval jediné tehdy, když jsem se zmínil o Patricii, abych mu jemně připomněl příčinu jeho nesmyslného konání. »Opatrně. Mohl bys být taky zastřelen na útěku.«

A myslel to vážně.

Nechal jsem toho a začal přemýšlet o jiném způsobu, jak se z téhle zapeklité situace dostat. A pěkně jsem se dohrál. Neudělal jsem jedinou chybu, jedinou. Spáchal jsem tři vraždy a brilantně za sebou zametl stopy a vyvážl bez podezření. A pak si přijde tenhle přecitlivělý mladíček, tenhle proklatý žárlivý -

Falešně mě obviní z vraždy, kterou jsem spáchal! To není spravedlivé, to prostě není spravedlivé.

»Ještě něco ti povím,« řekl jsem nakonec, zaslepený hněvem. »Z nás dvou je detektivem ten nepravý, to je jisté. Ty dokážeš někoho zavít jediné tehdy, když ho falešně obvineš. Kdo za tebe bude řešit tvé případy, až budu pryč?«

Ani na tohle mi neodpověděl, a tak jsem do něj ryl dál. »Ty nedokážeš nic udělat pořádně, víš o tom? Není divu - « Ne, tohle ne. Nechtěl jsem být zastřelen na útěku. A tak jsem trochu couvnul. »Nedokázals ani dostat George Templetona.« Svraštil čelo a obrátil se ke mně se zmateným výrazem v tváři. »Templetona?«

»Toho chlápka, jak mu žena spadla z terasy do sněhu.«

»Vzpomínám si na něj. A co je s ním?«

»Postavil jsem se na tvou stranu jen z ryzího přátelství,« řekl jsem mu. »Ale pravdu měl Al Bray. Templeton svou manželku zabil.«

Staples se na mě úkosem podíval ve snaze vyčíst z mého výrazu, jestli lžu nebo ne.

»To říkáš jen ze vzteku.«

»Myslíš? Uvedu ti hned dva důkazy. Jednak byla zamrzlá okna, jednak byl sníh na terase narušen jen těmi šlépějemi, ničím jiným.«

»To mi vysvětlí.«

»Templeton ji praštil a ona zemřela,« řekl jsem. »Dávno předtím, než ji hodil dolů. Nechal otevřené dveře na terasu, aby oddálil rigor mortis, takže to vypadalo, jako by zemřela později, než skutečně zemřela. Pak si obul její boty a došel až k zábradlí. Zpátky se vrátil ve vlastních stopách a znovu jí boty nazul.«

»To je pustá teorie,« řekl Staples. »Neexistuje žádný důkaz.«

»Teď už ne. Teď už můžeš Templetona dostat jen tím, že ho falešně obvineš. Ale tenkrát ten důkaz existoval, jenže ty jsi příliš zbedněný, abys ho zpozoroval.«

Dotklo se ho to, ale udržel se. »Jaký důkaz?«

»Ať už byla paní Templetonová střízlivá nebo opilá,« řekl jsem, »nedokázala by se dostat přes zasněžené zábradlí, aniž by na něm zanechala stopy. A sníh byl neporušený.«

»Já jsem blbec,« řekl Staples.

»Ona z té terasy nikdy nespadla,« pokračoval jsem. »Templeton ji snesl dolů do nižšího patra a shodil ji z okna obývacího pokoje.«

»Máš pravdu.« Vrtěl hlavou a obdivně se na mě zahleděl. Dokonce se usmál. »Budeš mi chybět, Carey,« řekl.

Teprve teď na mě dolehla skutečnost. Ovanul mě chladný vzduch věznice a já jsem se nešťastně zachumlal do kabátu.

Staples se vyjádřil přesně; budu mu chybět. Bez ohledu na to, co se stalo, mě měl rád a činilo mu potěšení mít mě za přítele. Ale stejně mě hodlal falešně obvinít z vraždy Laury Penneyové a předložit usvědčující důkaz. Od toho už ho nic nemohlo odvrátit.

Dál už jsem nemluvil. Odvrátil jsem se od něj a díval se postranním okénkem na déšť, na svou budoucnost. Jak jen se bude lišit od minulosti! Můj bystrý mozek bude uvězněn v kameni.

Staples byl stále ušaslý z mé poslední dedukce. »Ty jsi skutečně machr, Carey,« promluvil k mému temeni. »V mnoha věcech si tě nevážím, ale je jisté, že detektiv jsi prvotřídní.«